

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BBC

DOCTOR WHO

ON
BİRİNCİ
DOKTOR'UN
SON
DİRENİŞİ

TREZALORE ÖYKÜLERİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**“YÜZYILLARDIR BURADAYIM,
BİR AN OLSUN RAHAT VERMEDİLER...”**

Öngöröldüğü üzere, evrenin orduları Trenzalore kapılarına doyanmıştı. Gezegenin yerle bir olmasının önünde tek bir engel vardı: Doktor. Bu pejmürde adam, dokuz yüz yıl boyunca gezegeni ve üzerindeki Noel adlı ufak kasabayı kötü niyetli güçlere karşı korumuştı.

○ karkunç yıllarda yaşanan olayların bir kısmı kayıtlara geçti. Ancak diğer pek çok hikâye gizemini korumayı başardı. Ta ki bugüne dek...

Bu kitapta anlatılanlar, yüzyıllar boyunca Noel'in ve sakinlerinin yüzleştiği tehlikeleri savuşturan Doktor'un öykülerinden sadece birkaçı. Bu öyküler, günün sonunda dizleri titreyen canavarların ve her şeye rağmen onlara karşı duran bir adamın son anına kadar nasıl direndiğinin şimdilik elimizdeki tek kanıtı.

BBC

DOCTOR WHO

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çeviren: Ekin Dökübay

119401

www.rantay.com.tr

[facebook.com/rantaygizem](https://www.facebook.com/rantaygizem)

twitter.com/rantaygizem

Resmi Tercüme: Targ Publishing © Her Hakları Saklı.
Doctor Who ve TARDIS, BBC'nin tescilli markalarıdır.

15 TL

İnternet Satış
www.5books.com

9 784011 754011

Nihal Ari

BBC

DOCTOR WHO

Trenzalore Öyküleri

Orijinal Adı: *Tales of Trenzalore*

İthaki Yayınları - 1026

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*

Editör: *Alican Saygı Ortanca*

Kapak Tasarım: *Lee Binding*

Kapak Uygulama: *Şükri Karakoç*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Kübra Tekeli*

1. Baskı, Temmuz 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-375-469-5

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Ekin Odabaş, 2015

© İthaki, 2015

© Justin Richards, George Mann, Paul Finch ve Mark Morris, 2014

Kapak Tasarım: Lee Binding © Woodlands Books Ltd, 2014

Doctor Who is a BBC Wales production for BBC One.

Executive producers: Steven Moffat and Brian Minchin

BBC, DOCTOR WHO and TARDIS (word marks, logos and devices) are trademarks of the British Broadcast Corporation and are used under licence.

Bu eserin tüm hakları AnatoliaTelif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

BBC

DOCTOR WHO

Trenzalore Öyküleri

On Birinci Doktor'un Son Direnişi

Trenzalore Öyküleri, Doktor'un Trenzalore Kuşatması ve bunu takip eden sonu gelmez savaşlar boyunca başından geçen farklı zamanlara ait dört öyküyü bir araya getiriyor:

Dolu Yağmuru *Justin Richards*

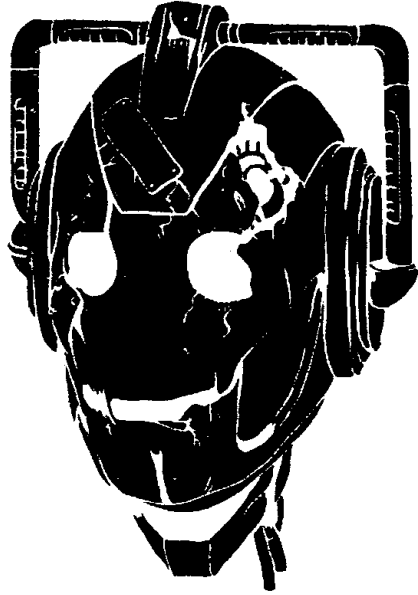
Kurtlu Elma *George Mann*

Trenzalore'deki Yabancılar *Paul Finch*

Rüyalar *Mark Morris*

Çeviren
Ekin Odabaş

İTHAKİ YAYINLARI, BU KİTABI HANDLES'IN
ÖLÜMSÜZ ANISINA İTHAF EDER.

İÇİNDEKİLER

Trenzalore Öyküleri	9
Dolu Yağmuru Justin Richards	11
Kurtlu Elma George Mann	59
Trenzalore'deki Yabancılar Paul Finch	111
Rüyalar Mark Morris	165

TRENZALORE ÖYKÜLERİ

Öngöröldüğü üzere, evrenin orduları Trenzalore kapılarına dayanmıştı. Gezegenin yerle bir olmasının önünde tek bir engel vardı: Doktor. Yeni bir Büyük Zaman Savaşı ile Doktor arasındaki tek engel ise Doktor'un adıydı. Dokuz yüz yıl boyunca gezegeni ve üzerindeki Noel adlı ufak kasabayı kötü niyetli güçlere karşı korumuştı Doktor.

Papalık Merkezi Sistemi Kilisesi tarafından uygulanan teknoloji bariyerinin ötesinde, Doğruluk Alanı'mın tam kalbinde, bu evren ile komşu evren arasındaki çatlağın yanı başında Doktor ölüm kalım mücadelesi veriyordu. Barışı daha ne kadar koruyabilirdi? Karlı gecelerde başka hangi yaratıklar çıkıp gelecek, kasabaya dehşet saçacaktı? Tek bildiği, er ya da geç Trenzalore'da hayata gözlerini yumacak olduğuydu.

O korkunç yıllarda yaşanan olayların bir kısmı kayıtlara geçti. Ancak diğer pek çok hikâye gizemini koruyordu.

Ta ki bugüne dek...

Doktor'un Trenzalore'da geçirdiği süre boyunca başından geçen dört macera bu kitapta toplandı. Tehlike dolu

dört kahramanlık öyküsü. Doktor'un evi bellediği kasabayı korumak için nelere katlanabileceğini gözler önüne seren dört öykü. Yüzlerce, belki de binlerce öyküden yalnızca dördü.

Elbette zaman içinde Doktor'un Noel kasabasına nasıl kol kanat gerdiğine, kasabalıların onu nasıl da bağrına bastıklarına dair yeni öyküler su yüzüne çıkacaktır. Fakat şimdilik elimizde yalnızca kulaktan kulağa aktarılan rivayetler, efsaneler ve öyküler var.

Trenzalore öyküleri...

DOLU YAĞMURU

Justin Richards

1. Bölüm

Gökyüzü alev alevdi. Crantle, uzun geceleri süsleyen ışıltılara alışkındı. Büyükbabası henüz doğmamışken bile, Trenzalore'un yörüngesini turlayan sayısız yıldız ve uzay gemisi olurdu. Ama bu seferki farklıydı. Uzayın derinliklerinden gelip Noel kasabasını çevreleyen yüksekçe bir bayırın öte tarafına çakılan, ateşten bir izdi bu.

Crantle, kasaba halkından uzakta yaşıyordu. Kar seferlerine hep o giderdi. Kar yüklü kızakları komşu kasabalara götürürdü. Noel'in kar çiftliği, Trenzalore'un uzak yerlerindeki çoğu kasabanın temel su kaynağıydı. Crantle karın hasadını yapar, paketler halinde kızığının yalıtımlı ceplerine yerleştirirdi. Küçük bir konvoy yapıp yola koyulurlar, Crantle'ın kızığı başı çekerdi. Crantle, köpeklerine direktifler verirdi ama onlar yolu gayet iyi ezberlemişti. Gevşek iplerle bağlanmış diğer kızaklar da donmuş yollarda peşlerinden sürüklenirdi.

Karlar bitip buzların, ardından yeşil arazilerin ortaya çıkmaya başladığı vakit Crantle kızığının altındaki tekerlekleri indirir, sonsuzluğa uzanan gecenin altında yoluna devam ederdi. Dağıtımı tamamlamak bir hafta sürüyordu. Köpeklerden ve kendi detone sesinden başka dostu olmadan bir hafta geçirmek bazılarını delirtmeye yetebilirdi fakat Crantle bu seyahatlerin her ânına bayılıyordu.

Seferler arası vakitlerini köpekleriyle ilgilenerek ve kendi sebzelerini yetiştirdiği ufak bahçelerin bakımını yaparak geçirirdi. Başkalarından daha da bağımsız olmasını sağlayacak her yolu deniyordu. Dağıttığı karların karşılığı olarak et ve meyve alıyordu.

Yeni bir kar dağıtımına henüz birkaç gün vardı; alev almış gökyüzü bu nedenle daha da ilgisini çekmişti. Crantle, ön bahçesindeki en sevdiği ahşap sandalyeye yerleşip alevli izin, yıldızların ve uzak gemilerin yanından köprüdeyerek geçmesini seyretti. Bayırın arkasında aniden bir kıvılcım yağmuruna dönüşerek gözden kayboluyordu. Gecenin derinliklerinde iki çizgi daha vardı bu gezegene işaret eden. Ancak Crantle onları fark etmedi. İlk ateş topunun düştüğü yerdeki zayıf parıltıya dikkat kesilmişti.

“Meteor” diye bir kelime belirdi kafasında. Gökyüzünden düşen kaya parçası demekti. Crantle’ın dağıtım yaptığı yerlerden birisi küçük bir maden kasabasıydı. Yeri kazıyorlar, kayaları delip değerli mineral ve cevherler arıyorlardı. Belki de Crantle’m kazıyla uğraşmasına gerek kalmamıştı. Belki düşen kaya un ufak olmuş, tüm cevherlerini ortalığa saçmıştı. Crantle buna pek ihtimal vermedi ama yapacak daha iyi bir şeyi olmadığından gidip bir göz atmak istedi. Bayırın tepesine yakın yerde yaşıyordu, dolayısıyla oraya kadar yürümesi bir saatten fazla sürmezdi. Değerli bir şey bulamasa bile, ilginç şeylere rastlayabilirdi.

Trenzalore’un ikiz aylarının ışığı, yerde kara bir çukuru aydınlatıyordu. Gökyüzündeki ize ters yöndeydi bu çukur. Yağan kar, yanmış yüzeyin üzerini kapamaya başlamıştı bile. Sıcak kısımlara düşen taneler ısıtılarak eriyordu. Crantle, meteora ulaşmak için çıplak zemini takip etti. Yürürken bir yandan da uzun, tahta değneğiyle

önündeki karları yokluyordu. Ormanlık alanın ilerisinde, meteorun karanlık ve pürüzlü şekli az çok belli oluyordu.

Ay çamları serin rüzgâr eşliğinde usulca salınıyor, bir sonraki uzun geceyi çıkarabilmeleri için ihtiyaç duydukları günışığını sabırla bekliyorlardı. Crantle, ay ışığında kıvrılan gölgeleri dikkatlice izledi; ağaçların arasında Doktor'un sıska silüetine rastlayacağını sanmıştı biraz da. Noel'den biri bayırın ardına ne düştüğünü merak edip görmeye gelecekse, bu Doktor'dan başkası olmazdı. Noel halkı içinde Crantle'ın konuşmaktan gerçekten keyif aldığı biri varsa, o da Doktor'du. Doktor'un güven veren bir yanı vardı. Crantle, Doktor'un yanında olmaktan rahatsızlık duymazdı. Çünkü o, meraklı sorular sormaz, nezaketen ya da laf olsun diye amaçsızca muhabbetlere girişmezdi.

Ama karların arasındaki yanık patikanın sonuna ulaştığında Crantle kimseyi göremedi. Önündeki meteor, hâlâ yangını sönmemişçesine tütüyordu. Pürüzlü yüzeyi ay ışığında pırıldıyor, buharlar saçıyor, eriyordu. Dibinde su birikmişti; bu sular, yeryüzünde açılmış yarada toplanıp aşağı akıyordu. Meteorun yüksekliği Crantle'ın boyunun iki katıydı. Bir o kadarı da toprağa gömülmüştü. Atmosferde ısınıp top şeklini almış bir buz kütesiydi bu. Crantle çok şaşırdı. Yaklaştığında, yüzünde ısı dalgası değil, tatlı bir serinlik hissetti.

Crantle değneğiyle buzı dürttü. Daha da yaklaşıp te reddütle elini uzattı, buza birkaç kez hafifçe vurdu. Eldiveninin kalın yüzeyine rağmen soğuğu hissedebiliyordu. Ama başka bir şey daha vardı: zayıf, belli belirsiz bir titreşim... Sanki buz kendi soğugundan tir tir titriyordu. Crantle eldiveniyle karları süpürüp altındaki pürüzsüz,

cama benzer yüzeyi açığa çıkardı. Ayların ve yıldızların yansımaları bu dalgalı yüzeyde bulanık ve çarpık görünüyordu.

Fakat ışıltılar altında, buzun ta derinlerinde başka bir şekil vardı; koyu ve flu. Bir insan silueti mi? Buzdan lahdi içinde kıpırdamaya çalışıyor da başaramıyormuş gibi titriyordu. Ay ışığının bir illüzyonu bu, diye düşündü Crantle. Bir buz kütlesinin içinde kimse yaşamını sürdüremezdi. Kaldı ki bu buz gökten düşmüştü; içinde kimse olamazdı.

Bir ses... Sert bir rüzgârda kırılan dallar gibiydi. Ani bir çatlama oldu, ardından Crantle'ın önündeki buzlu yüzey en tepeden yarılmaya başladı. Buz kütlesinin bir kısmı kopup yere yıkıldı, cam gibi tuz buz oldu. Crantle refleks olarak geriye sıçradı. Az önce kafasının durduğu yere çok geçmeden bir yumruk geldi. Buzun içinden çıkan bir yumruktu bu. Sivri ve şeffaf parçacıklar Crantle'ın yüzünde patladı; bir kısmı yanaklarını sıızlatırken bir kısmı da sakalına yapıştı.

Şaşkınlık ya da korkudan çığlık atmışsa bile, patlayan buzun gümlemesi sesini bastırmıştı. Yaratık, buzları kırıp çıktı ve Crantle'm karşısında dikildi. Devasa bir gövdesi vardı. Sürüngen derisini andıran koyu yeşil bir zırh giymişti. Başındaki miğfer yüzünü gizliyordu, gözleriye Crantle'ın ürkmüş yüzünün yansımasının dalgalandığı koyu renk bir siperin ardına saklanmıştı. İnce, kanı çekilmiş dudakları büzüldü; yüzüne küçümser, biraz da alaycı bir ifade yerleşti.

Crantle'm tek silahı elindeki tahta değnekti. Kaçmak ile olduğu yerde durmak arasında kararsız kaldı. Değnegini havada sallayıp ne tepki geleceğini bekledi. Yaratığın konuşması onun için sürpriz oldu.

“İlkel mahlûk!” diye fısıldadı uzun boylu yaratık kulak tırmalayan bir sesle. “Önümüzde dizzzz çökeceksiniz.” Hantal adımlarla ilerleyip elini Crantle’a uzattı.

Düşünmeden karşılık verdi Crantle; elindeki ağır değneği yaratığın göğsüne oturttu. Yaratık darbenin etkisiyle geriye doğru yalpaladı. Crantle bir hamle daha yapmak için değneğini kaldırdı. Ama yaratık beklediğinden hızlı hareket etti. Küt parmaklı, zıhlı, mengene gibi bir el, değneğini kavrayıp uzaklara savurdu. Ardından, yaratığın kocaman eli Crantle’a hamle yaptı.

Crantle geriledi, arkasını dönüp kaçmaya çalıştı. Ama artık çok geçti. Yaratığın zırlı eli Crantle’ı ensesinden yakaladı. Ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Dünya bir anda alt üst olmuş, her şey birbirine girmişti. Ağaçlar, buz kütesi, yaratığın ifadesiz yüzü, suratına hızla yaklaşan karlı zemin... Ve sonra, karanlık.

Buz Savaşçısı bir süre insansının hareketsiz bedenini izledi, hâlâ hayatta olduğuna dair bir işaret olup olmadığını gözlemledi. Ama yoktu. Tatminkâr şekilde uyladı. Tepede, gökyüzünü yaran yeni bir buz meteorunun alev alev izleri vardı. Hemen ardından bir üçüncüsü geldi. Bayır boyunca birbiri ardına yağdılar gökten.

Savaşçı, Crantle’ın cesedinin üstünden geçip en yakınındaki meteora doğru yola koyuldu.

2. Bölüm

Buz Savaşçısı yakınlara düşen iki meteordan kendisine yakın olana vardığında, buzun içindeki Savaşçı çoktan buzdan kafesini kırmaya başlamıştı. Buz parçalarının arasında doğrulup geceye bürünmüş manzarayı izledi; Noel adlı küçük kasabayla aralarındaki karlı bayırı, dalgalı arazi, karanlık ağaçları...

İki Savaşçı memnuniyet belirten tıslamalarla birbirini selamladı. Papalık Merkezi Sistemi Kilisesi henüz bu davetsiz misafirleri tespit etmiş gibi durmuyordu. Zaten, zırhlarındaki her türlü iletişim teçhizatı ve teknolojik cihaz sökülüş, buzun içinde tamamen hareketsiz duran Savaşçıları tespit etmek mümkün değildi. Onları ele verecek ne bir emisyon, ne işlemci sızıntısı, ne de bir güç kaynağı vardı.

“Lord Ssardak nerede?” diye sordu buzdan yeni çıkmış Savaşçı. “İniş yaptığını gördün mü?”

Öteki, ormanı işaret etti. “Buz kapsülü yakına bir yere düştü.”

Derhal yola koyuldular. Karın üzerinde izbe ağaçlığa doğru ağır ağır ilerlediler.

İlginç bir silüet saklandığı çalıların arasından emniyetli kolaçan etti, buzlanmış saçlarını arkaya atıp Savaşçıların peşinden gitti. Mesafesini koruyor, fark edilmemek için

özen gösteriyordu. Savaşçılar ağaçların içinde kaybolunca bir süre bekledi; ardından kendisini ele verecek hiçbir ses çıkarmamaya gayret ederek takibini sürdürdü.

Daha ilk adımında etrafını karanlık bürüdü. İskeleti andıran dallar ve ağaçların eğri büğrü gövdeleri soluk ay ışığını perdeliyordu. Heybetli yaratıklar önden gidiyor, çalılıkların ve bitki örtüsünün içinden kendilerine yol yapıyorlardı.

Üçüncü meteor ormanda epey bir tahribat yaratmıştı. Bu kocaman buz topu, yıkılmış ağaçlardan açılan boşluktan sızan ay ışığında parıltıyordu. Buz çözülüp buharlaştıkça yerleri yoğun bir sis tabakası kapladı. İki Savaşçı buza doğru yürüdü; ayakları sisin içinde kaybolmuştu. İkisi birden iri yumruklarını kaldırdı ve birlikte buza sağlam bir darbe indirdiler.

Savaşçıların peşinden ormana giren adam da şimdi yakınlarda bir yerlerde saklanmış, buzı kırmalarını izliyordu. Sonunda işlerini tamamlayıp geri çekildiler. Meteordan kalan buz kırıklarının arasından üçüncü bir siluet belirdi. Savaşçılardan biraz daha kısaydı. Üzerine tam oturan dar zırhı kaba değil, aksine sık görünüyordu. Uzun miğferinden aşağı koyu renkli bir pelerin dökülüyordu. Konuştuğunda sesi, Savaşçıların kulak tırmalayan hırıltılarından daha zahmetsiz çıkıyordu.

“Essbur, Zontan... İyi iş çıkardınız.”

Savaşçılar göğüslüklerini yumruklayarak efendilerini selamladılar.

“Parçalar yakında burada olur,” diye tısladı Essbur. İlk iniş yapan Savaşçıydı bu.

“Gözlem yapmalıyız,” diye ekledi Zontan.

Lord Ssardak başıyla onayladı. “Bu ağaçlar görüşümü zü kapıyor. Bana bu ormandan en yakın çıkışı gösterin.”

Savaşçılar dönüp, geldikleri yöne doğru ağır adımlarla yürümeye başladılar. Onları izleyen adam çalıların arasına iyice sinerek nefesini tuttu. Ancak Savaşçılar geçip gittikten sonra rahat bir nefes alabildi. Fakat bu rahatlığı uzun sürmedi; ağır bir el sertçe omzundan kavramıştı.

Kısa bir adam sayılmazdı ama kendisini saklandığı yerden çekip çıkaran Savaşçının ancak omzuna geliyordu boyu. Yaratığın boştaki eli kalktı; sağlam bir yumruk indirmek üzereydi. Adam kendini darbeye hazırladı.

“Dur,” emri verdi Ssardak. Adama yaklaşıp dikkatlice inceledi. “İşimize yarayabilir.” Ardından döndü ve öteki Savaşçının peşinden devam etti. Adam, kendisini esir alan Savaşçı tarafından aynı yönde sürüklenmeye başladı.

Ormanın sonuna geldiklerinde dördü de durdu. İki devasa Savaşçı, uzun boylu, asil Buz Lordu, bir de ıslak ceket içinde, saç başı dağılmış bahtsız adam.

“Kimsin sen?” diye sordu Lord Ssardak.

Adam omuz silkti. “Burada yaşıyorum, hepsi bu. Ateş toplarını gördüm. Gelip bakayım dedim. Kötü bir niyetim yoktu. İşinize karışmak istemedim. Şimdi eve gidebilir miyim?” diye ekledi ümitle.

Ssardak öne eğildi. O kadar yaklaşmıştı ki Buz Lordunun gözlerini kapatan siyah siperlerinde, adam kendi ince yüzünün yansımaları görebiliyordu. “Ben Lord Ssardak. Bunlar benim Savaşçılarım Essbur ve Zontan. Eğer bizden kaçmaya niyetlenirsen, seni öldürecekler. Anlıyor musun?”

Adam hızlı hızlı başını salladı. “Benden ne istiyorsunuz?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Öncelikle, adını söyle.”

“Bana Elias diyebilirsiniz.”

“Buraları iyi bilir misin?”

Elias onayladı. “Uzun zamandır burada yaşıyorum. Tabii iyi bilirim.”

Ssardak memnuniyetini gösteren bir tıslamayla, “Bak o zaman,” dedi. Yumruğuyla gökyüzünü işaret etti. Nokta kadar dört ışık, yıldızların arasından kayarak ilerliyor, gitgide büyüyüp daha da parlak bir hal alıyordu.

“Ne onlar?” diye sordu Elias soluk soluğa. “Kuyruklu yıldız mı?”

“Buz kapsülleri. Bizim kullandıklarımız gibi. Tek fark, çok daha ufaklar.”

“Yani... İçlerinde birileri mi var? Yeni Savaşçılar mı geliyor?”

Ssardak adama kızgın bir bakış attı. “Çok daha ufaklar dedim. İçlerinde ne olduğu seni ilgilendirmez. Önemli olan nereye düştükleri. İyi bak şimdi.”

Sessizce beklediler. Kapsüller hızla yaklaştı, tiz bir sesle tepelerinden aşip uzaklarda, alevler içinde gözden kayboldu. Dördü de ateş ve kıvılcımlar saçarak vadinin aşağısında bir yerlere düştü.

“Şimdi söyle bana,” dedi Ssardak, Elias’a bakarak. “Ki biliyorum, Doğruluk Alanı’na bu kadar yakinken yalan söylemen mümkün değil... Kapsülleri bulmada bize yardımcı olabilecek misin?”

“Evet,” dedi Elias. “Ama bir gecede bu kadar meteor başkalarının da dikkatini çekmiştir. Onlar da çıkabilir karşımıza.”

“Doktor’u mu kastediyorsun?”

Elias kafa salladı. “Garip bir şeyler olduğunda bitiverir hemen bir yerlerden.”

“Doktor’u tanıyor musun?” diye üsladı Essbur.

“Herkes tanır. Onun için mi geldiniz buraya?”

“Başka neden olacak?” diye hırıldadı Ssardak.

“O zaman bırakın da size yardım edeyim,” dedi Elias. İç çekerek başını eğdi.

Ssardak dikkatlice süzdü onu. “Kendi halkına ihanet mi edeceksin?”

“Yapmadığım şey değil,” dedi Elias. Sesinde bir parça üzüntü vardı.

“Neden bize yardım edesin ki?” diye üsteledi Zontan.

“Doktor geldiğinden beri her şey değişti buralarda. Eğer anlatılanlar doğruysa, önceden Noel mutlu, huzurlu bir yerdi. Ama Doktor’dan sonra, neredeyse her gün korku içinde yaşıyorum.”

“Yani sana güvenebilir miyiz?” diye sordu Ssardak.

“Buz kapsüllerini bulmanıza yardım edeceğim,” dedi Elias.

“O kadarı zaten ortada. Ama bize ihanet edecek misin? Doktor’a bizden ya da kapsüllerden bahsedecek misin?”

Elias’ın yüzünde cılız bir tebessüm vardı. Elinin tersiyle alnındaki ve kaşlarındaki karları temizledi. “Dediğiniz gibi, burada yalan söylemem mümkün değil. Ve size söz veriyorum: Doktor’a ne sizden ne de çevirdiğiniz işlerden tek kelime bahsedeceğim.”

“O halde Essbur ve bana kapsülleri bulmamızda yardım edeceksin,” dedi Ssardak. “Sözümüzden çıkmazsan hayatını bağışlarız.”

Elias kafa salladı. “Gördüğüm kadarıyla bize en yakın kapsül Everdell Korusu’na düştü. Donmuş derenin az ilerisinde. Sizi oraya götürüyüm.”

Gökteki ayların aydınlattığı bayırda, kalm kar tabakalarının içinden ilerlemeye koyuldu Elias. Geriye dönüp baktığında Ssardak ve Essbur’un arkadan geldiğini gördü. Ama Zontan isimli öbür Savaşçı başka tarafa gidiyordu.

“Yanlış yöne gidiyor,” diye çıkıştı Elias. “Kapsüllerin hiçbiri oralara düşmedi. Nereye gidiyor o?”

“Sen onu boş ver,” diye tısladı Ssardak. “Zontan’ın görevi başka. Ama hepimizin nihai amacı aynı.”

Essbur başıyla onaylayıp irikıyım koluyla Elias’ı ileri itekledi. “Doktor’u öldüreceğiz.”

3. Bölüm

Karlı arazi üzerinde yaklaşık on iki kişilik bir grup toplanmış, bayıra doğru yürüyordu. Parlak ay ışığına rağmen ellerinde gaz lambaları vardı. Birkaçı kürek taşıyordu. Bayırın tepesine vardıklarında ikişerli gruplara ayrıldılar. Her biri aramalarını farklı bir yönde sürdürdü.

“Madem o kadar çok istiyor şu ateş toplarını bulmayı,” diye homurdandı Mattias, “neden bizimle gelmedi Doktor?”

“Her yere yetişemez ki,” dedi karısı Maria. “Ama o da arıyor. Eğer bu ateş topları önemli diyorsa, öyledir. Ona yardım etmeliyiz. Görürsün, birazdan o da gelir buraya. Başkalarını da toplar getirir. Eminim onlar senin kadar mızımızlanmaz.”

“Gelmek zorunda değildim,” diye hırıldadı Mattias.

Maria, kocasının koluna girdi. Birlikte karın üzerinde ilerlemeye devam ettiler. “Doğru. Ama geldik işte.”

İki saat sonra şikâyet etme sırası Maria'daydı. Üşüyordu, yorgundu. Hiçbir şey de bulamamışlardı. “Belki de pes edip eve gitmeliyiz,” dedi sonunda.

O bunları söylerken, uzun, sıska bir adam geldi kar-
şıdan. Coşkudan karın üzerinde sekercesine ilerliyordu.

“Pes etmek mi? Henüz pes edemeyiz. Daha yeni başladık.” Doktor kafasını çevirip gökyüzüne baktı. Ağzını

iyice açarak birkaç kar tanesi yuttu. “Şu karın tadına bir bakın. Kaliteli kar diye buna derim.”

“Neden arıyoruz bu ateş toplarını?” diye çıkıştı Mattias. “Ne işimize yarayacaklar?”

“Bizim hiçbir işimize yaramayacaklar.”

“O zaman?”

“Birilerinin işine yarıyor olmalılar. Yoksa neden buraya gönderilsinler ki? Söyle hadi, neden gönderilsinler buraya?”

“Sen söyle,” dedi Maria. “Neden gönderildiler?”

“Açıkçası ben de bilmiyorum,” diye itiraf etti Doktor. “Ama öğrenmemiz gerek, öyle değil mi sence de? Tamam, cevap verme,” diye ekledi çabucak. “Bak şimdi, Vaizler Tepesi’nin arkasındaki çukurlukta buluşacağımızı söyledim diğerlerine. Anlaştık mı? Johann ateş yakacak, İhtiyar Thom da barbekülü kahvaltı hazırlayacağını söyledi. Buranın uzun geceleri işte bu yüzden harika; kahvaltı ayağına kadar geliyor. Çukurlukta görüşüyoruz o zaman, değil mi?”

“Peki, tamam,” dedi Mattias. Doktor’un enerjik tavırları karşısında gülümsemeden edemedi.

Doktor çoktan karların arasında yola koyulmuştu; yer yer hoplayıp zıplıyor, aceleyle koşturuyordu.

“Eğer bir ateş topuna rastlarsanız, onu da kapın getirin,” diye seslendi bir yandan. “Tutulamayacak kadar sıcak değilse tabi.”

Başkası denk gelmeden buz kapsüllerini bulmanın en iyi yolu gruplara ayrılmaktır. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantex.org> Esbir, Elias’ı tek başına yorlamaktan hoşnut değildi, ama Ssardak’ın pek umurun-

da görünmüyordu. Daha sonra Essbur elinde ikinci buz kapsülüyle döndüğünde Elias ortalıkta yoktu.

“Bize ihanet etmeyecek,” dedi Ssardak kendinden emin bir sesle. “Söz verdi.”

“Bir insanın sözüne güvenilir mi?”

Ssardak'ın ince dudakları kıvrılıp belirsiz bir gülümseme takındı. “Güvenmemek onursuzca olurdu. Bize güvencesini verdi, Doğruluk Alanı içinde olduğumuza göre yalan da söylemiyordu.”

“Ya geri dönmezse?”

“Çok sorun olmaz,” dedi Ssardak. “Ama bak, geldi zaten.”

Gerçekten de Elias karların arasından düşse kalka onlara doğru yaklaşıyordu. Konuşmadan önce durup biraz soluklandı. “İnsanlar var,” dedi nefes nefese. “Kasabadan gelmişler. Galiba onlar da sizin buz kapsüllerinizin peşinde.”

“Seni gördüler mi?” diye sordu Essbur.

“Gerektiğinde iyi saklanırım.”

“Hiç kapsüle rastladın mı?” dedi Ssardak.

Elias hayır anlamında kafasını salladı. “Peki siz?”

“İki tane,” dedi Ssardak. “Birbirlerine yakın düşmüşlerdi.”

Kenara çekilip arkasında karın üzerinde duran kapsülleri gösterdi. Bunlar, şekli biraz bozuk buz küreleriydi. Noel çocuklarının oynadığı toplar kadardı büyüklükleri. Işıldayan kürelerin içlerinde Elias karartılı bir şeylerin olduğunu gördü.

“Ne bu?” diye sordu.

“İlk parçalar,” diye yanıtladı Ssardak. “Önceden insanların önce davranıp diğerlerini bulmalıyız.”

“Şu karşıdaki ormanlığın öbür yanına düşmüştü bir

tanesi,” dedi Elias. “Biraz uzakta, ama etrafından dolaşırsak daha kolay gideriz.”

“Peki dördüncüsü?” diye tısladı Essbur.

“Vadinin aşağısındadır. Gördüğüm insanlar o tarafa gidiyordu.”

“Biz onlardan önce gitmeliyiz,” dedi Essbur.

“Sizi görürler,” diye karşılık verdi Elias. “Hem ben daha çeviğim. Alınmayın ama...” diye ekledi hemen. “Eğer tüm bunların bir sır olarak kalmasını istiyorsanız, bence o kapsülü benim almam daha mantıklı. Siz de diğerini ararsınız, nasıl olur?”

Ssardak elini uzatıp Elias’ın omzunu yakaladı. Biraz durup düşündü. “Bizden kimseye bahsetmeyeceksin. Burada olduğumuzu kimseye söylemeyeceksin,” diye hırladı. “Söyle bakalım.”

“Tabi ki.” Elias’ın yüzü acıdan buruştu. “Kimseye söylemeyeceğim.”

Ssardak elini gevşetti. “Aferin. Çünkü eğer söylersen, Essbur seni öldürecek.”

“Ondan hiç şüphem yok,” dedi Elias omzunu ovuşturarak. Zorla gülümsedi. “O zaman sizinle burada buluşuruz. Olur mu?”

Ssardak, bir süre durup adamın gözden kaybolmasını bekledi. Sonra Essbur’a döndü: “Onu takip et. Eğer insanlar kapsülü bulmuşlarsa, al getir. Burada olduğumuzu er geç öğrenecekler. Zontan görevini tamamlayınca...”

Bayırın aşağı taraflarında, Zontan kasabaya varmak üzereydi. Koca cüsseli **Buz Savaşçısı** doğruya hedefine kilitlenmiş, karın üzerinde yalpalayarak ilerliyordu. Görevi

son derece basitti. Tamamladığında, Doktor'un ölümü kaçınılmaz olacaktı.

Maria ve Mattias diğerleriyle buluşmaya gittiğinde ateşin üzerinde irice bir domuz çevriliyordu. Yerli çiftçilerden birkaçı dönüp onlara baktı. Neredeyse yirmi kişi ateşin etrafına oturmuş ısınıyor, hazırlanmakta olan kahvaltının nefis kokularını içine çekiyordu. Maria bu insanların hepsini olmasa da çoğunu tanıyordu. Bayırın öbür tarafında yaşayan çiftçiler ile münzeviler pek kimseye ilişmezdi.

Doktor, ateşin biraz ilerisinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Ellerinde büyük bir buz topunu evirip çeviriyor, fazla üşümek için belli aralıklarla bir elden ötekine aktarıyordu. En sonunda yere koydu, öne eğilip dikkatle incelemeye başladı.

“Aradığımız şey o muydu?” diye sordu Maria. Mattias’la beraber Doktor’un yanına oturdular.

“Evet...” dedi dalgın dalgın. Sonra kafasını kaldırıp onlara baktı, yüzünde geniş bir tebessüm oluştu. “Geldiniz demek. Kahvaltı... Sabırsızlanıyorum.”

“Ne ki o?” diye sordu Mattias.

“Sabah kalkınca yediğiniz ilk öğüne denir. Daha önce hiç kahvaltı yapmadım deme sakın. Gör bak bayılacaksınız!”

“Buz topunu kastediyor,” diye açıkladı Maria. “Kahvaltının ne olduğunu biliyoruz.”

Doktor başını salladı. “Ah, evet. Tabii biliyorsunuz. Keşke bu da kahvaltı kadar basit bir şey olsa.” Buz topu-

nu tekrar eline aldı. “Bakın... İçinde bir şey var, görebildiniz mi?”

Topu havaya kaldırdı. Titrek alevler, erimekte olan buzı aydınlattı.

“Neden buzun içine bir şey yerleştirsinler ki?” diye sordu Maria meraklı bir sesle. “Yoksa kendiliğinden buz mu tutmuş, o her neyse?”

“Hayır, bu kasıtlı yapılmış. Teknoloji radarlarına takılmasın diye.” Doktor topu havaya atıp tuttu.

“Gökten düşen bir top sadece. İçindeki şey pasif ve hareketsiz. Bir miktar metal barındıran sıradan bir meteor. Kimsenin umurunda bile olmaz.”

“Sen hariç,” dedi Mattias.

“Her zaman bir istisna vardır. Benim de müstesna biri olduğum ortada.”

Topu ateşe doğru yuvarladı. Eridikçe, parıldamaya başlayan yüzeyinde su damlaları oluştu. “İçindeki her neyse, bir şeyin parçası.”

“Ama neyin?” diye sordu Maria.

“Belki bir silahın? Kim bilir. Ama tüm bu parçaları toplayıp birleştirmek isteyecekler. Çalışır hale getirip kullandıklarındaysa yukarıdaki arkadaşlarımızın bundan haberi olacak tabii.”

Doktor yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. “Yani, yıkım gücü oldukça yüksek bir şey olmalı. Tek seferde iş gören bir şey. Ya da davetsiz teknoloji olarak yaftalanmayacak bir fonksiyonu da olabilir.” Öne eğildi, çözülmekte olan buz topundan akan suları izlemeye koyuldu. İçindeki karanlık şekil gittikçe belirginleşiyordu. “İlginç, değil mi?”

“Ama bu bir şeyin parçasıysa,” dedi Maria usulca, “bunu gönderen kişiler toplamaya gelmeyecek mi?”

Doktor oturduğu yerde doğruldu. “Ah... Bak sen...”

“Ne oldu?”

“Size iki haberim var. Birincisi, haklısın.”

“İkincisi?” diye üsteledi Mattias.

“İkincisi... Korkarım geldiler bile.”

Yanan ateşin ardındaki karanlığa başıyla işaret etti. Maria, onlara doğru gelen belli belirsiz bir siluet fark etti; karların içinden hantal adımlarla yaklaşan devasa bir siluetti bu...

4. Bölüm

“Mattias,” diye fısıldadı Doktor. “İnsanları topla, buradan uzaklaşın. Buz topunu almaya geldi. Engel olmayın. Bırakın alsın.”

Yaratığı başkaları da görmüştü. Ayaklandılar. İçlerinden Jedkah, elindeki küreği salladı. “Kimsin sen? Ne istiyorsun?” diye bağırdı.

İri yaratık tam saldıracakken, Mattias Jedkah’ı geri çekti. Yaratığın kocaman yumruğu küreğin sapına çarptı; kürek Jedkah’ın elinden fırladı gitti.

“Geri çekilin!” diye haykırdı Mattias. “Herkes geri çekilsin. Bırakın geçsin. Bırakın da buz topunu alıp gitsin.”

“Nedir bu?” diye sordu Maria. Ateşe uzak bir yerde toplanmışlardı.

“Buz Savaşçısı,” dedi Doktor kısık bir sesle. “Durdurmaya kalkışırsanız sizi sinek gibi ezer. Espriden anlamaz hiç. Buz Savaşçılarının pek eğlenceli oldukları söylenemez.”

Birisi yaratığın önünden çekilmekte geç kalmıştı. Savaşçı onu sertçe kenara savurdu. Adam taklalar atarak, acı çığlıklar içinde karlara gömüldü.

“Mattias!” diye seslendi Doktor.

Bir kere daha tekrar etmesine gerek yoktu. Mattias

ateşin yanında duran buz topunu alıp üstlerine gelen Savaşçıya fırlattı. Savaşçının kafasını kıl payı ıskalayıp, yakına bir yere düştü.

Grubun gerisindeki bir çiftçi dönüp kaçmaya başladı. Huzurlu evine koşturuyordu şüphesiz. Belki de aklı başında bir insanın yapması gereken tam da buydu, diye aklımdan geçirdi Maria.

Buz Savaşçısı, insanlara aldırış etmeden eğilip, erimekte olan buz topunu sıkıca kavradı; ardından dönüp sert adımlarla yürümeye başladı. Gecenin karanlığında gözden kayboldu. Birkaç kişi derhal Benedick'in yardımına koştu. Az önce kenara savrulan adamdı bu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Mattias. Yaratığın peşinden bakakalmıştı.

"Noel'e geri dönmemiz lazım," dedi Doktor. "En azından benim dönmem lazım. Siz burada kalıp kahvaltınızı etsenize? Benedick'e iyi bakın."

"Ama... O Buz Savaşçısı denen şey istediğini elde etti," dedi Maria. "Bir silahın parçası olduğunu söylemiştin."

"Evet, ama daha o parçaları birleştirmeleri gerekiyor," diye cevapladı Doktor. " 'A' parçasını 'B' yuvasına yerleştir falan filan. Asırlar sürer tamamlamaları. Sonra da bakarlara yanlış birleştirmişler, en baştan başlamaları gerekir. Benim hep öyle olur. O yüzden güvendeyiz, merak etmeyin."

"Gerçekten öyle mi dersin?"

Doktor derin bir iç çekti. "Hayır, maalesef. Doğruluk Alanı'nın en ucundayız şu an, ama ona rağmen size yalan söyleyemem. Bu daha başlangıç. Yani dediğim gibi, neler döndüğünü öğrenmem lazım. Sizin de kahvaltı etmeniz

lazım.” Karanlığa gözlerini dikti, karın üzerinde Buz Savaşçısından kalan ayak izlerine baktı. “Bana kalırsa buna gerçekten ihtiyacınız olacak.”

Elias öfkeden köpürüyordu. Elini kolunu sallayıp karın üzerinde tepiniyor, Essbur ve Ssardak ise duygusuz bakışlarla onu izliyordu.

“Birine zarar verebilirdiniz. Hatta verdiniz de. Hiç gereği yoktu. Ben halledecektim her şeyi.”

“Öbür insanların yanına gitmiştin,” diye ukladı Essbur.

“Herhalde öyle. Beni tanırlar, buralarda yaşıyorum. Beni görünce hiç de şaşırmadılar. Sizin o çok kıymetli buz kapsülünüzü çalmak için fırsat kolluyordum.”

“Doktor da orada mıydı?” diye sordu Ssardak.

“Tabii ki. Buz kapsülünü inceliyordu. Başta o yüzden fırsat yakalayamadım. Ama sonra onu ateşin yanına koydu; onlar kahvaltı yaparken erisin diye. Birkaç dakika daha dayansaydınız kimsenin ruhu bile duymadan kapıp getirirdim. Ama bir de baktım ki sizin şu Savaşçınız dalmış ortaya, milleti sağa sola savuruyor. Dolayısıyla, önceden değildiyse bile Doktor artık sizin varlığınıza haberdar.”

Bir süre, Buz Savaşçıların hırıltılı nefeslerinden başka ses çıkmadı.

Sonra Ssardak hükmünü verdi: “Önemli değil. Diğer kapsülü bulup getirdim. Tüm parçalar tamam. Zontan da çok yakında görevini ~~tamamlar~~.”

“Bana ne olacak peki?” diye sordu Elias usulca.

“Kasabadan uzak durursan ölmezsin.”

“Yani, gidebilir miyim?”

“Çok işimize yaradın. Sözünde durdun. Biz de sözümüzde duracağız.”

“İnsanlara haber veririm diye korkmuyor musunuz?”

Ssardak'ın girtlağından öksürükle karışık bir kahkaha yükseldi. “Artık birilerine haber veremeyecek kadar geç. Eğer planımızı uygulamaya koyduğumuzda Noel’de olursan, Doktor ve diğerleriyle birlikte mezarı boylarsın.”

“Doktor’la birlikte masum insanları da mı öldürecek-siniz?”

Essbur, Elias’a doğru tehditkâr bir adım attı. “Kurun yanında yaş da yanar. Buz Savaşçılarına yardım ettiğine, planımızdan haberdar olduğuna şükret.”

“Ediyorum,” diye yanıtladı Elias. “İnanın bana, ediyorum.”

Bir anlığına gözlerini Savaşçının ruhsuz bakışlarına dikti, siperinin derinliklerine dik dik baktı. Sonra, başka bir söz söylemeden arkasını döndü ve karın içinde kayboldu.

Zontan görevini tamamlayana dek gizlilik şarttı. Başarıya ulaşana kadar kimse onu görmemeliydi. Devasa Savaşçı saklanmaya, düşmanlarından kaçınmaya hiç alışkın değildi. Sonik engelleyici cihazını yanında getirebilmiş olsaydı, rahat rahat içeri girer, görevini tamamlardı. Ama Büyük Mareşal risk almalarından taraf değildi. Cihazın radara yakalanma ihtimali vardı. Silah yok, iletişim cihazları yok; yalnızca zırh var. Bir de Lord Ssardak ve Essbur’un şu an toplandıkları Ordu’ya pasif bir şekilde katılmaları gerekiyordu.

Bu nedenle Zontan gölgeleri tercih ediyor, Noel ka-

sabasının ucundaki eksi ahırın dibinde, gecenin en karanlık yerinde saklanıyordu. Buradan hedefini izlemesi mümkündü. Gözlerini dikmiş, kasabanın hemen dışında, karla kaplı bir patikanın bittiği yerde, kocaman metal kapılar ardındaki ana binayı seyrediyordu. Zontan, aradığı şeyin içeride olduğunu biliyordu.

Düzenek aslında otomatikti. Ama sorunsuz işlemesi için birkaç insan başında bekliyordu. Zaman zaman birisi sıcak binadan kafasını çıkarıp gökyüzüne bakar, ne kadar kar yağdığını not düşerdi. Gece ilerledikçe Zontan görevlilerin hareketlerini kestirir olmuştu; ne kadar sıklıkla gökyüzünü incelediklerini, makinaların bakımını ne aralıklarla yaptıklarını, ne zaman nöbet değiştirildiğini hep öğrenmişti.

En sonunda uygun anın geldiğine hükmettiğinde, Zontan karanlıktan çıktı ve metal kapılara doğru ilerledi. Noel'in verimsiz ve güvenilmez jeneratörlerine bağlı lam-baların titreyen ışıkları yüzünden, Savaşçının yere düşen gölgesi çarpık ve şekilsizdi.

Kapılar kalın bir zincirle sarılmış, üzerine de genişçe bir asma kilit vurulmuştu. Zontan zincire aldırış etmeyip kapıyı zorlamayı denedi. Zincir şingirdadı, bir süre direndi, en sonunda da gıcırdayarak koptu. Kırık halkalar karın üzerine saçıldı. Zontan ana binaya yaklaştıkça, etrafını saran kar tabakası da yoğunlaşıyordu. Ağzı geniş bir bacadan daireler çizerek gökyüzüne yükselen kar tanelerinin aya karşı siluetlerini izledi. Kar çiftliğinden halvalanan bu karlar öylesine iç içe geçmişti ki bacadan ince bir buhar tütüyor gibiydi.

Ana girişin ağır ahşap kapıları kolayca açıldı. Zontan bir an eşikte durup içeride herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol etti. Tek duyabildiği, dönen dış-

liler ve çarkların tıngırtısı ile yer altındaki pınardan kar odalarına doluşan suyun şırıltısıydı. Havayı donma noktasına kadar soğutan kompresörler ve taze üretilmiş karları bacadan yukarı üfleyip hasadı yapılmak üzere etrafa yağdıran pervaneler hazırды.

Ana kontrol bölümünü bulmak onu biraz uğraştırdı. Sonunda başarıp panelin başına geçtiğinde, karşılaştığı düzeneğin yanında bu iri Savaşçı bile ufacık kalmıştı. Önündeki çeşit çeşit düğmeyi, manivelayı, kolu, göstergiyi inceledi. Zontan memnuniyet içinde tıslayıp, gözüne kestirdiği kontrollere elini attı. Bir manivelayı sonuna kadar itti. Bir düğmeyi birkaç tık yana çevirdi. Bir vanayı ağzına kadar açtı.

Savaşçı, yeni ayarların devreye girmesini bekledi. Düzenek ağır ve yetersizdi. Yine de devasa motorların gürültüsü arttı ve akan suyun sesi hızlandı. Göstergelerin iğneleri tavana vurdu. Camdan kar odalarında az önce tek tük karlar uçuşurken, şimdi topak topak olmuş bir kar bulutu hâkimdi.

Yapması gereken tek bir şey kalmıştı. Zontan kontrol panelinin kenarlarını güçlü elleriyle kavradı ve yerinden söktü.

Ayarlar köklenince, normalde ana bacadan duman gibi tüten kar taneleri şimdi dalga dalga büyüyen bir kar fırtınasına dönüşmüş, var gücüyle Noel'in üzerine yağıyordu.

5. Bölüm

Doktor Saat Kulesi'ne döneli henüz birkaç dakika olmuştu ki birileri kapıyı yumrukladı.

“Yüzyıllardır buradayım, bir an olsun rahat vermediler,” diye homurdanarak açmaya gitti. Kapı daha sert çalınmaya başlayınca, “Tamam, geliyorum,” diye seslendi.

Kapının önündeki tahta basamakta üstü başı dağınık bir erkek çocuğu duruyordu. Kafasına büyük gelen bir kasket takmış, ucunu gözlerine kadar indirmişti. Kasketin üstü kar tutmuştu. Genel olarak bakınca komik görünüyordu, fakat Doktor dışından gülmenin pek kibar bir davranış olmadığını zor yoldan öğrenmişti. Onun yerine gülümsemekle yetindi.

“Symon'dı ismin, değil mi?” dedi Doktor. Çocuğun kasketini çıkarıp üzerindeki karı silkeledi, şeklini düzeltti. “Nasıl yardımcı olabilirim sana? Kuklan Rill'i mi kırdın yoksa yine?”

Çocuk nefes nefese kalmıştı; muhtemelen var gücüyle kapıyı yumrukladığı için. “Kar yağıyor,” diyebilirdi niha yet.

Doktor geniş bir gülümseme takındı. “Noel'deyiz. Her zaman kar yağar burada.”
“Ama, yani cidden yağıyor.”

Doktor kaşlarını çatı. Symon'ın kasketinde yine kar

birikmişti. “Kar Çiftliği?” Gözlerini uzaklara dikip bacayı görmeye çalıştı. Ama kar o kadar yoğundu ki meydandan ötesini görmek mümkün değildi.

“Arıza yapmış olabilir. Bilmek istersin diye düşündüm.”

“İyi düşünmüşsün,” dedi Doktor. “Teşekkürler, Symon. Gördüğün herkese söyle, fırtına dinene kadar dışarı çıkmasınlar. Olur mu? Bu senin için de geçerli. Eve git, çıkma dışarı.”

Çocuk tam gidecekti ki durup son bir soru sordu: “Peki sen de mi dışarı çıkmayacaksın?”

Doktor sıcak bir bakış attı çocuğa. “Bu havada mı? İmkânı yok. Handles!” diye seslendi. “Ben yokken dükkâna göz kulak ol. Biri beni sorarsa ‘Yok,’ de.”

Kapının arkasındaki askılıktan ceketini kaptı. Kısa bir tereddütten sonra şapka almamaya karar verdi. Yakalarını kaldırıp fırtınaya attı kendini. Gerçekten de buz gibi, diye düşündü. Fırtınalı da. Yağan kar gerçektir; her ne kadar Kar Çiftliğinde üretilmiş olsa da. Ama normalden biraz fazla yağıyordu. Belki, bir ihtimal, ortada bir sorun olabilirdi. Bahis oynamaktan hoşlanmazdı Doktor, ancak yine de her iddiasına vardı ki bu yağan kar Buz Savaşçı-larının işiydi.

Aklında bunlar dönedursun, kendisi Kar Çiftliği’ne değil, kasabanın yukarısındaki bayır ile Kar Çiftliği arasındaki bir noktaya ilerliyordu. Birkaç metreden ötesini göremez haldeydi. Gözüne kaçan kar taneleri onu haddinden fazla uğraştırıyordu. Yine de tüm bu beyazlığın ortasında Buz Savaşçısının hantal silüetini fark etmeyi başardı. Yaratık, gittikçe derinleşen kar birikintilerinin arasından yokuşu ustalikle tırmanıyordu.

Kar yağışı hızlanmıştı. Doktor, Savaşçının ana bacayı

yokuşa doğru çevirdiğini anladı. Ama neden? Güçlülükle de olsa ilerlemeyi sürdürdü. Çeketinin üstünü karlar kaplamıştı. Saçı, kaşları, her yeri kar içindeydi. Çizmeleri sanki iki kat genişlemişti. Durup, sudan yeni çıkmış bir köpek gibi üstündekileri silkeledi. Bunu birkaç kere daha tekrarlaması gerekecek olsa da yaptıkları işe yaramıştı.

Doktor, üzerindeki ağırlıktan biraz olsun kurtulmuş halde yorulmak bilmez Savaşçının peşinden devam etti. Geride durmaya özen gösteriyordu ama mesafeyi dikkatli hesaplamalıydı. Savaşçının onu görmesini istemiyordu, ancak çok uzakta kalırsa görüş alanından çıkması kaçınılmazdı. Yaratığın ayak izleri pek yardımcı olmuyordu. Kar yüzünden çabucak üzerleri kapanıyordu.

Buz Savaşçısı bayırın tepesine ulaştı. Karlı ay ışığı altında bir anlığına durdu ve dönüp vadinin aşağısında, üzeri kalın, beyaz bir battaniyeyle örtülü Noel kasabasını seyretti. Doktor bir kar yığınının arkasına saklandı; soğuk yüzeye sıkıca sarıldı. Kulaklarını dikip Savaşçının ilerlediğine dair bir işaret bekledi. Ancak tek duyabildiği, rüzgârın fısıltılarıydı.

Bir süre sonra cesaretini toplayıp kar yığınının üzerinden gizlice etrafa bakındı. Savaşçı ortalıkta görünmüyordu. Doktor güçlülükle karların arasından çıkıp kalan son yokuşu da tırmandı. Dizlerine kadar kara gömülmüştü; pekmezle dolu bir havuzda yürüyor gibiydi. Tabii ki pekmezle dolu bir havuzda yüzmemişti hiç. Ama çok da farklı bir his olmadığından emindi.

Tepeye varınca biraz soluklanmak gözlerindeki karı süpürmek için mola verdi. Uçuşan kar tanelerinin ötesinden Savaşçı ona bakıyordu. Daha doğrusu, iki Buz Sa-

vaşçısı, bir de Buz Lordu vardı. Metal parçalardan oluşan bir yığının etrafında toplanmışlardı. Hepsi de Doktor'u izliyordu. Doktor, onlara el salladı.

Önündeki hafif tümseği inmesi, onca yokuşu tırmanmasından çok daha kolay oldu. Doktor, Savaşçıların durduğu çukura atladı; neredeyse yuvarlanacaktı. Bir grup ay çamının gölgesi altında bekliyorlardı. Burada fırtına daha zayıftı çünkü. Buz kapsüllerinden topladıkları parçalarla her ne yapıyorlarsa, henüz yarısına ancak gelmişlerdi. Doktor bir bakışta anladı bunun ne olduğunu. Şüpheleri doğrulanmıştı. Sonra hemen Buz Lordu'na çevirdi kafasını. İnşa ettikleri cihazla ilgilendiğini belli etmemeliydi.

“Ne kadar da sıcak bir ortam,” dedi Doktor, el çırparak. Eldivenlerinden ince bir kar bulutu yükseldi. “Hava biraz bozdu sanki.” İki Savaşçıdan kendine en yakın olana işaret etti. “Senin marifetin bu, değil mi? Kar Çiftliği'ne sızıp ayarlarla oynadın demek.”

“Görevim buydu,” diye tısladı Zontan.

“Ne kadar da harika! Bir aferini hak ettin.” Doktor bir kez daha el çırpı. “Kar çiftçilerini epey oyalayacak gibi duruyor. Tamir etmesi kolay değil.”

“Tamir etmesi imkânsız,” diye düzeltti Lord Ssardak.

“Öyle mi dersin?”

“Tabii öyle. Sizinkiler ayarları düzeltene kadar kasaba çoktan karlara gömülmüş olacak.”

“Demek öyle,” diyerek üzgünce başını salladı Doktor. “Bir kişiyi öldürmek için koca bir kasabayı gözden çıkarınız. Şeref anlayışınız çok ilginç.”

“Sen şereften ne anlarsın!” diye hırladı Ssardak. “Biz buraya milyarların ölümüne neden olacak bir savaşı önlemeye geldik.”

“Kimseyi öldürmenize gerek yok,” dedi Doktor sakince.

“Neden burada olduğumuzu biliyordun,” dedi Ssardak, Doktor’a tepeden bakarak. “Sana kasabadan uzak durmanı söyledik. Seninle bir anlaşma yaptık.”

“Doğru, öyle yaptınız,” dedi Doktor sessizce.

“O zaman neden geri döndün, Elias?”

6. Bölüm

“Sizi uyarmaya geldim,” dedi Doktor. Yalan söylemesi mümkün olmadığından, “Başka birkaç sebebim daha var tabii,” diye de ekledi. Ama detaya inmedi.

“Bizi uyarmak mı?” Essbur öksürükle karışık bir kahkaha attı. “Bizim hiçbir şeyden korkumuz yok.”

“Onun ben de farkındayım. Ama yine de sizi uyarmak istedim.”

“Ne uyarısıymış bu?” diye sordu Ssardak.

“Planlarınızdan Doktor’un haberi var.”

“İş işten geçti, bizi durduramaz artık.”

“Emin misin?” Doktor omuz silkti. “Yalan söyleyemediğine göre eminsin demek ki. Ama yanlışlıyorsun.”

“Doktor’un hiçbir şeyden haberi yok,” dedi Zontan. “Nasıl olsun ki?”

“Aptal değil ya. Kar Çiftliği’ni sabote ettiğinizin farkında. Bunu yapmanızın da tek bir amacı olabilir.”

“Neymiş o?”

“Kar üretmek, ne olacak? Yığınla kar. Bir sürü, bir sürü kar üretmek, hepsini kasabanın yukarısındaki bayıra boca etmek. Bunu anlamak için dâhi olmak gerekmez. Gerçi Doktor da bir dâhi ya, neyse. Hep söylediğini. Kasalarını çattı. “Ya da boş verin, unutun o söylediğimi.”

“Doktor dâhi değil mi yani?” diye sordu Zontan. Kafası karışmıştı.

“Yok öbür söylediğimi. Tabii ki o bir dâhi. Her neyse, önemli değil o kısmı. Diyorum ki planınız zekice. Gerçekten öyle. Ama oldukça da bariz. Başarısızlığa uğraması kaçınılmaz.”

Ssardak, Doktor’a doğru bir adım attı; onu şüpheli gözlerle süzdü. “Sende farklı bir şeyler var, Elias.”

“Herkesin farklı bir yanı vardır. Bizi biz yapan da bu zaten.”

“Hayır... Önceden daha farklıydın. Şimdi daha kendinden emin görünüyorsun. Kızgın görünüyorsun...”

“Sinirim de biraz bozuk,” diyerek onayladı Doktor.

“Neden?”

“Çünkü önceden amacım şu parçaları bir araya getirmenizi sağlamaktı. Şimdiyse sizin hayatınızı kurtarmaya çalışıyorum. Hatta cömert biri olduğum için, diğer herkesin de hayatını kurtarayım dedim. Şanslı gününüzdesiniz.”

“Nasıl kurtaracakmışsın hayatımızı?”

“Sizi vazgeçirip, evinize dönmeye ikna ederek. İnat etmeyin. Doktor sizi Papalık Merkezi Sistemi’nin yörüngedeki gemisine bindirir, gidersiniz. Tam şurada, bakın.” Gökyüzündeki belli bir noktaya işaret etti. Sonra parmağını başka yöne kaydırды. “Pardon, şurada olacaktı.”

“Bize verilen emir açık ve net,” dedi Ssardak. “Doktor ölecek. Başkalarının da ölecek olması üzücü ama yapacak bir şey yok.”

“Madem planımızı öğrendin, burada bizimle dur,” dedi Essbur.

“Öyle yanlış yoldasınız ki nedenini açıklamakla uğra-

şamam bile,” dedi Doktor. “Ama bunları sonra konuşuruz. Siz sonik savaş topunuzu monte etmeye bakın.”

Ssardak'ın eli Doktor'un omzunu fişek gibi kavradı; acıtacak kadar sert sıkıyordu. “Ne monte ettiğimizi nereden biliyorsun?”

“Buz kapsülündeki parçaya bakıp anladı Doktor.” Doktor silkelenip Ssardak'ın elinden kurtuldu. “Gerçekten zekice bir fikir. Sonik bir emisyonla kimse şüphelenmez. Doktor sonik tornavidasıyla oynuyor sanırlar. Kimse telaşa kapılmaz. Birileri neler döndüğünü fark edene kadar Doktor çoktan ölmüş olur. O zaman bile basit bir kazaya kurban gittiğini düşünürler, değil mi? Yaptığınız bunca kara, bu yüzden ihtiyacınız var.”

“Görevimiz ifşa oldu,” diye tısladı Essbur sinirle.

“Oldu tabii,” diye karşılık verdi Doktor. “Ben de size bunu anlatmaya çalışıyorum. Doktor her şeyi öğrendi.”

Ssardak hırıldayarak arkasını döndü. “Her şeyi öğrenmiş olamaz. Öyle olsa kasabayı boşaltırdı.”

“Durumu çözdüğünde iş işten geçmişti. Bu fırtınada kimse kasabayı terk edemezdi. Yavaş kalır, fazla uzağa gidemezlerdi. Doktor,” diye tekrarladı, “her şeyi öğrendi. Tek bilmediği, savaş topunuzun tam olarak hangi frekansı kullandığı. Ama tahminlerine göre, karın durumu da hesaba katılırsa, bu iş için aşağı yukarı 73,5 olması lazım. O civarda bir şey, değil mi?”

“74,2,” diye yanıtladı Ssardak. Bunu söylerken vücudu kaskatı kesilmişti; ne dediğine kendi de şaşırılmış gibiydi.

“Evet,” dedi Doktor sakince. “Doğruluk Alanı arada böyle şeylere yol açabiliyor. Boşluğuna geliyor insanın. Bazen bana bile oluyor. Utanç verici bir şey gerçekten ama sizden saklayacak değilim.”

Ssardak üzerine gelirken bir adım geriledi. Kar tepelikleri yükselmiş, tökezlemeden adım atmak zorlaşmıştı. Buz Lordu, Doktor'un önünde dikildi; miğferinde, omuzlarında, göğüs lüğünün etrafında karlar uçuşuyordu. Arkasındaki iki Savaşçı kayıtsızca onları seyrediyordu. Beyaz ve dalgalı manzara karşısında oldukça vahşi görünüyorlardı.

"Seni ilk gördüğümde," dedi Ssardak ağır ağır, "adını sordum."

"Haklısın, Lord Ssardak."

"Dedin ki... Tam olarak dedin ki: 'Bana Elias diyebilirsiniz.' "

"Öyle diyorsan, öyledir." Doktor'un yüzünde ne kadar kaygısız olduğunu gösteren bir sırıtış belirdi. Burada yalan söylemenin belki de tek yolu buydu.

"Ama bu bir cevap değil. Cevap verirken yalan söylemen mümkün olamazdı ama sen cevap olmayan bir cümle kurmayı tercih ettin. 'Bana Elias diyebilirsiniz,' cümlesi bir yalan olmasa bile, gerçek adımın ne olduğunu belirtmiyor."

"Zekice bir cevap ama, itiraf et." Doktor karların üzerinde yalpalayarak biraz daha geriledi. Çukurun kenarına ilerlerken, kar dizlerine kadar çıkmıştı. "İşimi gördü."

"İşini mi?" diye kükredi Essbur, şaşırtıcı bir hızla ileri atılırken. Zontan da hemen arkasındaydı.

"Adın ne?" diye sordu Ssardak. "Söyle, yoksa Savaşçıları seni öldürür."

"Bana öyle geliyor ki adımı söylesem bile öldürecekler beni. Şaka bir yana, şu an isteyeceğiniz son şey gerçek adımı duymak olurdu. Yalan söylemiyorum, Cidden öyle."

"Kimsin sen?" diye kükredi Ssardak.

Doktor'un tepesinde karlar uçuşuyordu. Soğuk, ıslak kar taneleri sırtın dudaklarına yapıştı. "Hiç sormayacağınız sandım," dedi. "Ben Doktor."

Her ne kadar Ssardak buna kendini hazırlamışsa da bir anlığına afalladı. Doktor'un çukurdan çıkması için yeterli bir fırsattı bu. Karın içinde ilerleyerek müstakbel katilleriyle arasına mesafe koymaya uğraştı. Peşindeki Savaşçıların şaşkın hırıltıları ve tıslamaları kulağına geliyordu.

Hantal görünüşlerine rağmen böyle arazilere alışkınlardı. Kar her ne kadar hızlarını kesse de Doktor'un durumu daha kötüydü. Savaşçılar için yalnızca bir külfetken, Doktor için ölüm kalım meselesiydi. Suda boğulmakta olan biri gibi çırpınıyordu karın içinde. Öylesine kara batmıştı ki dünya önce ay ışığı gibi bembeyazken, az sonra ölümü anımsatan bir karanlığa büründü.

Karın soğuşundan bir şekilde kendini kurtarıp bayırın ucuna vardı. Aşağıda, uzaklarda bir yerlerde Noel'in ışıkları parlıyordu; kar nedeniyle bulanık lekelerden farksızdılar. Olması gerekenden daha uzakta görünüyordu kasaba. Doktor fark etti ki yağan kar yüzünden bayırın seviyesi yükselmiş, kasaba gerçekten de uzakta kalmıştı. Tonlarca kar düşüyordu her yere. Kar taneleri o kadar birbirine girmişti ki sanki gökten beyaz bir perde iniyordu vadiye.

Dengesini kaybetti. Ağırlık merkezini toparlayamadı; boşluğa düşmesi kaçınılmazdı. Fakat, aniden durdu. Ayak bileğinde bir sızı hissetti Doktor. Güçlü bir el onu kısıvrak yakalamıştı. Bir de baktı ki karın üzerinde sürükleniyordu. Elleriyle yeri kazarak bir yerlere tutunmaya, kendisini sürükleyen güce karşı koymaya çalıştı. Tek

başarabildiği, o soğuk, ıslak, beyaz şeyden avuç avuç toplamak oldu.

Hangisi olduğunu göremese de bacağını tutan Savaşçı daha iyi kavramak için elini biraz gevşetip diğer eliyle Doktor'un ceketini yakaladı. Bu, Doktor'un tek şansıydı. Acı, öfke ve umut karışımı bir çılgılık atarak ayağını çekip kurtardı. Aynı anda ceketinden sıyrılıp tekrar ileri atıldı.

Soğuk dayanılmaz olmuştu. Yüzündeki kar sanki derisini ısıyor, kıyafetlerini kemiriyordu. Yanında bulanık bir karaltı belirdi; öteki Savaşçıydı bu. Karlar saçarak koşturup, hiddetli bir kükremeye öne sıçradı.

Ardından bir kez daha bayırı tırmanmaya koyuldu. Şimdi önünde hiçbir engel yoktu.

Doktor bu sefer ümit yerine acı, korku ve şaşkınlık dolu bir çılgılık atarak öne doğru hamle yaptı. Kolları ve bacaklarını toplayıp, biçimsiz bir top halinde yokuş aşağı yuvarlanmaya başladı.

Güvende olduğunu anlayınca ağzını açtı ve meydan okurcasına son kez "Geronimo!" diye haykırmak istedi. Ancak ağzına buz gibi karlar dolduğu için öksürmekle yetindi.

Eğer Doktor uçuşan dalların ve yağan karın ötesini görebilseydi, yukarıda, dolunayın altında çaresizce bakınan, mağrur ve tehditkâr üç adet karaltıyı seçebilirdi.

"Elimizden kaçtı," diye hırıldadı Zontan.

"Buz Savaşçılarından kaçış yoktur," diye haykırdı Ssardak.

"İnsanların kasabasına geri donuyor," dedi Essbur.

Lord Ssardak başıyla onayladı. "Orası ona mezar ola-

cak,” derken sesinde bir parça pişmanlık vardı. Sanki kendilerini böylesine parmağında oynatan bu adama karşı içinde biraz olsun hayranlık uyanmıştı.

7. Bölüm

“Buz Savaşçıları işlerini iyi yaparlar, ama pek üstü kapalı yöntemlere başvurmazlar.”

Kafasını ana kontrol panelinin kapağından içeri soktuğu için Doktor’un sesi boğuk duyuluyordu. Ani bir parlama oldu, kafasını metal kasanın tavanına çarptı, ardından odaya hafif bir yanık saç kokusu yayıldı.

“İyi misin?” diye sordu Mattias.

Doktor yavaşça çıkardı başını. Sırılsıklam olmasının yanında, şimdi bir de yüzünün tek tarafında siyah bir iz oluşmuştu.

“Akım taşıyan kablo bu olmalı,” dedi. “Çok güzel. Hatta harika. İşim neredeyse bitti demektir.” Kar Çiftliği’nin kontrol paneline bir kez daha kollarını daldırdı, beline kadar içeri girdi.

Mattias ve diğerleri toplanıp sabırla onu izledi. Kapının altından içeri kar giriyordu. Nihayet Doktor tekrar kafasını çıkardı.

“Oldu sanırım,” dedi neşeyle.

Herkes dönüp kar odalarına baktı. Hâlâ bembeyaz görünüyorlardı. Doktor kaşlarını çattı, hasarlı panelin kenarına sertçe vurdu. “Şimdi olması lazım.”

Gerçekten de kar küreleri temizlenmeye başlamıştı.

Çok geçmeden dış kapılar açıldı, dağınık giysiler içinde Symon girdi içeri.

“Diniyor,” dedi soluk soluğa. “Kar diniyor.”

“Daha sonra icabına bakarım bunun,” dedi Doktor, hasar görmüş paneli kontrol ünitesinin üzerine yerleştirerek. “Önce Buz Savaşçıları’nı halletmemiz gerek. Beş dakika içinde herkesi Saat Kulesi’nin önündeki meydana bekliyorum.”

Hava ayazdı, ama en azından gökyüzü kapalı değildi artık. Aylar, yıldızlar ve uzay gemileri hep birlikte insanların toplandığı meydana aydınlatıyordu. Kalabalığın çizimleri kara gömülmüş, binaların üzeri karla örtülmüştü.

“Hoşgeldiniz,” dedi Doktor. “Saygıdeğer Savaş Konseyi. Ya da Kuşatma Konseyi, her neyse. Belki de Acil Durum Komitesi demeliydim. Ne dediğimin önemli yok... Önemli olan, hepinize bir uyarıda bulunacak olmam.” Durdu, dikkatini toplamaya çalışırken dudakları büzüldü, alnı kırıştı. “Bir uyarı... Evet, öyle. Lafı biraz karıştırmış olabilirim. Kusura bakmayın. Ama evet, bir uyarıda bulunacağım.”

“Neyle alakalı?” diye sordu Maria.

“Kısacası, *şununla* alakalı.” Doktor Saat Kulesi’nin arkasındaki bayırı işaret etti.

Beklenti dolu bir sessizlik vardı.

Doktor başını salladı. “Evet, dikkatinizi çekmeyi başardım, değil mi? Kar. Bir sürü, bir sürü kar. Tüm bunların arkasında bir çift Buz Savaşçısı ile liderleri Lord Ssar-dak var. Amaçları, bu karları bayıra yağdırmak, yüksekçe

bir tepe oluşturmaktı. Yüksek, evet. Şüphesiz 'yüksek' bir tepe bu."

"Kardan adam mı yapacaklar ki?" diye sordu Symon. Çocuklardan kıkırtılar yükseldi. İçlerinden biri, Symon'ın ensesinden buz döküp çılgılık atmasına sebep oldu.

"Hayır," dedi Doktor sakince. "Kardan adam değil. Bir şey yapacakları doğru ama. Sonik bir savaş topu yapacaklar."

"Buz toplarından çıkan şeylerle mi?" diye sordu Matias.

"Aynen öyle. Bütün parçaları toplamışlar. Monte etmeleri uzun sürmez."

"Sonik savaş topu nasıl bir şey? Sonik tornavida gibi mi?" dedi Maria merakla.

"Benziyor, evet. Aynı mantık. Çok daha güçlü sadece. Ama Buz Savaşçıları bu güçlü sonik savaş topunu kullandıklarında, ortaya çıkan emisyon benim sonik tornavidamdan geliyormuş gibi görünecek. Sıradan bir durummuş gibi olacak."

"Bize mi ateş açacaklar?" diye sordu kalabalığın arkalarından biri.

"Hayır. Işın püf noktası da bu. Kaza ya da doğal afet süsü vermek istiyorlar. Işın içinde Buz Savaşçılarının parmağı olduğu bilinsin istemiyorlar. Buraya gelmeleri bile sır olarak kalmalı."

"Neye doğal afet süsü verecekler?" diye sordu Symon, ensesindeki karları temizleyerek.

Doktor ona öyle bir bakış attı ki sanki bir ile ikiyi toplayınca üç mü ettiğini sormuştu çocuk. "Çığa tabii ki" dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Doktor'un insanları sakinleştirip sessizliği sağlaması biraz zaman aldı. "Bakın, suç bende değil. Size ne plan-

ladıklarını söylüyorum sadece. Elllerinde bir sonik savaş topu var. Ayarlı olduğu rezonans...” Durup sonik torna-vidasına baktı. “74,2’ye ayarlanmış. Bayırdaki kar yığınının dibine nişan alıp o kısmı tümünden koparacaklar. Bir çığ halinde yokuştan aşağı yuvarlanacak, gitgide hem hız kazanacak, hem de kar toplayıp büyüyecek. Bize ulaşana kadar tonlarca büyüklüğe ulaşır. Eminim bunun için gerekli hesaplamaları yapmışlardır. Tabi bir de yol üzerinde önüne katacağı onca taş toprak var. Tüm binalar yerle bir olacak, kasaba kar altında kalacak, herkes ölecek. Gayet basit.”

Kalabalık sus pus olmuştu.

Kasabanın yukarısındaki bayırda üç karaltı, ağır, büyükçe bir nesneyi konumlandırmakla meşguldü. Ay ışığı, Buz Savaşçılarının kar yığımına doğrulttuğu sonik savaş topunun metal gövdesinde parıltılar saçıyordu.

“İşte böyle,” dedi Doktor, önündeki kalabalığa göz gezdirerek. “Sorusu olan?”

8. Bölüm

Zontan, Lord Ssardak'ın bakışları altında sonik savaş topunu kalibre ediyordu. Essbur, bayırda birikmiş karı inceliyor, sonik ışının hangi açıyla, tam olarak hangi noktaya düşmesi gerektiğini hesaplıyordu. Gurur dolu bir an olmalıydı bu onlar için. Ssardak'ın görevi başarıya ulaşmak üzereydi.

Ancak Doktor'un sözleri Ssardak'ın içinde bir şüphe bırakmıştı. Sivil kayıplar hakkında söyledikleri önemli değildi. Ssardak, savaşta böyle şeylerin yaşanabileceğinin bilincindeydi. Ama neden geri dönmüştü Doktor? Neden onları uyarmak için canını tehlikeye atmıştı? Demek ki planlarının başarısızlığa uğrayacağından gerçekten emin olmalıydı. Ssardak, yaşananları kafasında evirip çevirdi. En iyi plan, en basit olandı. Bu ise oldukça basit, sık bir plandı. Hayır, hiçbir sorun çıkmayacaktı.

"Ateş etmeye hazırız, Lord Ssardak," diye rapor verdi Zontan. "Hedef nokta belirlendi. Sonik savaş topu 74,2'ye ayarlandı."

"Doktor hangi frekansı kullandığınızı biliyor," dedi Essbur.

"Artık değiştirmemiz mümkün değil," diye yanıtladı Ssardak. "Hesaplarımıza göre, çığın en ideal şekilde düş-

mesi için kar tabakasını eritirken tam olarak bu frekansı kullanmalıyız.”

“Frekansı biliyor olabilir,” dedi Zontan, “ama elinden bir şey gelmeyecek. Kar hep bizden yana olmuştur.”

“Topu çalıştırın,” diye talimat verdi Ssardak. Bayırın ucuna gitti ve aşağıda vadinin ışıklarını seyretti. Saat Kulesi’nin etrafında toplanmış insanları görebiliyordu. Acı çekmeden öleceklerdi en azından. “Ateş etmek için hazır bekleyin.”

Kalabalık onu soru yağmuruna tutsa da Doktor’un bütün dikkati sonik tornavidasıydı. Nihayet cihaza son bir fiske vurdu ve başını kaldırdı.

“Çığ falan düşecek gibi durmuyor.”

Arkalarındaki bayırdan boğuk bir gurultu duyuldu. Gitgide tizleşiyor, sesi yükseliyordu.

“Ateşe hazırlanıyorlar,” dedi Doktor. “Onları uyarmıştım. Neyse...” Sonik tornavidasını kaldırdı. “72,4 demiştim, değil mi?”

“Hayır,” dedi Mattias. “74,2 dedin.”

“Öyle mi?” Doktor kaşlarını çatı. “Emin misin?”

“Evet.”

“Hiç sanmıyorum.”

“Evet, öyle dedin,” diye bağırdı Symon.

“Oylamaya mı sunsak acaba?”

“Doktor!” diye haykırdı Maria. Parmağıyla bayırı gösterdi. “Ne yapacaksan çabuk yap.”

Doktor da dönüp baktı. Sonik savaş topunun yanında üç adet Buz Savaşçısı duruyordu. Ses yükselmeye devam etti.

“Doğru. 74,2. Ama,” dedi Mattias’a, “eğer yanılıyor-
san ve bir yığın kar o yokuştan kopup yuvarlanmaya baş-
larsa günah benden gitti.”

“Bu gidişle öyle olacak,” diye homurdandı Mattias.

Doktor bayıra doğru döndü. Hesaplarının doğru oldu-
ğunu umarak sonik tornavidasını kaldırdı. Tornavidanın
ucu şiddetle parladı. Cihazdan tiz bir ısıklık yükseldi.

Insanlar elleriyle kulaklarını kapadı. Ses beyinlerine
işliyordu.

“Ne yapıyorsun?” dedi Maria güçlkle.

“Dalga güçlendirme,” dedi Doktor. Sesini zor duyu-
rabiliyordu. “Ses dalgalarıyla karı eritmeye çalışıyorlar.
Eğer doğru frekansı tutturursam, kullandıkları dalgayı
güçlendirebilirim.”

“Ne işe yarayacak bu?”

“Hedeflediklerinden daha fazla kar eriyecek. Hem de
beklediklerinden çok daha kısa sürede.”

“Yani?”

Doktor burukça gülümsedi. “Onları uyarmıştım,”
dedi. “Bekle ve gör.”

“Yeterince güç topladı,” dedi Zontan. “Sonik savaş topu-
muzun patlamasına son üç saniye... İki... Bir...”

O bunları söylerken, topun gürültüsüne bir başka ses
daha eklendi. Tiz bir sestti bu; aşağıdaki kasabadan ge-
liyordu. Ssardak gözünü kısıp kasaba meydanını taradı.
Doktor oradaydı. Saat Kulesi’ne çıkan merdivenlerde di-
kilmiş, meydan okurcasına elini kaldırmıştı.

Bir şey tutuyordu.

Elinde sonik tornavidası vardı.

74,2... Doktor sonik frekansı biliyordu.

Essbur öfkeyle hırlarken, Ssardak tehlikenin farkına vardı.

“Hayır!” diye kükredti Zontan.

Ama artık çok geçti. Sonik savaş topu önlerindeki kar yığınının ateş açtı. Zontan kontrol paneline bakakaldı. Göstergeler kafasını karıştırmıştı. Doktor’un sonik dalgası yüzünden ibreler çığına dönmüştü.

Essbur, Lord’unu korumak için son bir gayretle Ssardak’ın üstüne atıldı, kollarıyla onu sardı. Fakat bunun hiçbir işe yaramayacağını ikisi de biliyordu.

Sonik Işın karlı zemine saplandı. Tek noktaya odaklı, kesintisiz bir ışın olması gerekirken, büyük, şiddetli bir patlamaya yol açtı. Bir saniye içinde bayır tümünden ortadan kayboldu; göz açıp kapayıncaya kadar erimiş, kaynama noktasına ulaşmış ve buharlaşmıştı. Koskoca arazi bir anda kızgın bir buhar bulutuna dönüşmüş, rüzgârda savruluyordu.

Sonik savaş topu bile eriyip gitmişti.

Savaşçısının parıldayan, ergimiş omuzluğu üzerinden Lord Ssardak’ın görebildiği son şey, beyaz bir sis perdesi oldu. Ardından miğferinin siperi alev aldı, kızmış zırhının içine dolan buharla birlikte derisi haşlanmaya başladı.

Doktor sonik tornavidasını kapatıp cebine sokuşturdu. Bayırın tepesinden yoğun bir bulut yükseliyordu göğe. Nihayet bulut dağıldığında, ortada ne Buz Savaşçıları vardı ne de savaş topu. Karın büyük kısmı da buhar olmuştu.

Bir süre sessizlik oldu. Ardından tek tük alkışlar duyuldu. Birisi gelip Doktor'un omzuna vurdu. İhtiyar Ad-dam, teneke düdüğüyle bir şarkı çalıyordu. Alkışlar, şarkıya eşlik eden el çırpmalarına dönüşürken, insanlar da dans etmeye başladı.

"Yine yaptın yapacağını," dedi bir ses. Mattias olabilirdi bu ama emin değildi. Doktor'un kafası başka yerdeydi.

Evet, yine yapmıştı yapacağını. Kurtardığı her can bir mükâfattı. Kasabaya kazandırdığı her saat, her gün, her yıl çok değerliydi. Sis in dağılmasını, soğuk geceye karışmasını izledi. Her saatin, her günün, her yılın bir bedeli vardı. Abartılarla dolu nice hikâyeler anlatılacak, oyunlar sahnelenecekti... Ama Lord Ssardak'ı kimse hatırlamayacaktı. Ya da Zontan ve Essbur'u. Doktor hariç, hiç kimse. Ama onları uyarmıştı. Bunu kendileri istediler. Onları usulca hafızasının derinlerine sakladı. Tüm diğerlerinin yanına...

Sonra gülümsedi; ellerini çırparak o da dansa katıldı.

KURTLU ELMA

George Mann

1. Bölüm

Noel'in üzeri taptaze karlarla örtülüydü.

Kasabanın eteklerinde pürüzsüz, el değmemiş, kalın bir kar tabakası birikmişti. Gökten düşen tanecikler binaların çatılarında pasta kremasını andıran şekiller oluşturmuş, yolları boydan boya kaplamıştı.

Pieter bunlara aldırış etmiyordu. Kendini bildi bileli hava karlı olduğundan, keskin soğuğa rağmen keyfi yerindeydi. Çalışmakla geçen koca bir yılın sonunda kelimenin tam manasıyla emeklerinin meyvesini alacak olmasının dışında, kasaba halkının topluca düzenleyeceği kutlamalar için de bir o kadar sabırsızlanıyordu.

Şenlik iki gün sürüyordu. Kasaba ahalisi, sarmaşıklardan yaptıkları ipliklerle Yeşil Adam kuklaları diker, sonra da bunları kasaba meydanına asarlardı. Bacakları tutmayana dek dans eder, çocuklarla şamatalı oyunlar oynar, Doktor'un anlattığı hikâyeleri dinlerlerdi. Bu sonuncusu Pieter'in favorisiydi.

Pieter'in çocukluğundan beri, Doktor her yıl şenlik bitimine doğru Saat Kulesi'nin basamaklarına oturur, uzak yıldızlarda atıldığı maceraları anlatırdı. Bu farklı, yabancı dünyalara dair hikâyelerde insanı büyüleyen bir şeyler vardı. Otuz yedi senedir yaşadığı kasabanın dışına bile doğru dürüst çıkmamış Pieter için tüm bu öyküler daha

da bir tuhaf, daha bir egzotik ve olağanüstü geliyordu kulağa. Tabii ki doğruluklarından şüphe yoktu. Doğruluk Alanı nedeniyle kasabadaki hiç kimse, ki buna Doktor da dahil, yalan hikayeler atıp tutamazdı. İşte böylece kasaba halkı bir araya gelir, dumanı tüten elma şarapları ellerinde, Doktor'un anlattıklarını dinlerdi.

Pieter, Doktor'un bu yıl ne çeşit bir yaratıktan bahseceğinin merakı içindeydi. Korotonlar, Nimonlar, Squallarla mı ilgili olacaktı hikâyesi, yoksa hepsinden daha tuhaf yepyeni bir ırkla mı? Umarım öyle olur, diye aklından geçirdi Pieter.

Karların içinden bostana doğru yürürken kafasında bunlar dönüyordu. Vakit henüz erkendi ama iş başı yapması gerekiyordu. Eğer şansı yaver gitmiş de Yeşil Adam önceki sene onu kutsamışsa, kendisini bereketli bir hasat bekliyor demektir. Köyden birkaç delikanlıyı yardıma çağırır, yarın şenlik başlamadan işini tamamlamış olurdu.

Karlara gömülmüş yolda nihayet son dönemeci de dönünce, tepenin yamacındaki bostanın camdan kubbesi uzaktan göz kırptıyordu kendisine. Yığınlarca karın içinde parıldayan, sınımsız bir mücevher gibiydi. Göğsü kabarmıştı. Bu arazi Pieter'a on sene önce babasından kalmıştı. O günden beri özenle ilgilenir, her sene daha da bereketli bir hasat kaldırırdı. Umuyordu ki bu sene de öyle olacaktı. Eğer her şey yolunda giderse çiftlik evinin tadilatı için gerekli parayı bile denkleştirebilirdi belki.

Pieter eldivenli ellerini çırpıp derin bir iç çekti. Soğuktan nefesi buharlaşıyordu. Yorgun kemiklerini biraz ısıtmak, köşesine çekilip azıcık dinlenmek istiyordu. Ama önce teftişini tamamlamalıydı.

Botları karlara bata çıka ilerledi yolda. Ancak yaklaştığında gördü ki seranın hep pürüzsüz olan yüzeyine birileri zarar vermişti. Dış yüzeyin bir noktasında kar

taneleri ılık camlara yapışıyor, anında su damlacıklarına dönüşüp kubbenin kenarlarından aşağı süzülüyor, dibe gelince de tekrar donuyorlardı. Seranın tepesinden buharlar yükseliyor, demlikte kaynayan sular gibi döne döne havaya karışıyordu.

Dışarının buz gibi havası seranın içine doluyordu. Kocaman bir delik vardı tepesinde. Birisi kubbenin çift camını kırmayı başarmıştı. Eğer Pieter vaktinde gelmeseydi tüm hasadı mahvolabilirdi. Daha da kötüsü, ağaçları bile soğuktan donardı eğer içeri kar girseydi.

Pieter panik içinde kubbeye doğru koştu, cebini kurcalayıp anahtarı buldu ve kapıyı açtı. İçeri girince kapıyı tekrar kapattı. Seranın hâlâ sıcak olduğuna sevindi. Boşuna korkmuştu. Ağaçlardaki elmalar sağlıklı görünüyordu; soğuktan etkilenmiş gibi değildiler. Ama bu deliği ne açmış olabilirdi?

Pieter şapkasını, ceketini ve eldivenleri çıkarıp kapının yanındaki ahşap tabureye attı. İki yanda uzun ağaçların sıralandığı patikaları baştanbaşa gezerek deliğin nerede olduğunu tespit etmeye çalıştı.

Bulması zor olmadı. Kubbenin birkaç yüz metre içerisinde çatlak vardı. Sağlam bir darbe yemişti belli ki. Yaklaşık bir insan kafası kadardı delik. Kenarları ırtıklydı. Hasarlı cam panel üzerinde örümcek ağını andıran çizgiler oluşmuştu. Deliğin üzerinde kar taneleri uçuşuyor, kubbenin sıcakıyla buluştukça yağmura dönüp çiseliyorlardı.

Pieter, botlarının altında cam kırıklarının çıtırtılarını duydu. Yere baktı. Parçacıklar kuru otların içine karışmış, yapay ışık altında su damlaları gibi ışıldıyordu. Birkaç adım ötede, tüm bunların sorumlusu olduğunu düşündüğü şey gözüne çarptı. Yeşil, yuvarlak bir kapsüldü bu. El kadardı boyutu; ağaçlardan birinin dibine düşmüş-

tü. Pieter temkini elden bırakmadan yaklaştı. Organik bir görüntüsü vardı. Kabuğu kalın ve pulluydu. Çatlak ve buruşuk dış derisinin altında yumuşak, ete benzer bir doku vardı. Çekirdeğe benzetti Pieter bu şeyi. Ama öyleyse bile, gördüğü diğer çekirdeklerden çok farklıydı.

Bostanının çatısından içeri nasıl girmişti? Birisi atmış olmalıydı. Tek açıklaması buydu. Diğer çiftçilerden biriydi kesin. Pieter'ın başarılarını kıskanan, sabote etmek isteyen biri. Ya da belki de arkadaşlarına hava atmaya çalışan kasaba gençleri yapmıştı.

Eh, bunun işlerini bozmasına izin veremezdi. Çekirdeği, ya da artık her neyse, bir kenara atıp çatısını tamire koyulacaktı. Eğer aylaklık etmezse şenliğe kadar yetiştirirdi işlerini. Can sıkıcı bir durumdu, ancak fazladan çalışmak sorun değildi onun için.

Pieter eğilip iki eliyle kapsülü yerden aldı. Sıcak, ağırca bir şeydi. Dahası, eline alınca hafif bir titreşim hissetti. Sanki içinde bir şey kıpırdanıyordu. Pieter'ın meraklı bakışları altında etli kabuk soyuldu, bahar çiçekleri gibi açtı.

Bir süre hiçbir şey olmadı. Pieter nefesini tuttuğunu fark etti. Tam bırakıyordu ki kapsülün içinden yeşil, kalın bir filiz fırlayıp elinin üstüne yapıştı.

Şaşkınlık ve acı içinde bir çığlık basarak kapsülü yere attı. Eline baktı. Kanıyordu. O şey, artık her neyse, Pieter'a saldırmıştı! Geriye doğru yalpaladı; üzerine bir halsizlik çöktü. Zehirlenmiş miydi yoksa?

Her şey bir anda olmuştu. Kafasını toparlayamadı. Düşünceleri ağırlaşmıştı. Bağırarak yardım istedi ama bir işe yaramayacağını farkındaydı. Yakınlarında sesini duyacak kimse yoktu. Sonra bir anda gözleri kaydı ve tüm dünyası karardı.

2. Bölüm

“Doktor! Doktor!” Theol sokağın başından fırlayıp geldi. Üzerine gelen arabalardan kıl payı kurtulmuş, buzlu zemin üzerinde kayıp neredeyse tepetaklak olmuştu. Ellerini ve kollarını havalandırmaya çalışan bir kuş gibi savuruyordu. Saniyeler sonra içi boş üç adet fıçının arasında buldu kendini. Yanından geçip giden arabanın sürücüsü, yumruğunu ona doğru sallıyordu.

Theol neşeyle güldü ve ayağa kalktı; bir yandan da pantolonundaki karları temizliyordu. Fıçılarından birine dayanıp biraz soluklandı.

Kasaba meydanı insan kaynıyordu. Görünüşe göre herkes şenlik hazırlıklarına koyulmuştu. Solunda Jerl Tompkinson büyük gramofonun montesini yapıyor, iki oğlu da ona yardım ediyordu. Meydanın öteki tarafındaysa ihtiyar Jemina Peace kukla gösterisi için çadır kuruyordu. Etrafta insanlar çeşit çeşit tezgâhlar açıyordu. Ertesi gün olunca bunların üzeri bin bir türlü şeker ve çikolatalarla dolacaktı. Sabırsızlanıyordu Theol. Biliyordu ki annesi şu an özel şurubuyla incir ekmekleri pişiyordu. Hatta annesi, uslu durursa bu gece yatmadan önce onların tadına bakabileceğini söylemişti.

Fakat tüm bunlardan daha ilginç, Theol'un yaşlarında (on birine basmak üzereydi Theol) bir grup çocuğun

genişçe bir buzlu alanda oradan oraya kayıyor olmasıydı. Theol bu çocukların bazılarını okuldan tanıyordu. Ne yapıyorlardı onlar öyle?

Sokaklarda koşturmaktan hâlâ soluk soluğa olan, yakası sıkın ceketinin içinde sıcaklamış Theol, fıçılarn arkasından çıkıp Saat Kulesi'ne doğru dikkatli adımlarla yürümeye başladı. Kasabanın bir ucundan öbür ucuna niye koşturduğunu unutmuş gibiydi.

Eğreti bir buz pisti yapmışlardı çocuklar kendilerine. Birlikte kayıyor, birbirlerini sağa sola savuruyor, pistin bir ucundan öbürüne yarış yapıyorlardı. Theol sırttı. Önceki sene Fral Henderon ve diğerleriyle donmuş ördek havuzunda kızak kayarken çok eğlenmişlerdi. Sonra tabii anne babaları onları oradan almış, onlara donmuş bir gölde oynamanın tehlikeli olduğunu tembihlemişlerdi. "Buz kırılrsa ne olur biliyor musun..." demişti annesi parmağını sallayarak. "Başınıza büyük iş açılır. O ördek havuzundan uzak duracaksın Theol Willoughby. Kulağına küpe olsun!"

Theol uslu durmuş, annesinin sözünden çıkmamıştı. Bu yılsa Fral'ın aklını çelmesine izin vermemiş, ördek havuzu donunca hiç oralı olmamıştı. Ama bu! Bu başkaydı!

Buz pistinin cazibesine kapılıp dibine kadar gelmişti.

"Merhaba, Theol!" dedi yakınında biri. Dönüp bakınca gördü ki Doktor'du bu. Saat Kulesi'nin basamaklarına oturmuş, elinde uzun, plastik bir tüp tutuyordu. Hiç yanından ayırmadığı tuhaf robot kafası da oradaydı.

Theol kaşlarını çatı. "O nedir, Doktor?" diye sordu.

"Görüyor musun bak, senin bu yanını çok seviyorum, Theol. Hep meraklısın. Araştırmacısın hatta," dedi Doktor gülümseyerek. Theol, sorduğu sorunun cevabını bekliyordu. "Ah, doğru!" diye devam etti Doktor. "Bu."

Plastik tüpü elinde salladı. "Bu bir hortum, Theol. Saat Kulesi'nin su deposuna bağlı."

Theol kafa salladı. "Demek buz pistini bununla yaptın," dedi sırtarak.

"Aynen  yle!" dedi Doktor. "Dışarısı o kadar soğuk ki göz açıp kapayıncaya kadar su donuyor. Arada  zerine ek yapmak lazım, hepsi bu! Hasat şenliği için harika bir buz pisti oldu." Bir anlığına düşünceli göründü. "Neden daha önce aklıma gelmedi acaba böyle bir şey." Omuz silkti. "Gerçi daha kaç yüz yıl oldu ki buraya gelesi."

Theol kakhaha patlattı. Doktor'un hep komik olduğunu düşünmüştü. Kendini bildi bileli bu garip adam kasabanın tam merkezinde duran Saat Kulesi'nde yaşardı. Biraz bilge birine benziyordu; tüm kasaba halkı yardım almak ya da akıl danışmak için ona koşardı. Doktor'un gerçekte kaç yaşında olduğuna dair hiçbir fikri yoktu Theol'un. Ama annesinden yaşlı olduğu kesindi. Yüzündeki kaygılı ifade, güldüğünde yanaklarının kırışması, komik ve dağınık sa ında tek tük seçilen grilikler hep buna işaretti.

"Ee?" dedi Doktor sabırsızlıkla.

"Ee, ne?" diye karşılık verdi Theol.

Doktor abartılı şekilde çekti. "Oyuna katılmayacak mısın?" Pis pis g ld . "Hadi bakalım, can attığın belli.  ık piste de kay biraz. İki bacağım da yerinde olsaydı ben bile şimdi pistteydim."

Ama birden Theol acelesinin sebebini hatırladı.

"Ah," dedi Doktor. "Annenden  ekiniyorsun, değil mi? Çekinme. Senin için endişelendiğini biliyorum ama ördek havuzu başka, bu başka. Hem..."

"Yok, ondan değil," dedi Theol, Doktor'un lafını bölerek. "Bir şey gördüm. Kasabanın ta öteki tarafında. Sen

de garip bir şeylere rastlarsan hemen gel bana söyle demiştin.”

“Öyle dedim, değil mi?” dedi Doktor. “Demişimdir herhalde. Tam benim diyeceğim laf.” Gözlerini kıstı. “Devam et bakalım, Theol. Gördüğün o garip şeyi anlat bana.”

“Yeşil Adam’ı gördüm!” diye patladı Theol heyecanla. “Bu sabah, bostanın oralarında.”

“Ne yapıyordun sen orada?” diye sordu Doktor.

“Ben, şey...” diye bir şeyler geveledi Theol.

“Meyve aşırıyordun!” dedi Doktor. “Biliyorsun ki *teknik* olarak meyve aşımak yasak. Ben de buraların şerifi olduğuma göre...”

“Kimseye bir zararım yoktu!” diye karşı çıktı Theol. “Hem zaten bir şey aşırmadım. Ben sadece...”

“Dur bir dakika!” dedi Doktor aniden. Sanki Theol’un sözlerini yeni idrak etmişti. “Biraz geri sar bakalım. Yeşil Adam mı dedin sen? Onu mu gördün? Bizzat kendi gözlerinle?”

“Evet!” dedi Theol bitkin bir sesle. “Sana onu anlatmaya çalışıyorum. Orman kıyısından öylece yürüyordun.”

“O seni gördü mü peki?”

“Sanmam. Çalılara saklanıp gözden kaybolmasını bekledim,” dedi Theol.

“Tipi nasıldı?”

“Nasıl olacak, yeşildi!” dedi Theol. “Yüzü yapraklar ve sarmaşıklarla çevriliydi. Kolları ağaç dalları gibi düğüm düğümdü. Yeşil Adam’dan başkası olamaz bu! Hazır hasat zamanı da yakırken bizleri şereflelendirmeye gelmiştir.”

“Hmm,” dedi Doktor. Tanıdık bir ifade vardı yüzünde. Theol’un bir işler karıştırdığından şüphelendiğinde, annesi bu ifadeyi takınırdı.

“Doğru söylüyorum!” dedi Theol.

“Ondan şüphem yok,” dedi Doktor. “Ama şu Yeşil Adam’ı ben de görsem iyi olur. Beni tam olarak onu gördüğün yere götürebilir misin?”

Buz pistine baktıkça Theol’un içi gidiyordu. Sonra Doktor’a dönüp, “Evet, tabii götürürüm,” dedi. Hayal kırıklığı sesinden hissediliyordu.

“Merak etme,” dedi Doktor. “Çok vaktimizi almaz. Buz pisti bir yere kaçmıyor ya.” Gülümsedi ve yana döndü. “Buralar şimdilik sana emanet, Handles.”

“Anlaşıldı,” diye yanıtladı bu acayip robot kafası.

Doktor elini Theol’un omzuna koyup doğruldu. “O halde hadi bakalım, Theol! Ama çok hızlı gitmeyelim, olur mu?”

3. Bölüm

Bir şeyler ters gitmişti.

Pieter uyandığında kendini dışarıda, karların içinde buldu. Bir yokuşta yüzükoyun yatıyordu. Görünen o ki bitki onu soktuktan sonra kör topal buraya kadar gelip sızmış, şimdiyse soğuktan geri ayılmıştı. Ama bir değişik hissediyordu. Ayağa kalmaya çalışırken uzuvlarının ağırlaşmış olduğunu ve çabalarına tepki vermediğini fark etti ki. Dahası, artık yalnız olmadığı hissine kapılmıştı.

Dizleri üzerinde güçlkle doğruldu; yardım bulmak için etrafına bakındı. Belki birileri sesini duymuştu, kim bilir? Belki yardıma gelmişlerdi.

“Kimse var mı?” diye seslendi. “Bu taraftayım!” Tek cevap, rüzgârın uğultusu oldu. “Sesimi duyan var mı?” Dudaklarından çıkan sözlere karşı tuhaf bir yabancılık hissetti. Midesi kazınıyordu. “Duyuyor musunuz beni?”

Kimse yoktu. Kurşuni bir göğün altında uçuşan kar tanelerinden başka bir şey yoktu. Yüz metre ileride eski çiftlik evi onu davet ediyordu. Sıcaklık, yemek, konfor... Belki de düşüp bayılmadan önce o tarafa gidiyordu zaten.

Ne olursa olsun, soğuktan kurtulmalı, yiyecek bir şeyler bulmalıydı. Et. Et bulmalıydı. Zihninin derinlerinde

bir dürtü ona et bulması gerektiğini hatırlatıyordu sürekli. Proteine ihtiyacı vardı. Hemen şimdi. Protein acıyı keserdi. Et tüketmeliydi.

Pieter yalpalayarak ayağa kalktı. Sol elinde bir zonklama hissedip acıyan yerine baktı. Dehşet içinde geri sıçradı. Yarasının etrafı yeşermiş, pul pul olmuştu. Aynı o kapsülün dışı gibi. Diğer elinin işaret parmağıyla derisini kaşımaya kalktı, ancak o eli de yeşermiş, boğum boğum olmuştu.

İçinde büyüyen paniği bastırmaya çabaladı. Enfeksiyon kapmıştı belli ki. Şimdi de diğer yerlerine sıçramıştı. Derisinin yerine kolunu baştan sona yapraklar ve kıvrır kıvrır sarmaşıklar kaplamıştı. Giysilerinin altında, göğsünde filizlenen o şeyleri hissedebiliyordu şimdi...

Pieter elini yüzüne koydu ve bir çığlık bastı. Yüzünde sakal yerine birbirine girmiş bitki kümeleri vardı. Kaba, siyah sakalı gitmiş, yerine hışırdayan yapraklar gelmişti. Kapsülün içindeki organizma vücudunu ele geçiriyordu. Tüm bu otlar Pieter'ın bir parçasıydı artık. Derisini yiyip bitirmiş, yerine kendileri geçmişlerdi.

Pieter o an fark etti ki az önce varlığını sezdiği kişi kendisine yardıma gelmiş bir kasabalı değildi. Beyninin içindeki yaratıktı. Artık o her neyse, bir elma kurdu gibi kafatasının içinde yer etmişti. Şimdi Pieter'a bir şeyler fısıldıyor, onu yiyecek ve sıcak bir yer bulmaya teşvik ediyordu.

"Kafamdan... Çık... Defol!" diye inledi Pieter, ama biliyordu ki her şey için çok geçti. İçindeki şey büyüyor, büyüdükçe de vücudunun her zerresine nüfuz ediyor, Pieter'ı daha da güçten düşürüyordu. Daha fazla karşı koyamazdı. Canı çok acıyordu.

"Et," dedi. Ancak sesi değişmiş, boğuk ve titrek bir hal

almıştı. Sanki onun yerine başka birisi, başka bir şey konuşuyor, Pieter'sa kendi vücudunun içinde hapsolmuş, yaşananlara seyirci kalıyordu.

“Et,” dedi bir kez daha ve çiftlik evine doğru sendeleyerek bir adım attı. “Trenzalore kolonileştirilecek. Bütün hayvanlar Krynoid'e yem olacak.”

4. Bölüm

“Dışarısı soğukmuş yahu,” dedi Doktor, elleriyle omuzlarını ovuşturarak. Theol’le birlikte karların içinde yürüyorlardı. “Gelmedik mi daha?”

Rüzgâr hızlanmıştı. Theol sabah yola çıktığında hava böyle değildi. Noel’in binalarından uzaklaşınca ikisi de iyice savunmasız kalmışlardı. Çevredeki tarlalardan savrulup gelen buz gibi tanecikler Theol’un yüzünü ısıyor, önünü görebilmesi için başını eğmeye zorluyordu. Daha hızlı yürüyebilmek isterdi (hatta kasabada olup diğerleriyle buz pistinde oynuyor olmak isterdi) ama Doktor ayak uydurmakta zorlanıyordu. Bariz şekilde aksıyor, sol ayağını sürüyerek ilerliyordu.

“Doktor?” dedi Theol.

“Hmm?” diye karşılık verdi Doktor. Etrafı kontrol edebilmek için ellerini gözlerine siper etmişti.

“Buz pistinin orada ‘iki bacağım da yerinde olsa’ demiştin. Ne oldu ki bacağına?”

Doktor elini indirip Theol’e baktı. Çocuk yürümeyi kesmiş, Doktor’un ona yetişmesini bekliyordu. “Meraklı şey seni! Aferin, Theol!” Doktor son bir kaç metreyi de bacağına sürüyerek kat edip Theol’un yanına vardı. İkili, insanlar kaybolmasın diye yol boyunca dizilmiş meşalelerden birine yaklaşmıştı. Doktor meşale ateşinde ellerini

ısıttı. Üzerinde yalnızca gömleği ve ceketı vardı. Bu halde soğuşa nasıl dayanabildiğini Theol'un aklı almıyordu. Yün süveterine, paltosuna ve şapkasına rağmen Theol yine de üşüyordu.

"Uzun hikâye," dedi Doktor nihayet. "Aslına bakarsan pek ilginç de değil. Şunlar bunlar işte: canavarlar, dünyayı kurtarmak, tahta bacak... Her zamanki şeyler. Çok uzun zaman önceydi. İnsan standartlarına göre yani."

"Benim ilgimi çekti ama," dedi Theol. Yetişkinleri anlamak zordu. Neden bundan bahsetmek istemediğini açıkça söylemiyordu Doktor? Theol kendi babasını yıllar önce bir canavar saldırısında kaybetmişti. Çok küçüktü o zamanlar. Ama bu konuda konuşmaktan çekinmezdi.

"Biliyorum," dedi Doktor, elini çocuğun omzuna koyarak. "Ama gerçekten, etrafta çok daha heyecanlı şeyler kol geziyor." Kıkırdadı. "Yoksa bacak mı geziyor demeliydim?"

Theol başını salladı. Doktor'un iğrenç esprisini duymazdan gelerek, "Yeşil Adam mı mesela?" diye sordu.

"Mesela şu gibi şeyler," dedi Doktor, parmağıyla işaret ederek.

Theol, Doktor'un gösterdiği tarafa baktı. "Şu karlı tepeyi mi diyorsun?" diye sordu şaşkın şaşkın. Arazinin orta yerinde fırtına sırasında oluşmuş sıradan bir kar öbeğine benziyordu.

"O karlı tepe, Theol, tam olarak bir krateri andırıyor," dedi Doktor.

"Krater mi?" diye tekrarladı Theol. "Buraya bir şey mi düşmüş yani?"

"Gördün mü?" dedi Doktor. "Dediğim gibi, çok daha heyecanlı şeyler var... Gel hadi!"

Theol, karlı arazide Doktor'un peşinden tepeye doğ-

ru yürüdü. Karlar burada oldukça derindi ve izledikleri yolun aksine uzun zamandır kürenmemiştir. Theol her adımda dizlerine kadar batıyor, karlar botlarının içine dolup parmaklarını ıslatıyordu. Çorapları sırlıklam olmuştu, her hareketinde vıcık vıcık sesler çıkarıyordu. Fakat tüm bunlara karşın, Doktor aynı hızda ilerlemeyi sürdürdü. Karlı tepe, gözüne iliştiğinden beri üzerine bir canlılık gelmişti. Daha genç görünüyordu şimdi. Sanki bir şeylerin ters gidiyor olma ihtimali ona enerji veriyordu.

“Orada ne var?” diye sordu Theol. Epey yaklaştıkları için biraz tedirgin olmuştu. “Tehlikeli bir şey yoktur, değil mi?”

“Eh,” dedi Doktor. “Yine buzun içinde seyahat eden Marslılar bulacağımızı sanmam.”

“Marslılar mı? Neden öyle dedin ki?” diye üsteledi Theol.

“Ah... Bu kadar küçük olmaz kraterleri mesela,” diyerek, Doktor tepenin ardına geçip gözden kayboldu.

Theol peşinden koşturup kraterin kenarına tırmandı; öteki tarafa şöyle bir göz attı. İçi beklediği kadar derin değildi. Kıyafetlerine pudra gibi kar bulaşmış, kraterden aşağı kayarak indiği her halinden belli olan Doktor ise eğilmiş, parmaklarıyla yerdeki karları eşeliyordu.

“Gelsene sen de,” dedi Doktor. “Su buz gibi.”

Doktor gibi Theol da ceketinin eteğini aşağı çekip üzerine oturdu, karlı yokuştan aşağı kendini bıraktı. Cıvıltı ve neşeli bir çığlık atarak kraterin dibine kadar kaydı, sonra da duramayıp yüzükoyun yere yuvarlandı.

“Ah!” Düştüğü yerde doğrulup kolunu ovaladı. Sert bir şeye çarpmıştı. Karların altını yoklayıp ne olduğunu anlamaya çalıştı. İrice bir taş vardı yerin altında; büyük-

lügü Doktor'un sadece kafası olan robotu kadardı. Theol, taşı gömüldüğü yerden kazıp çıkardı.

"Aferin sana!" dedi Doktor. Theol'a hayranlıkla bakıyordu. "Nasıl bildin orada olduğunu?"

"Ben... Bilmem ki," dedi Theol.

Doktor muzipçe göz kırptı. "Bu işte bayağı iyisin, biliyor musun? Bakalım neymiş bu."

Theol taşı Doktor'a uzattı.

"Ah," dedi Doktor. "Tabii ya."

"Ne oldu? Neymiş o?"

"Olmamasını umduğum şeyin ta kendisi," diye cevap verdi Doktor.

"Çok açıklayıcı oldu," diye mırıldandı Theol.

Doktor taşı kolunun yakasına sürerek kalan karları da üzerinden temizledi. Ardından çevirip Theol'a gösterdi ne olduğunu. Taş değil, çatlak ve buruşuk kabuklu, yeşil bir kapsüldü bu. "İtiraf etmeliyim ki gerçekten zekice. Teknoloji bariyerine takılmadan, rahat rahat iniş yaptın buraya. Öyle değil mi?" Düşünceli bir ifadeyle kapsülü okşadı. "Kardeşin nerede peki? Asıl önemli olan o."

"Söylediklerini anlamıyorum, Doktor," dedi Theol. Üzeri iyice ıslandığından ciddi manada üşümeye başlamıştı.

"Bu, Theol," diye açıklamaya başladı Doktor, "bir Krynoid çekirdeği."

Theol kaşlarını çattı.

"Krynoid ırkı parazitik işgalcilerdir. Hayattaki tek amaçları hayvan tüketmektir. Çekirdekleri yüzlerce, hatta binlerce yıl boyunca uzayda sürüklenir, sonunda da kendilerine elverişli bir gezegen bulur. İlk iş olarak çimlenir, yerel faunaya bulaşp onları sindirirler. Eğer bunlardan biri bile ilk çimlenmeyi tamamlayabilirse, birkaç

gün içinde gezegenin her tarafına yayılıp tüm hayvanları yok edebilir. Son derece ölümcüldürler. Birileri onları bu-
raya, Trenzalore'a göndermiş olmalı.”

Theol yutkundu. “Yani elinde Krynoid çekirdeği mi tutuyorsun şu an? “

“Etkisini yitirmiş bu,” dedi Doktor omuz silkerek. “Soğuğa karşı pek dayanıklı değiller.”

Theol rahat bir nefes aldı. “Belki de Trenzalore sandıkları kadar elverişli değildir. Burası hep çok soğuk olur.”

“Haklısın ama ufak bir sorunumuz var,” diye devam etti Doktor. “Durum şu ki Krynoidler çiftler halinde dolaşırlar. Korkarım öbür çekirdeğin şansı biraz daha yaver gitmiş.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Theol. Ensesindeki tüylerin diken diken olmasının tek sebebi soğuk hava değildi artık.

“Bu sabah gördüğün Yeşil Adam var ya...” Doktor soğukkanlı görünmeye çalışıyordu, ancak Theol sesindeki tedirginliği hissetmişti. “Krynoid'di muhtemelen.”

“Onu durdurmak için yalnızca birkaç günümüz mü var o halde?” diye sordu Theol.

“Eh işte... Sanırım... Daha doğrusu birkaç saatimiz var diyelim,” diye yanıtladı Doktor yüzünü ekşiterek. Ayağa kalktı. “Buz pisti bir yere kaçmıyor demiştim ya hani sana...”

Theol kafa salladı. “Merak etme, Doktor.” Ceketindeki kolları silkeleyip doğruldu. “Hadi gidelim. bostan bu tarafta.”

5. Bölüm

“Şuna baksana!” dedi Doktor. “Siz insanlarda her türlü marifet var gerçekten. Bütün bu karın, buzun ortasına böylesi bir şey inşa etmişsiniz.” Bostanın tamamını saracak şekilde kollarını açtı. Tepenin eteklerinde durmuş, devasa cam kubbeyi seyrediyorlardı. “Bunun için nasıl bir mühendislik gerektiğinin farkında mısın, Theol? Koca bir bostanın üzerine iklime hükmeden bir sera inşa etmek, hem de ilkel teknolojiyle, bu kadar karlı bir tepeye?”

Theol, Doktor’un coşkusu karşısında gülmeden edemedi. “Elmaları da fena değildir,” dedi.

“Eminim öyledir!” dedi Doktor. “Hadi gel!”

Theol’un üzerine kar sıçratarak bacaklarının olanca gücüyle tepeyi tırmandı.

Theol da peşinden fırladı. Botlarının vıcık vıcık olmasına aldırmış etmiyordu artık. “İçeriye nasıl girilir biliyorum,” dedi az sonra Doktor’a yetiştiğinde. Kubbenin önünde durmuş, giriş kapısını dikkatle inceliyordu Doktor. “Öteki taraftan dolaşırsak başka bir giriş var orada. Pieter pek kilitlemez orayı.”

Doktor, çocuğa yan yan baktı. Theol bunun takdir mi yoksa kınama mı olduğunu anlayamadı. Belki de ikisi birdendi. “Yardımanın için teşekkürler, Theol. Ama bu se-

ferlik gerek kalmadı.” İttirince, kapı gıcırdayarak ağzına kadar açıldı. “Pieter burayı da kilitlememiş, baksana.”

Theol kaşlarını çattı. “Hiç öyle yapmazdı. Öbür kapıyı çiftlik evine yakın diye açık bırakıyor; evden olan bitene göz kulak olabilmek için.”

Ortada bir terslik vardı. Bu, Theol'un hiç hoşuna gitmedi. Fakat Doktor çocuğa fazla kulak asmamış, çoktan kapıdan içeri dalmıştı. Az ilerideki elma ağaçlarını hayranlıkla izliyordu. Theol da çabucak bostana girdi, kapıyı arkasından kapattı.

İçerisi sıcaktı ama Theol daha sıcak olmasını bekliyordu. Gerçekten de ters giden bir şeyler vardı. Huzursuzlanmaya başlamıştı.

“Şu güzelliğe bak!” dedi Doktor gülerek. Etrafında dönüp her şeyi iyice inceledi. Kubbenin altında tüm görkemleriyle patikalar dolusu ağacı, yemyeşil dallardan Noel süslemeleri gibi sallanan olgun elmaları... Tepede elektrikle çalışan parlak ışıklar yaprakların üzerini aydınlatıyor, dışarıda hiç güneş doğmamasına rağmen gündüzmüş izlenimi veriyordu.

Gerçekten etkileyiciydi. Ama Theol elma toplamak için Fral'la birlikte buraya o kadar çok gelmişti ki artık eskisi kadar ihtişamlı gelmiyordu gözüne. Pieter durumun farkında olmalıydı. Fakat nazik bir çiftçi olduğundan büyük ihtimalle yaramazlıklarını görmezden geliyordu. Zaten kendi yiyebileceklerinden fazla elma da aşırımlardı.

Doktor, Theol'un bakışları altında yakınındaki bir daldan elma kopardı, ceketiyile üzerini sildi ve bir ısırık aldı. İştahla yerken yüzünde pis bir gülümseme vardı.

“Elma aşırmaq yasak dememiş miydin sen?” dedi Theol.

“Ah, evet. Hmm. Kimseye çaktırma, olur mu?” diye

yanıtladı Doktor hınzır bir fısıltıyla. Diğer elini Theol'a uzattı, bir anda elinde başka bir elma belirdi. Parlak ve kırmızıydı. Theol, Doktor'un bu ikinci elmayı nereden çıkardığını, nasıl bir el çabukluğu yaptığını anlayamadı. Ama yine de elmayı alıp ceketinin cebine attı.

"Görünüşe bakılırsa arkadaşın Pieter hâlâ buralarda bir yerlerde olmalı. Ya da çıkarken çok acelesi vardı," dedi Doktor, kapının yanındaki tabureye gelişigüzel atılmış ceket, şapkayı ve eldivenleri göstererek. Elmanın çöpünü yerdeki otlara attı, ardından ellerini ağzının kenarlarına dayayarak avazı çıktığıınca bağırdı: "Kimse yok mu?"

Doktor'un sesi ağaçların arasında yankılandı; birkaç ufak kuş korktu, saklandıkları yerden çıkıp tiz ciyaklamalar eşliğinde bostanın öbür ucuna kaçtı. Onun dışında bir ses duyulmadı.

"Merhaba!" diye seslendi Doktor ikinci bir sefer.

Yine bir cevap gelmedi.

"Bence cevabımızı aldık," dedi Doktor.

"Belki çiftlik evine gitmiştir," diye fikir yürüttü Theol.

"Evet. Eminim öyledir, Theol. Çiftlik evindedir. Doğru." Doktor, söylediğine kendi de inanmıyor gibiydi. Maceraya atılma hevesiyle ellerini çırpı. "Bir daha söylese-ne, nerede görmüştün sen şu Yeşil Adamı?"

Theol iç çekti. "Dışarıda. Ağaçlığın orada."

Camdan duvarların ötesini, çiftliğin ucundaki uğursuz görünümlü sıra sıra ağaçları işaret etti. Kubbenin içindekilerin aksine, dalları birbirine girmiş bu ağaçların oldukça ruhsuz bir havaları vardı.

Doktor yere çöküp gözlerini kısarak dışarı baktı. Theol gölgelerin içinde pek bir şey seçemiyordu.

Bir süre sonra Doktor ayağa kalktı. "Hiç de çekici gö-

r nm yorlar, değil mi?" dedi, neşeli bir ton takınarak. "Hadi etrafa bir göz atalım ve..." Cümlesini yarıda kes- ti. Yukarıda bir Şey gözüne ilişmişti. "Ah. İşte bu çok il- gin ..."

"Neymiş ilginç..." Theol Doktor'un baktığı yöne göz- lerini çevirince şaşkına döndü. " atıda delik var!"

"Evet," dedi Doktor. "Büyük bir delik hem de." En- dişeli görünüyordu. "Pekâlâ. Gel de yakından bakalım şuna."

Botlarını kaydıracak kadar yumuşak,  amurlaşmış toprak patikalarda koşturdular. Bir kaç dakika sonra de- liğin tam altına gelmişlerdi; kubbenin sıcak havasıyla te- mas edip yağmur damlalarına dönüşen kar taneleri sa la- rını ve omuzlarını ıslatıyordu.

"İkinci çekirdeğin buraya düşmüş olmasından korku- yorsun, değil mi?" diye sordu Theol.

Doktor bundan etkilenmişti. Başıyla onayladı. " im- lenmesi için yeterince ılık bir ortam var burada." Kırık cam parçalarını tekmeledi. "Bakalım, buralarda bir yerle- re düşmüş olmalı... İşte!" Bir dalı kırılmış, sallanan elma ağacının yanına koşturdu. " ekirdek bu ağaca çarpmış belli ki."

Theol dalın dibini inceledi. Kabuğu soyulmuştu ve altındaki doku görünüyordu. Ağacın gövdesinden nere- deyse tamamen sökülmüştü. Yukarıda kırılıp dökülmüş başka dallar da vardı; bunlara bakarak çekirdeğin yere düşerken hangi yolu izlediğini tespit etmek mümkündü. "Epey sert çarpmış," dedi. "Sekip başka tarafa gitmiş ola- bilir mi?"

Doktor cevap vermedi.  ekirdeği bulmak için yerdeki otları didik didik etmekle meşguldü. Theol teorisini test

etmeye karar verdi. Geri gidip araştırmasını genişletti. Eğer çekirdek yuvarlandıysa...

Henüz iki adım atmıştı ki onu gördü. Doktor'un baktığı yerden birkaç adım ötedeydi. Başka bir ağacın dibine ilişip ürkek bakışlarla seyretti çekirdeği. Karda buldukları çekirdeğe benzese de bunun üzerinde yıldıza benzeyen bir çiçek açmıştı. İçi etli ama boştu. İçinde her ne vardiysa, bir şekilde dökülmüş gibiydi.

Theol bir hasarlı elma ağacına baktı, bir de çekirdeğe. Kafasından açıları hesapladı. Hiç de düşüktükten sonra buraya yuvarlanmış gibi değildi. "Şey... Doktor?"

"Şşt!" dedi Doktor. "Konsantrasyonumu bozma."

Theol bir an kararsız kaldı. Çekirdeği alıp Doktor'a götürmeyi düşündü, ama sonra vazgeçti.

Kısa bir süre sonra Doktor Theol'un yanında bitti. "Bak sen," dedi. Sesi biraz kırgındı. "Buldun demek. Neden bana söylemedin?"

Theol iç çekti. Söylemeye çalıştığını belirtmenin bir işe yaramayacağına kanaat getirdi ve sustu.

Doktor içi açık kapsülün önünde bağdaş kurdu. "Bu hiç iyi değil," dedi. "Hatta oldukça kötü diyebilirim. Cidden çok kötü. Arkadaşın Pieter'ı bulmamız lazım."

"Çekirdeğin içi açık olduğu için mi?" diye sordu Theol.

"Çekirdeğin içi açık olduğu için," diye onayladı Doktor.

"Yani..."

"Yani Krynoid çoktan birisine bulaşmış. Yani gördüğün Yeşil Adam'ın o olduğu neredeyse kesin. Çekirdeklerini gezegenin geri kalanına saçamadan derhal Krynoid'i durdurmalıyız."

Theol söyleyecek bir şey bulamayıp, "Oh," demekle

yetindi. Doktor'un sözlerinin ne anlama geldiğini biliyordu: Krynoid muhtemelen Pieter'a bulaşmıştı.

Theol yanağına bir şey süründüğünü hisseti ve eliyle kovalamaya çalıştı. Rüzgârda sallanan bir ağaç dalıydı bu.

Bir an duraksadı. Rüzgâr. Dev bir seranın içindeydiler. Rüzgâr falan olamazdı. Derken üzerine bir gölge çöktü, tavandaki lambaları bir an göremez oldu.

Theol yavaşça başını çevirdi. Yutkunmaya çalıştı ama boğazı kurumuştı. Ağaçlardan birisi üzerine doğru eğiliyordu. Dallarından biri Theol'e döndü, uzun ve cılız parmakları omzuna süründü. Arkasından ağaç gıcırtiları yükselince Theol anladı ki bunlardan bir sürü vardı. Hepsi harekete geçmiş, hışırdayan yapraklarıyla gittikçe yaklaşıyorlardı.

"Doktor!" diye fısıldadı Theol panik içinde. "Ağaçlar hareket ediyor!"

"Ah, evet." Doktor'un sesinde mahcubiyet vardı. "O kısmı söylemeyi unuttum galiba." Yavaşça ayağa kalkıp Theol'u yanına çekti. "Krynoid çimlenme sürecinin belli bir noktasında civardaki bitkileri kontrol edebilme özelliği kazanıyor. Bu da demek oluyor ki Theol, sana hem iyi hem de kötü haberlerim var."

Theol, kafasını hedef alan bir dalı eğilerek savuşturdu.

"İyi haber şu: Krynoid hâlâ yakınlarda olmalı," diye devam etti Doktor.

"Kötü haber ne?" diye sordu Theol soluk soluğa. Ne olduğunu az çok tahmin edebiliyordu.

"Kötü haber şu ki bu bostanın niyeti hiç de iyi değil. Hadi kaçalım!"

Theol mesajı almıştı. Hemen yanındaki elma ağacının dallarından sakınmaya uğraşırken tökezleyip iki yanında ağaçların sıralandığı toprak yola yuvarlandı. Zar zor

ayağa kalktığında Doktor arkadan ona doğru koşturuyor, uçuşan yaprakların içinden tüm gücüyle bağırıyordu: “Kooooşşşş!”

Arkalarındaki ağaçlar safları iyice sıklaştırmışlardı. Eğilerek yola barikat kurmuş, kapıya varmalarına engel olmaya çalışıyorlardı. Doktor ve Theol bu taraftan çıkış olmadığını görünce acilen farklı bir yol arayışına girdiler.

“Bendeki şu şanssızlık...” dedi Doktor nefes nefese. “Beni yemeye çalışan ağaçlarla dolu bir bostanda kapana kısıldım. Yıllar yılı mideye indirdiğim onca elmanın acısı şimdi çıkıyor demek.”

“Bizi yemek istiyorlar!” diye çığlık attı Theol. İçinde dalga dalga yükselen bir panik vardı.

“Yiyecekler mi, yoksa başka bir şey mi yapacaklar onu bilemem,” dedi Doktor. “Yine de kalıp öğrenmek istemiyorum. Başka bir kapı var demiştin, değil mi?”

Theol derin bir nefes aldı. “Bu taraftan,” dedi ve Doktor’un kolunu tutup ters tarafa çekti. “Yakın sayılır. Şu şeylerin... Ağaçların arkasında.”

6. Bölüm

“Vay canına!” Doktor karın üzerinde diz çöktü. “Kendime getirdi beni. İyi bir kovalamacanın yerini hiçbir şey tutmaz. Bayılırım kovalamacalara. Kalbine iyi egzersiz olur.”

Theol yerde iki büküm olmuş, iyice bir soluklanıyordu. Arkalarında elma ağaçları dallarıyla cam panelleri tırmalıyor, hâlâ Doktor ve Theol’a uzanmaya çalışıyorlardı.

Bostanın öbür ucuna koşmak biraz sıkıntılı olmuştu. Kendilerini yakalamaya çalışan dalların arasından Theol Doktor’u sürükleyerek götürürken, ağaçlar bir anda onları meyve yağmuruna tutmaya başlamışlardı. Theol sabaha birkaç morlukla uyanacağını tahmin ediyordu. Tabii hâlâ hayatta olursa. Bir daha elma aşırmayacağına dair birden fazla kez yemin etmişti.

Neyse ki tam da Theol’un öngördüğü gibi Pieter arka kapıyı açık bırakmıştı. Bu sayede Doktor ve Theol kendilerini dışarıya, eski çiftlik evinin oradaki karlı araziye atabilmişlerdi. Gözünü kan bürümüş ağaçlardan kurtulmuş olmaları en azından şimdilik içlerini rahatlatmıştı. Tam bunları Doktor’a söyleyecekti ki Theol seranın orarlardan cam kırılma sesi duydu. Dönüp bakmaya ihtiyaç duymadı. Ağaçlar yürüyemezdi ya...

Doktor ayağa kalkıyordu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Theol.

“Şimdi Pieter’i bulacağız,” dedi Doktor. “Tahminimce yemek aramaya gitmiştir.”

“Çiftlik evinde bir kileri var,” dedi Theol. “Bina biraz yıkık dökük; orada yaşamıyor zaten artık. Ama her zaman hazırda erzak bulundurur.”

“Pek-âlâ! İstikamet çiftlik evi!” dedi Doktor, ceketinin yakalarını çekştirerek. Yüzünde yine bir sırıtış vardı. Theol, tüm bu olanlardan Doktor’un biraz fazla keyif aldığına kanaat getirdi.

Çiftlik evinin girişi binanın yan tarafındaydı. Temkinli adımlarla köşeyi döndüler, parmak uçlarında kapıya kadar geldiler. Hava hâlâ karlıydı. İri taneler dört bir yanı sarmış, Theol’un kıpkırmızı yanaklarına vuruyordu. Göz gözü görmüyor, kar yağışı ayın cılız ışığını neredeyse tamamen kesiyordu. Her adımında botlarından kütürtüler yükseliyordu Theol’un.

Çiftlik evinin kapısı açık kalmış, verandanın içinde bir miktar kar birikmişti. Ortada hiç ayak izi yoktu. Eğer Pieter içerdeyse bile, sanki yakın zaman içerisinde dışarı çıkmamıştı. Ama bu havada neden kapıyı ağzına kadar açık bırakmıştı?

“Gel benimle,” dedi Doktor pür dikkat, eşikten geçerken.

Theol da zaten öyle yapacaktı. O yüzden omuz silkti ve Doktor’un sözünü dinledi.

Çiftlik evinin içerisi soğuk ve karanlıktı. Terk edilmiş bir havası vardı; sanki aylardır kimse burada yaşamamıştı. Koridorda duvar kâğıtları nemden soyulmuş, merdivenlerde çer çöp dolu bir kutu devrilip ortalığa saçılmıştı. Mutfağın kapısının ise tek menteşesi kalmış, ileri geri sallanıyordu. Evde dekorasyon ve mobilya namına tek

tük eşya vardı. Belki de ailesiyle beraber kasabaya taşınınca burayı hepten boşlamıştı Pieter.

“Şu taraftan,” diye fısıldadı Theol mutfakçı göstererek.

Doktor kafa sallayıp koridorda usulca ilerledi. Kaşla göz arasında ince, metal bir silindir çıkarmış, tılsımlı bir şeymiş gibi sağ elinde sıkıca tutuyordu. Kapıdan içeri başını sokup diğer odaya göz attı. Bir süre öylece durdu; ne hareket etti, ne tek bir söz söyledi. Ardından rahatlayıp Theol’e döndü. Artık kasvetle fısıldamıyor, normal konuşuyordu. “Bu ev biraz yıkık dökük derken duvardaki kocaman deliği kastetmiyordun, değil mi?”

“Hayır,” dedi Theol şaşkınlıkla. “Çatı biraz akıtıyor, içerisi de zor ısınıyor. Hepsini bu.”

“Aa,” dedi Doktor. “Korkarım artık daha da zor ısınacak.”

Theol koridorun öbür ucundan koştu geldi; Doktor’u kenara iterek mutfakçıya girdi. Doktor’un bahsettiği şey hemen gözüne çarptı. Duvar da dev bir delik vardı. Sanki birisi buldozerle yıkıp geçmişti tuğlaları. Rüzgâr içeri kar üflüyor, yerdeki fayansları beyaz bir örtüyle kaplıyordu. Ocak sönmüş, şifonyer tepetaklak olmuş, çeşitli yemek kalıntıları odanın dört bir yanına saçılmıştı.

“Çiğ et,” dedi Doktor arkadan. “Masanın üstüne bak.”

Theol kenara çekilip Doktor’a yol verdi. Yıpranmış masanın etrafında dolaşarak, yüzünde ekşi bir ifadeyle kasap dükkânını andıran hayvan artıklarını inceledi. Büyük oranda derisi soyulmuş çiğ bir tavuk leşi görünce Theol’un suratı buruştu. Derisinin üzerinde diş izleri vardı. Soran gözlerle Doktor’a baktı.

“Krynoid böyledir işte, Theol,” dedi Doktor; elindeki metal silindiri sallayarak laflarına vurgu yaptı. “Sebze olmayan her şeyi yer bitirirler, yeter ki etten kemikten

olsun. Bu yüzden ona engel olmalıyız. Çoğalıp daha da güçlenmesine izin veremeyiz.”

Theol başını salladı. “Eh,” dedi, duvardaki deliği işaret ederek. “O tarafa gitmiş olmalı.”

7. Bölüm

Krynoid'i fark etmemek mümkün olmasa da ilk bakışta Theol'un beyni karşısındaki şeyin ne olduğunu anlamakta güçlük çekti.

Yere saçılmış tuğlalara ve kırılmış tabak çanaklara basmadan mutfak duvarındaki delikten dışarı çıkmışlar, evin arkasındaki geniş avluda bulmuşlardı kendilerini. Burası üç yanı ağıllar ve ambarlarla çevrili, dikdörtgen şeklinde bir avluydu. Pieter, hasadı takip eden aylarda elmalarını bu ambarlarda saklardı.

Theol etrafa bakındı; her şey normal görünüyordu. Soğuğu üzerinden silkelemek için ayaklarını yere vurdu. Fakat Doktor'da tedirginlik sezmişti. "Şey, Theol... Eğer dönüp evde beklemek istersen seni anlarım." Doktor'un sesinde bir ikaz havası vardı. Theol'un içi ürperdi.

Kaşlarını çattı. "Neden? Ne oldu ki?"

Birkaç adım ilerlerinde sert bir patırtı duyuldu. Theol dönüp bakınca, karda sere serpe yatan, yarısı çiğnenmiş bir inek leşiyle karşılaştı. Yırtılıp açılmış karnından buharlar yükseliyordu. Kıpırmızı kanı her yana sıçramıştı ve karın beyazlığı üzerinde parıl parıl parlıyordu. Midesi ağzına geldi. Nasıl olur da gökten yarım bir inek düşebilirdi?

Yavaşça başını kaldırıp inek ağılının çatısına tünemiş o yeşil şeye baktı.

Çifilik evi kadar büyük, devasa bir bitki ve sarmaşık yumağıydı bu. Theol neye baktığını idrak edemedi. Belli bir şekli yoktu. Dokunaçlarıyla aşağıdaki ağıldan inek topluyordu bir bir. Yaratık, Theol'un bakışları altında Friesian türü bir sığırı kaldırdı, halat gibi uzuvlarıyla hayvanı boğdu, kemiklerinden eti iyice sıyırdıktan sonra da bir kenara attı. Hayvanın ölüsü diğer leşin yakınına düştü, Theol'un botlarına kar sıçrattı.

"O... şey mi..."

"Evet," dedi Doktor. "Krynoid'in ta kendisi."

"Pieter mı?" diye sordu Theol. "Pieter mı o?" Sesi titriyordu.

"Korkarım öyle," dedi Doktor sakın bir tonla. "Daha doğrusu öyleydi. Pieter'dan geriye pek bir şey kaldığını sanmıyorum." Parmaklarını şıklattı; bir anda canlanmıştı. "Ama denemeye değer!"

"Nasıl yani?"

Doktor, ellerini ağzına dayayıp, "Hey! Krynoid, bu tarafa bak!" diye seslendi. Yaratığın dikkatini çekmek için elini başının üzerinde salladı.

"Doktor!" dedi Theol sert bir sesle. Delirmiş miydi? "Ne yapıyorsun?"

"Pieter'dan geriye ne kaldığına bakıyorum. Eğer yeterince güçlüyse, Krynoid'e karşı koyabilir." Kollarını çıldırmışçasına sallamaya devam etti. Sıska bir kuklayı andırıyordu.

Krynoid durdu; koca cüssesiyle dönüp dikkatini Doktor'la ikisine verdi. Theol göze benzer herhangi bir şey göremese de yaratığın onları fark ettiği belliydi.

“İşte böyle!” diye bağırdı Doktor. “Sana diyorum. Pieter’la konuşmam lazım.”

Krynoid’in sesi, rüzgârda kalmış metal bir ızgara gibiydi. “Pieter yok,” dedi. “İnsan artık yok. Sadece Krynoid var. Yakında Krynoid’den başka hiçbir şey kalmayacak.” Konuşması boğuk ve hırıltılıydı. Bir insanınkinden çok farklıydı. Theol, yaratığın sesinin midesinde yankılandığını hissetti.

“Hadi ama Pieter! Orada olduğunu biliyorum. Mücadele etsen!”

Krynoid eline geçirdiği başka bir inegi daha işi bitince yere attı. Inek gümbürtüyle ağılın içine düştü. Ardından yaratık, şaşırtıcı bir çeviklikle döndü ve binanın kenarından aşağı kaydı. Yere tuğla ve kiremit parçaları döküldü.

Krynoid, Doktor ve Theol’e doğru geliyordu.

Theol bir adım geriledi. “Pieter!”

Krynoid bir an tereddüde düşer gibi oldu. Theol’un sesinden bir şekilde etkilenmişti sanki. “Pieter?” dedi tekrar, sesini daha da alçaltarak.

“Theol?” Krynoid’in sesi titredi.

“Evet, Pieter! Theol burada!” diye seslendi Doktor. “Aynen böyle, mücadele et. İçindeki Krynoid’e karşı koy. Bunu başarabilirsin!”

“Ben... Yap... Yapamam,” dedi bir zamanlar Pieter olan yaratık. “Daha fazla engel olamıyorum. Theol... kaç!”

Krynoid dokunaçlarını kaldırıp birden öne atıldı. Tuhaf bir hareket mekanizması vardı; bir yerden bir yere gitmek için dokunaçlarıyla kendini yerden kaldırıp ileri fırlıyordu. Ama ne Theol, ne de Doktor durup daha detaylı inceleme niyetinde değildi.

“Evin etrafından dolaş!” diye bağırdı Doktor. “İçeri girersen kapana kısılırsın.”

Theol ok gibi fırladı. Doktor bir an durup düşündü, sonra tam tersi yöne kaçtı. Theol'un tahminine göre Krynoid'i uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ya da en azından içlerinden biri sağ salim kurtulsun istemişti.

Theol karda bata çıka koşturmuş, kısa sürede avluyu aşmıştı. Bir an tereddüt etti. Doktor ortalarda yoktu. Ne yöne gideceğini kestiremedi. Arkada, yerleri süpürerek ilerleyen Krynoid'in çıkardığı korkunç sesler gitgide yaklaşıyordu. Saniyeler içinde bir karar vermeliydi.

Ormana doğru kaçmaya başladı. En azından Krynoid o devasa cüssesiyle ağaçların arasında ilerleyemezdi. Doktor'un bir an önce kendisine yetişmesini ümit ediyordu Theol.

Rüzgâr, karları suratına çarpıyor, gözlerini sulandırıyor. Gözyaşlarının kirpiklerine yapışıp donduğunu hissetti, gözlerini kırıştırarak görüşünü temizlemeye çalıştı. Nefesi hırıltılı ve kesik kesikti. Kaçıp kurtulacak, Doktor'la omuz omuza bu yaratığın icabına bakacaklardı. Öyle yapmalıydı. Babasının yıllar önceki fedakârlığını boşa çıkaramazdı.

Tam ormana yaklaşmıştı ki Doktor'un sesini duydu ve dönüp baktı. Doktor hemen ileride cılgınca ellerini sallıyordu. Arkasındaysa Krynoid tehlikeli bir hızla atılıp, dokunaçlarıyla Doktor'un ayak bileklerine hamle yapmıştı.

Theol ormana doğru geriledi. Bir yandan da Doktor'a, acele edip bu tarafa gelmesi için eliyle işaret ediyordu. "Gel hadi!" diye bağırdı.

"Hayır, Theol!" diye yanıtladı hemen Doktor. Rüzgârda boğuluyordu sesi. "Ağaçlardan uzak dur!"

Ama artık çok geçti. Ağaçlardan biri eğilip dikenli dallarını bacağına sardığında, Theol yaptığı hatanın farkına vardı.

8. Bölüm

“Çekilin üzerimden!” Ağaç Theol’un belini öyle sıkı kavramıştı ki bacaklarına kan gitmez olmuştu. Vücudunu tırmalayan dalların sayısı gittikçe artıyor, göğsüne, kollarına, boğazına sarılıyordu.

Gözlerini kapayıp kaderine razı oldu, ağacın yavaşça canını almasını bekledi. Yine de ölmek istemiyordu. Ölmeye hazır değildi!

Tekrar karşı koymayı denedi. Dallardan kurtulmaya uğraştıkça ağaç daha da sıkıyordu. Öyle sıkıyordu ki Theol’un başı dönmeye başlamıştı. Rüzgârda uçuşan kartanelerine benzer yıldızlar uçuşuyordu gözlerinin önünde.

Krynoid’e yem olacaktı. İlerleyen günlerde annesi cansız, o zavallı inekler gibi karda kaderine terk edilmiş cesedine denk gelir miydi acaba? Yoksa Krynoid herkesi yener, Trenzalore’daki herkesi mideye mi indirirdi? Kimse başına neler geldiğini bilmezdi o zaman; Doktor’a nasıl da yardım ettiğinden kimsenin haberi olmazdı. Nefes almaya uğraştı, soğuk havayı zorla ciğerlerine çekmeye çalıştı.

“Theeeeeooooo!!!!!!” Doktor’un sesi kulaklarında yankılanıyordu. Ama öyle uzak geliyordu ki yarı uyanıkken görülen bir rüya gibiydi. Theol gözlerini açınca

Doktor'un var gücüyle üzerine koştüğünü gördü. Tahta bacağıyla seke seke ilerliyordu; dev Krynoid ise hemen arkasındaydı.

"Özür dilerim," demeye çalıştı ama ağzından boğuk bir fısıltı çıktı sadece.

Bir an sonra Doktor yaşından hiç beklenmeyecek bir enerjiyle Theol'un üzerine atıldı ve avazı çıktığı kadar haykırdı: "Geronimoooo!"

Theol kendini darbeye hazırladı. Doktor, omzuyla Theol'a çarpıp yere düşürdü; bacaklarını tutan dallar nasıl olduysa biraz gevşemişti. O hızla Doktor da sırt üstü düştü, sert bir çıtırtı duyuldu. Ağaç dalları ikisinin birden ağırlığına dayanamamıştı. Theol ormanın pençesinden kurtulmuş, soğuktan donmuş otların arasında yuvarlanıyordu. Soluğu kesilmişti. Karnını tuttu, ciğerlerine hava doldurmaya çalıştı.

"Ayağa... Kalk..." dedi Doktor soluk soluğa, bir yandan da üstünü başını düzelterek.

Theol güç bela kalkıp Doktor'un yanına gitti. Az önce dünyası tepetaklak olmuşken, şimdi rahat rahat nefes alıyordu. Krynoid'in öfkeli çığlıkları kulaklarında çınladı.

Yukarıda dallar şiddetle sarsılıyor, yere öbek öbek kar dökülüyordu. Sonra ağaçlar iki büküm olup arkadan yaklaşan heybetli Krynoid'e yol açtılar. Ağaçların arasına saklanmanın ne kadar kötü bir fikir olduğunu şimdi daha iyi anlamıştı Theol.

Krynoid ıslak, gürültülü bir kükremeyle üzerlerine atıldı, dokunaçlarıyla saldırıya geçti. Theol kendini yere attı ama Krynoid kolay pes edecek gibi değildi. Yaratık, uzuvlarıyla ağaçların gövdelerini sararak havaya kalktı, tüm gücüyle ormana daldı.

Theol ne olduğunu bile anlamadan kaçmaya başla-

mıştı. Ormanın derinliklerine koşturuyordu fakat ağaçların eğilip yol verdiği Krynoid hiç zorlanmadan peşinden geliyordu. Dönüp arkaya bakınca Doktor'un yavaş kaldığını gördü. "Hadi ama Doktor!"

"Sana tekrar hatırlatırım ki genç adam," dedi Doktor nefes nefese, "bin beş yüz yaşındayım ben. O civar bir şey olması lazım. Aşağı yukarı bir yüz sene oynayabilir tabi." Dramatik şekilde el çırpı. "Hem yaşıma kaç olursa olsun tek bir sağlam bacakla koşmak hiç de görüldüğü kadar kolay değil!"

"Doktor!"

Krynoid tekrar bir kükremeye Doktor'a saldırdı, ancak başarısız olup ağaçlara tosladı, tepesine yığınla kar döküldü. Bir an duraksadı; şaşkına dönmüş gibiydi.

"Şu taraftan!" Doktor tam sağ yaptı, başını eğip ağaçların arasına daldı. Theol da peşinden gitti. Bir de baktı ki ormanın sonuna gelmişti. Doktor tepenin eteklerinde durmuş, onu bekliyordu. Krynoid hâlâ pes etmemişti; ormanın içinde dehşet bir gürültü koparıyordu.

"Soğuktan yavaşladı," dedi Doktor. Elini Theol'un omzuna koyup soluklandı. "Üzerine karlar serpilince ne hale geldiğini gördün mü?"

Theol kafa salladı. "Sersemledi, değil mi?"

"Aynen öyle," dedi Doktor sıcak bir gülümsemeyle. "Kraterde bulduğumuz diğer çekirdek gibi işte. Soğuğa karşı dayanıksız. Bu bana bir fikir verdi."

Theol öylesine yorulmuş, öylesine korkmuştu ki Doktor'un güven veren sözleri içini hiç de rahatlatamadı. Ağaçların hisırtıları gittikçe yaklaşıyordu. Krynoid her an yine tepelerine çökebilirdi. "Söyle hadi," dedi Theol. "Nedir planın?"

"Kasabaya çekmeliyiz onu," dedi Doktor.

“Kasabaya mı? Ama bu berbat bir plan!”

Doktor başını salladı. “Aksine harika bir plan! Saat Kulesi’ne mümkün olduğu kadar yakın olmalı.”

“Sonra ne olacak peki?” diye sordu Theol.

Doktor omuz silkti. “Ya biz Krynoid’i yok edeceğiz ya da o kasabayı yok edecek.”

Theol iç çekti. “Denemeye değermiş gerçekten,” diyerek boyun eğdi.

9. Bölüm

Theol bir günde hiç bu kadar koştuğunu hatırlamıyordu.

Hatta hayatında koştuğu tüm mesafeleri toplasa, bugün koştuğu kadar etmezdi.

Ciğerleri yanıyordu, bacakları ağırlaşmıştı, ama yine de öyle çok eğleniyordu ki. Doktor'un tahta bacağıyla nasıl bu kadar hızlı topallayabildiğine ise aklı ermiyordu.

Theol ve Doktor heyecan, adrenalin ve korku karışımı çılgınlık atarak, düşe kalka, son sürat kat ettiler kasabaya giden yolu. Krynoid peşlerini bırakmıyordu. Buz kesmiş zeminde dokunaçlarıyla ilerliyor, aralarındaki birkaç dakikalık mesafeyi kapatmaya uğraşıyordu.

"Dikkat edin!" diye bağırdı Doktor. "Yaratık geliyor!"

Doktor ve Theol meydana varınca kasaba halkı panik içinde sağa sola kaçıştı; herkes bir yerlere saklandı. Çalışların içine, bankların, masaların altına... Akla gelebilecek her yere.

"Pardon! Yoldan çekilin!" diye seslendi Doktor, kolayla yanlışlıkla bir yük arabasını devirip de içi boş fiçılar yola yuvarlanınca.

Arabanın sürücüsü arkadan sağlam bir küfür savurdu. Theol, sürücünün Krynoid'e ne tepki vereceğini merak ettiyse de dönüp bakacak vakti yoktu.

"İşte geldik," dedi Doktor. Saat Kulesi'nin basamak-

larında durup tek dizi üzerinde soluklandı. “İnsanın evi gibisi yok.” Doktor iki elini uzatıp yakalamasa, Theol kaygan zeminde hızını alamayacaktı.

Gerilerde Krynoid’in öfkeli kükremesi duyuldu. Basamakları çiftler çiftler çıkarlarken Doktor hiç vakit kaybetmeden Handles’ı kaptı (Handles, kendisine emredildiği gibi basamakların üzerinde gün boyu ortalığa göz kulak olmuştu) ve ceketinin cebinden o tuhaf metal silindiri çıkardı.

Kapıya geldiklerinde Doktor cihazın üzerindeki düğmeye bastı. Theol kapının kilidinin bir tık sesiyle açıldığını duydu. Hemen kendilerini içeri attılar; ardından Doktor kapıyı ayağıyla kapayıp tekrar silindirini çalıştırarak kapıyı geri kilitledi.

“O şey nedir öyle?” diye sordu Theol, yerden kalkıp üzerindikileri silkelerken.

“Bu mu?” diye sordu Doktor. Cihazı havaya atıp tutarken, tornavidanın metal yüzeyi loş ışıktaki parıltıya sahipti. Ardından onu tekrar cebine sokuşturdu. “Basit bir tornavida.” Odanın öbür ucuna gidip, Handles’ı üzeri dağınık, küçük bir sehpa koydu.

Theol bir süre etrafa bakındı. Saat Kulesi’nin içini daha önce hiç görmemişti. Küflü, eski bir yerdi burası. Tozluysa. İçi çer çöp doluydu. Ama sıcak bir havası vardı. Doktor elindeki kısıtlı imkânlarla burayı çekip çevirmiş, güzel bir ev yapmıştı kendine. Birbirleriyle uyumsuz bir sürü mobilya, yığınla kitap, tahta oyuncaklar, haritalar ve ne idüğü belirsiz teknolojik cihazlar saçılmıştı her tarafa.

Duvarların biri hariç hepsi, çocukların çizdiği, Doktor’u çeşitli düşmanlarla savaşırken gösteren resimlerle kaplıydı. Her türden yaratık vardı ve çoğu Theol’a

yabancıydı. Neredeyse tüm resimlere minnettarlık bildiren küçük notlar karalanmıştı. Bazıları öyle eskiydi ki kâğıtları sararıp dökülmeye başlamıştı. Doktor gerçekten de uzun bir zamandır şeriflik yapıyor olmalıydı.

Üzeri çizimlerle kaplanmamış duvarda bambaşka bir şey göze çarpıyordu. Işıldayan, büyükçe bir çatlaktı bu; buruk, alaylı bir tebessümü andırıyordu Theol'a göre. Parlak, bembeyaz bir ışık huzmesi sızıyordu çatlaktan. Sanki binanın dokusu yırtılmış da kanıyor gibiydi. Tam Doktor'dan bir açıklama isteyecekti ki bütün kule sarsıldı. Doğru ya, Krynoid hâlâ dışarıdaydı. Hemen işe koyulmaları gerekiyordu.

"Şimdi ne yapacağız, Doktor?" diye sordu.

"Şu merdivenlerden yukarı çık," dedi Doktor. "Bir an önce en tepeye çıkmamız lazım. Çanın oraya."

Theol kafasını salladı. Krynoid kapıya varmış, doku-naçları kilidi tırmalıyordu. Doktor'un gerçekten işe yarar bir planı olduğunu ümit ediyordu Theol.

Doktor'un peşinden basamakları tırmanırken kalbi güm güm çarpıyordu. Babasına da yıllar önce böyle mi olmuştu? Böyle mi geçirmişti hayatının son anlarını? İşgal altında ölüm kalım mücadelesi vererek mi? Theol'un annesi ona bu hikâyeyi anlatmaktan hep kaçınmıştı. Diğer çocuklar da kendi anne babalarından ne duymuşlarsa o kadarını biliyordu: Theol'un babasının kasabaya düzenlenen bir saldırı sırasında öldüğünü. Saldırıdan sorumlu yaratıklar da var mıydı acaba duvardaki çizimlerde? Belki de anne babası sağ kalan çocuklardan bazıları Doktor'a teşekkürlerini bir resimle iletmmişti.

Theol bir anlığına merdivenlerde durdu; içini korku kaplamıştı. "Bizi kurtaracaksın, değil mi Doktor?" dedi.

“Şey, babam böyle bir saldırıda hayatını yitirmişti de...”
Sözünü tamamlayamadı.

“Biliyorum,” dedi Doktor sessizce. “Baban iyi bir adamdı, Theol. En iyisiydi hatta. Söz veriyorum ki birlikte herkesi kurtaracağız.” Uzanıp Theol’un elini tuttu. “Hadi bakalım. Neredeyse geldik. Bunu başarabiliriz.”

Doktor ve Theol el ele son basamakları da çıkıp kule-
nin tepesine vardılar.

Karanlık, karlı bir akşamüzeriydi. Soğuk insanın yüzüne bir tokat gibi çarpıyor, esen rüzgâr Theol’un ayaklarını yerden kesecek gibi oluyordu. Daha da kötüsü, Krynoid kuleye yapışmış, dokunaçlarını tuğlaların arasına sokup pencerelerin pervazlarına tutunarak yukarı tırmanıyordu. Pes etmek bilmiyordu. Binanın alçıları ufalanıp dökülüyor, yaratık gitgide yaklaşıyordu.

“Şimdi beni dinleyeceksin, Krynoid!” dedi Doktor, rüzgârın uğultusuna karşı sesini yükselterek. Yüzünde sert bir ifadeyle dimdik duruyordu.

“Bu gezegene gelmekle büyük bir hata yaptın. Hem de çok büyük bir hata. Bu gezegenin koruma altında olduğunu unuttun. Benim korumam altında olduğunu söylemiyorum. Hayır. Ben yalnızca ihtiyar, tahta bacaklı bir Zaman Lorduyum. Eskisi gibi değilim artık. Hayır, atladığın şey başka. Hiç dikkate bile almadığın nokta, Noel kasabası halkıydı. Aşağıda, meydanda toplanmış tüm o insanlar... Birazdan hepsi sana gününü gösterecek.” Durdu, Krynoid’e daha da yaklaşması için meydan okurcasına baktı. “Bugünlük dersimiz tam da bu koca adam: Ne kadar büyürsen büyü, kendinden küçükleri asla hafife alma.”

Krynoid gürledi; Doktor’a hamle yapıp, durduğu yerin yanındaki tırabzanlardan büyükçe bir parça kopardı.

Doktor sendelesen de dengesini yitirmedi. Kırık parçalar büyük bir gürültüyle yere çakıldı. Yaratığın kulenin tepesine yetişip Doktor ile Theol'u ele geçirmesine dakikalar kalmıştı.

Theol endişe içinde tırabzanlara tutundu. Doktor'un bir sonraki hamlesini beklerken bir yerlere dayanma ihtiyacı hissetmişti.

Doktor kırık tırabzanların üzerinden eğildi, "Pekâlâ arkadaşlar!" diye seslendi aşağıdaki insanlara. "Saklandığınız yerlerden çıkabilirsiniz. Korkacak bir şey yok burada!"

Meydanda çekingен hareketlerle birkaç kasabalı belirdi. Dehşete kapılmış görünüyorlardı. Theol nasıl hissettiklerini tahmin edebiliyordu.

"İşte böyle!" dedi Doktor. "Harika! Hadi bu yaratığa Noel'in kaç bucak olduğunu gösterelim!" Yüzünde yayvan bir gülümsemeyle Theol'a baktı. "Kartopları! Bir sürü kartopu görmek istiyorum. Şu yeşil, bitkimtırak şişkoyu kartopu yağmuruna tutun. Ne kadar çok, o kadar iyi."

Bir süre hiçbir şey olmadı. Sonra Theol, yusuvarlak bir kartopunun havada uçup Krynoid'e çarptığını gördü. Ardından bir tane daha geldi. Ve bir tane daha. Kasabalar cesaretlerini toplamış, Doktor'a yardım etmek için hep beraber topa tutuyordu yaratığı.

Krynoid'den meydan okuyan bir kükreme duyuldu. Ama Theol fark etti ki bu beklenmedik karlı saldırı yarattığı yavaşlatmaya başlamıştı bile.

"Aynen böyle, Fral Henderon. Devam et! Hepinize söylüyorum, durmayın sakın."

Aşağıda Fral'ın Krynoid'e kartopları savururken attığı naralar Theol'un kulağına kadar geliyordu. Çok iyi bir kartopu oyuncusuydu Fral. Hedefini hep tuttururdu.

“İşte böyle, Jerl Tompkinson. Sıra sende,” diye seslendi Doktor birisini işaret ederek. Sabah gramofonun kuru-lumuyla uğraşan adamdı bu. “Şu aşağıdaki uzun hortumu görüyor musun?”

Rüzgârın uğultusu hem Krynoid’in çığlığını, hem de Jerl’in yanıtını bastırsa da adam Doktor’un kendisinden ne istediğini anlamış görünüyordu.

“Evet, onu diyorum! Tamam, musluğu aç da şu Krynoid’i güzelce bir yıka.”

Doktor Saat Kulesi’nin üzerinde oradan oraya koşuyor, aşağıdaki kalabalığa çılgın bir orkestra şefi gibi direktifler veriyordu.

Korkulukların üzerinden buz gibi sular püskürdü. Üstü başı sırlıklam olan Theol şaşkınlıktan çığlığı bastı, hemen eğilip kenara çekildi. Jerl de bu sırada hortumunu zapt etmeye çalışıyordu.

“Düzgün nişan al!” dedi Doktor. “Yaratık o tarafta!”

Hortumdan fışkıran sular havada uçup Krynoid’in postuna temas edince, yaratık deli gibi kıvranmaya başladı. Ama Jerl hortumu bir o yana, bir bu yana savurarak su tutmaya devam etti. Krynoid tepeden turnağa sırlıklam oldu.

Theol yanağına sıçrayan bir damlayı silmek istedi, fakat çoktan donup derisine yapışmıştı. Gümüşî bir göz-yasını andıran damla, Theol’un dokunuşuyla birlikte kopup düştü. Theol o an Doktor’un ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Tabii ya! Buz pisti!

Krynoid yavaşlıyordu. Dokunaçlarını zorla oynatıyor, kuleye tutunmakta güçlük çekiyordu. Yaratığın postunda parıltılı küçük kristaller oluşmaya başlamıştı.

Theol’un kulağına çürük tahtaların gıcırtiları geldi. Ördek gölünde vücudunun ağırlığıyla bükülen, her an

kırılmaya hazır buz tabakasını hatırladı. Krynoid'in dokunaçlarından biri havada çaresizce çırpındı, ardından öylece donup kaldı. Buz kesmiş, parıl parıl parlıyordu. Yaratık şöyle bir ürperdi. Theol'un yüreği ağzına geldi; güç toplayıp daha da beter saldıracağını sanmıştı. Fakat Krynoid tamamen taş kesildi. Grotesk bir heykeli andırıyordu şimdi.

Bir süre kimseden çıt çıkmadı. Kasabadaki istisnasız herkes nefeslerini tutmuş, bekliyordu.

Her zaman olduğu gibi Doktor bozdu bu sessizliği. "Sıra sende, Theol" dedi. "Bana o halatı uzat."

Saat Kulesi'nin ta öbür ucunda, buzdan bir yılan gibi kıvrılmış duran halatı işaret etti. Theol hemen koşup halatı sırtlandı. Kaldırırken, görüldüğünden daha ağır olduğu için epey zorlandı. Theol halatı, kulenin çanına bağlı iple uğraşmakta olan Doktor'un yanına kadar taşıdı.

"Yine ne yapıyorsun?" diye sordu Theol. Doktor ipin ucunu halata bağlamakla meşguldü.

"Noel halkına hiç unutamayacakları bir hasat şenliği armağan ediyorum," dedi. Kulenin kenarına gelip aşağı sarkıtınca, halat döne döne çözülüp sert bir patırtıyla kulenin basamaklarına düştü. "Hadi bakalım, millet. Asılın şuna tüm gücünüzle. Çanlar Noel için çalsın! Çalsın ki yaratıklar burada istenmediklerini iyice anlasın artık."

Önce dört, ardından altı, en sonunda da on kişi ipin ucunu kavradı. Halat çekmece oynayacak gibi hazırladılar kendilerini. Doktor, Theol'a döndü. "Kulaklarını tıka!" diye bağırdı. Kendi ellerini çoktan yüzünün iki yanına kapamıştı.

Aşağıda kasaba halkı halata sertçe asılınca kulenin çanı yuvasında çılgınca sallanmaya başladı. Ses, kulakları sağır edecek cinstendi. Öyle ki titreşimler yüzünden

Theol dengesini kaybedecek gibi oldu. Dizlerinin üzerine çöktü, avuçlarını kulaklarına bastırdı. Doktor nihayet çıldırmış mıydı yoksa?

Kafasını kaldırıp bakınca, Doktor'un delice sırtıtuğunu gördü. Theol kaşlarını çatı. Doktor kenara çekilince Theol gördü ki Krynoid yeniden ürpermeye başlamıştı. Ancak bu sefer çanın titreşimleri yüzünden ürperiyordu. Theol, yaratığın buz kesmiş devasa gövdesinde fay hattı gibi çatlaklar oluştuğunu fark etti.

Meydandaki kalabalık, ipe bir kez daha asıldı. Bu kez Krynoid camdan bir heykel gibi tuz buz oldu; yere donmuş odun ve sarmaşık parçaları yağdı. Theol hemen ayağa kalkıp ırabzanlara koştu. Aşağıda insanların sevinç çığlıkları attığını gördü. Çanın gürültüsünden hiçbir şey duyulmuyor olsa da kendi de bu koroya katılıp haykırmaya başladı.

Kâbus sona ermişti. Doktor günü kurtarmıştı. *Theol* günü kurtarmıştı.

Noel artık güvendeydi.

10. Bölüm

Ertesi gün Theol annesiyle beraber yaşadığı evden dışarı adım attığında hasat şenliğinin coşkusu herkesi sarmıştı. Gece boyunca Doktor'a vereceği hediye üzerinde çalışmış, epey geç uykuya dalmıştı. Sabah pencereden içeri dolan şarkılar ve kahkahalarla uyandığında karnı gurulduyordu, fakat öğle yemeğini çoktan kaçırmıştı. Annesinin evde olmadığını görünce aceleyle giyinip bir dilim ekmek ile biraz da peyniri mideye indirdi, ardından kendini buz gibi sokaklara attı.

Kasaba meydanındaki kalabalığı yarıp geçerken palto-sunun altında uzun, ince bir paket taşıyordu.

Önceki günün koşturmacası yüzünden hiç olmadığı kadar sızlıyordu her yeri. Ama yine de keyfi yerindeydi. Doktor'la böylesi bir macera yaşadığına, kasabanın Krynoid'den kurtulmasında böylesi bir rol üstlendiğine hâlâ inanamıyordu.

Kasaba halkı sıcak elma şaraplarını kafaya dikip, etraftaki sayısız tezgâhtan çeşit çeşit lezzetler deneyerek gününü gün ediyordu.

Baharatlı ekmeklerin, domuz kızartmalarının ve şekerli çöreklerin zengin kokuları Theol'a ne zamandır doğru dürüst bir şey yemediğini hatırlattı. Hâlâ kazanmakta olan karnı az kalsın aklını çeleecekti. Ama dişini

sıkıp yola devam etti; biraz daha dayanabilirdi. Ondan önce yapması gereken şeyler vardı.

Krynoid'den arta kalanlarla meydanın orta yerinde güröl güröl bir şenlik ateşi yakılmıştı. Theol'a göre Pieter'a yaraşır bir cenaze olmuştu bu. Ne de olsa Pieter yaratığa karşı sonuna kadar direnmiş, Theol ve Doktor'u kurtarmak için elinden geleni yapmıştı. Adı hep saygıyla anılacaktı.

Saat Kulesi'nin orada Fral ve diğerleri derme çatma buz pistlerine geri dönmüştü. İte kaka birbirleriyle yarışıyor, cam gibi buzun üzerinde yalpalayarak bir o yana bir bu yana sıçıyorlardı. Theol kakhaha attı. Az sonra o da bu eğlenceli oyuna katılacaktı.

Doktor kulenin basamaklarında her zamanki yerinde oturmuş, robot kafasıyla konuşuyordu. Sanki biraz yaşlanmış görünüyordu. Şenlik ateşinin ışığı yüzünün ince çizgilerini belli ediyor olabilirdi. Belki de iki büküm oturduğu içindi bu bitkin görünümü. Theol gidip yanına oturdu Doktor'un. Paketini basamağın kenarına koydu.

"Ne kadar güzel, değil mi Handles?" dedi Doktor. Şenlik ateşi etrafında kakhahalar eşliğinde oynayan insanları izliyordu dalgın dalgın.

"Güzellik görecelidir," diye yanıtladı robot, metalik ve donuk bir sesle.

Doktor gülümsedi. "Görünüşe göre herkes eğleniyor."
"Olumlu."

Doktor iç çekti. "Biliyor musun, uzun zaman önce muhabbeti en az senin kadar güzel olan bir köpeğim vardı. Şimdi ne yapıyor acaba."

"Bilgiye ulaşamadı," diye karşılık verdi Handles.

"Ulaşmanı beklemiyordum," dedi Doktor. Birden et-

rafa bakındı; Theol'u ilk kez görmüş gibiydi. "Merhaba, Theol. Annen nasıl?"

Theol güldü. "Öfkeli. Şurup ve incirli ekmekleri hazırlamasına yardım etmem lazımdı. Tamamen unutmuşum."

Doktor gülümsedi. "Kadıncağız korkmuştur. Seni kaybetmek istemiyor. O yüzden bu kadar endişeleniyor."

"Biliyorum," dedi Theol. "Başımın çaresine bakabildiğimi ona gösterdiğime göre umarım artık biraz daha güvenir bana."

"Hiç sanmam," dedi Doktor sırtarak. "Anneler böyledir işte."

Theol güldü. "Neyse ki ona bir şey olmadı," dedi. Meydanın öbür ucundaki bir tezgâhta insanlara ekmek dağıtmakta olan annesine baktı. Mutlu görünüyordu. "Neyse ki kimseye bir şey olmadı."

"Aynen öyle," dedi Doktor.

"Düşünüyordum da," dedi Theol, "öbür çekirdeğe ne oldu? Kraterde bulduğumuz vardı ya?"

"Şunun içinde," diye yanıtladı Doktor, şenlik ateşini işaret edip. "Ne olur ne olmaz."

"Bu kadar mıydı yani?" dedi Theol. Hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyordu. "Her şey bitti demek."

"Şimdilik öyle. Bir dahaki sefere kadar güvendeyiz; kibirli bir ırk, bir grup, bir fan kulübü falan bariyeri aşip karşımıza çıkana dek. Ama ben burada olacağım, Theol. Hazırlıklı olacağım."

Bir süre sessizce oturup dans eden ateşi izlediler.

"Aa, sana bir şey getirdim," dedi Theol. Paltosunun cebine elini daldırdı, bir elma çıkarıp Doktor'a attı. Doktor sol eliyle havada yakaladı.

"Kurtlu değildir umarım," dedi gülerek. Büyük bir ısı-

rık alıp beğendiğini belli edecek şekilde kafasını salladı.

“Bir de bu var,” dedi Theol. Uzun, ince paketini basamaklardan alıp Doktor’a uzattı.

Doktor merakla kaşlarını çattı. “Nedir bu?”

“Aç da bak!” dedi Theol. “Hadi!”

Doktor hemen hediyesini açmaya koyuldu. “Çok iyi paketlemişsin,” dedi rengârenk ambalajı yırtarken. Bir yandan da başparmağını sallayıp üzerine yapışmış bant parçasını düşürmeye uğraşıyordu. “Noel gibi...” Birden durdu, hediye paketinin içinden boğumlu, ahşap bir sopa çıkardı. Sapı kavisli ve pürüzsüzdü, ucuna da mantar bir tıpa takılıydı. Doktor sopayı evirip çevirdi, cilalı yüzeyini parmaklarıyla okşadı.

“Baston yaptım sana,” dedi Theol. “Dün gece Krynoid’den kopan bir parçadan yonttum. Pieter’dan geriye kullanışlı bir hatıra kalsın istedim.” Yutkundü. “Beğenmişsindir umarım.”

Doktor bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. Bir an sessizlik çöktü. Sonra, iç çekerek elini Theol’un omzuna koydu. “İnsanlar,” dedi usulca. “Beni hep şaşırtıyorsunuz.” Yeni bir kılıcı ölçüp tartan usta bir eskrimci edasıyla bastonunu havada salladı. “Harika bir şey bu,” dedi. “Gerçekten kusursuz. Teşekkür ederim, Theol.”

“Bir daha yaratıklar gelirse daha hızlı koşmanı sağlar.” Theol’un yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. “Böylece bana fazla ayak bağı olmazsın.”

Doktor sırtıttı. “Biliyor musun Theol, baban bunları görse seninle çok gurur duyardı. Bacağımı kaybettiğim gün o da oradaydı. Çok cesur biriydi. Aynı senin gibi.”

Theol kafasını kaldırıp fal taşı gibi gözlerle Doktor’a baktı. “O da mı oradaydı? O an birlikte miydiniz?”

Doktor gülümsedi ama bakışlarında bir parça hüzün vardı.

“Bize bir hikâye anlat, Doktor!”

“Hadi, güzel bir öykünün tam sırası.”

Theol basamakların dibinde insanların toplandığını gördü. Heyecan ve beklenti dolu gözlerle Doktor’a bakıyordu herkes.

Oradan sıvışmanın tam zamanı olduğunu düşünüp ayağa kalkmaya çalıştı Theol, ancak Doktor kolundan yakaladı. “Sen de dinle,” dedi sessizce. Theol yerine geri oturdu.

“Pekâlâ, millet! Yerleşin bakalım şöyle bir,” dedi Doktor. Sessizliği sağlamak için neşeyle kollarını salladı. Dönüp Theol’e bir göz kırptı. “Bugün size bacağımı nasıl kaybettiğimi anlatacağım...”

TREZZALORE'DAKİ YABANCILAR

Paul Finch

1. Bölüm

Uzak Topraklar'ın ıssız kesimlerinde yıllardır maden araştırmaları yapmaktan, Tiberius ve Yalala aşırı soğuk havalara karşı büyük direnç kazanmışlardı. Yine de kışın en soğuk zamanlarında hava sıcaklığı hepten dayanılmaz oluyordu; özellikle de buz gibi esen kar fırtınaları başladığında.

Tiberius, kızını bir ara Noel'e geri götürmeyi planlıyordu. En azından bahara kadar orada kalırdı. Fakat bu fikre hiçbir zaman öncelik veremedi. Uzak Topraklar'ı didik didik ettikleri kırk yıl içerisinde bir türlü asıl aradığını bulamamıştı. Bu da onu araştırmalarına devam etmeye zorluyordu. Buralarda değerli metaller olduğundan emindi, çünkü eski zamanlarda nehirlerin geçtiği alüvyal yataklarda ufak tefek parçalara rastlamıştı. En sert kış rüzgârlarında bile durmak bilmeden çalışmalarını sürdürüyordu. 8 yaşındaki Yalala soğuktan dert yanacak olduğundaysa (ki doğrusu çok nadiren dert yanardı), Tiberius kızı daha kalın kürklere sarıp işine kaldığı yerden devam ederdi. Genç yaşma karşın Yalala öyle iyi bir yardımcıydı ki kısa süreliğine de olsa vazgeçemiyordu Tiberius ondan. Daha şimdiden kazma kürek kullanabilecek kadar güçlüydü. Tiberius ona bornit patlayıcıların nasıl hazırlanacağını, ne şekilde yerleştirilmesi gerektiğini öğretmişti.

Fakat böylesi genç ve hevesli bir yardımcısı olması bile bu amansız topraklarda karşılaşukları güçlükleri hafifletmeye yetmiyordu.

Tiberius, kızıyla birlikte kendilerini Amerika'nın eski koloni zamanlarında yollara düşmüş bir çift kâşif olarak hayal ediyordu.

Dünya'ya hiç uğramamıştı tabii; tarih kitaplarındaki resimlerden öğrenmişti bunları. Bu gezegen ile Dünya arasındaki en bariz fark, Trenzalore'un hiç tam olarak doğmayan güneşiydi. Yıllar yıllar öncesinin o Amerikalı kâşiflerinin asla böyle bir derdi olmamıştı. Üstelik hem kendilerini hem de ekipmanlarını taşıyacak atları, katırları olurdu. Tiberius ve Yalala böyle bir lükse sahip değildi. Bir tek yorulmak bilmez kızak köpekleri Howzi ve Mowki vardı yanlarında. Gerçi pantolonları, ceketleri ve kendileri için özel biçilmiş kar maskeleri içinde karda hoplayıp zıplarken ikisinin de pek köpeği andırır yanı yoktu. Tiberius onlara bu giysileri gayet şık desenli iki adet battaniyeden dikmişti.

Gökten düşen nesneleri ilk fark eden Howzi ve Mowki oldu.

Kızaklarıyla salma salına Şeytan Dirsekleri Kanyonu'ndan geçiyorlardı. Fafnir Tepesi adı verilen buzlu kayalıklar ile büyük ay çamı ormanının güneyindeki Vald Tundrası isimli açıklığı kesen Z şeklinde bir geçitti bu. Kanyonun en dar yeri olan Boğuk'tan henüz yeni çıkmışlardı ki köpekler aniden durdu. Rengârenk örülmüş maskelerinin içinden buharlar halinde sıcak nefesleri yükseliyor, fincan tabağı şeklinde gözlerini dikmiş, hiç kırpmadan bakıyorlardı.

"Hadi çocuklar! İlerleyin!" diye bağırdı Tiberius, dizginleri şaklatarak.

Köpekler başta tepki vermedi. Gözlerini diktikleri yöne bakınca, ipeksi siyah gökyüzünde belli belirsiz süzülen altı tuhaf nesne ilişti Tiberius'un gözüne. Trenzalore'un ikiz uydularından küçük olanı Soror'un gümüşü çehresinin önünden aşağı kayıyordu hepsi.

"Ne onlar acaba?" diye mırıldandı.

Kendi kendine mırıldanmasına rağmen sözlerini Yalala keskin kulaklarıyla işitti. Kızağın arka tarafında, yorgan ve atkı yığınlarının içinden dizlerinin üzerinde doğruldu ve düşen siluetlerin sonuncusu da gözden kaybolmadan yakalamayı başardı.

Toplamda altı taneler, diye aklından geçirdi Tiberius. Şekilsiz, garip şeylerdi. Fakat düşüş yönü ve açılarına bakılırsa Vald Tundrasına çakılacaklardı. Atkısını gevşetip gri, bakımsız sakalını kaşıdı. Telaşlanınca hep böyle yapardı.

Kızını Uzak Topraklar'dan göndermemesinin bir diğer sebebi de kasabanın başında dolanan felaketlerdi. Tüm o şenlik ateşlerine, birlikte söylenen şarkılara, sıcak şarap eşliğinde keyifli toplantılara karşın, Noel bu aralar pek de güvenli sayılmazdı. Arada kısa süreliğine ziyaret edilebilirdi ancak. O Saat Kulesi'nde yaşayan acayip oyuncak tamircisini kasabalılar ne kadar severse sevsin, kendisi yıldızlardan gelen bu nedeni belirsiz, sonu gelmez tehditleri sözde ne kadar iyi savuşturuyor olursa olsun, elbet günün birinde başarısızlığa uğrayacaktı. Buralarda Tiberius'tan fazla zamandır yaşıyor olsa da Doktor (bu ismi kullanıyordu) ihtiyarlamış, streten çökmüştü iyice. Hatta bir arbede sırasında sol bacağına kaybettiği olmuştu. Noel'e kıyasla Uzak Topraklar, barındırdığı tüm vahşi hayvanlara ve hiç bitmeyen donma tehlikesine rağmen

çok daha güvenli bir yerdi. Fakat şimdi de bu gizemli şeyler çıkagelmşti.

Noel buradan altmış kilometre kadar güneyde, el değmemiş bir doanın öte tarafındaydı. Yine de düşününce, bu yeni nesneler ile zaman zaman düşen o diğer cisimler arasında mutlaka bir bağlantı olmalıydı. Ancak her şeye rağmen Tiberius'un içgüdüleri öyle olmadığını söylüyordu. Kendisini bugüne dek sarp kayalıklardan ovalara, oradan da içi buz dolu mağaralara savurup duran içgüdülerine her zaman güvenirdi; henüz eline birkaç ısıtılı teselli ikramiyesinden başka kazanç geçmemiş olsa bile.

"Hadi!" diye bağırıyordu yeniden, dizginleri şaklatarak.

Kızak köpekleri dörtmala yola koyuldu. Yerden bir buçuk metre yüksek, yaklaşık iki metre uzunluğunda bu köpekler, Trenzalore'a özgü bir cinsti. Dünya üzerindeki kuzenlerinden çok daha dayanıklı bu hayvanlar, iki kat kalınlıktaki kürkleri sayesinde en çetin kış günlerinde bile sıcak kalabiliyorlardı. Böylece Şeytan Dirsekleri'nden henüz çıkamamışken yeniden tipi bastırdığında, ay çamplarından parçalar koparan, rüzgârdan içleri oyulmuş dev kayaları ufalayan, her tarafa kar taneleri saçan sert esintilere rağmen bana mısın demeden yollarına devam edebildiler.

Kanyonun arkasındaki düzlüğe çıktıklarında batıdan esen fırtınaya hepten teslim olmuşlardı. Yalala üzerine birkaç kat daha yorgan ve battaniye çekti. Tiberius gidonun üzerine kapandı; tepeden tırnağa bembeyaz olmuştu. Fakat kendi kendilerini sürgün ettikleri Uzak Topraklar'da böylesi zorlu şartlara alışkınlardı. Dişlerini sıkıp bir saatten az bir sürede Vald Tundrası'nın eteklerine vardılar. Burada günbatısı rüzgârı yavaşladı, hava ölü

yağışa çevirdi. Trenzalore'da iki fırtına arası havanın sakinleşmesine ölü yağış denirdi.

Kaz tüyü kadar büyük kar taneleri hâlâ oradan oraya uçuşuyor olsa da keskin soğuk biraz olsun körelmişti. Ormanın seyredildiği yerlerden geçerken gördüler ki bembeyaz kar tepeleri çamların yarı boyuna erişmişti.

“Durun, durun dedim!”

Howzi ve Mowki memnuniyetle yavaşlayıp durdular. Üzerlerindeki postların yükü onları epeyce yormuştu.

Tiberius kafasını kaldırıp yukarı baktı; sağındaki dallardan sarkan kumaş parçalarına anlam veremedi. Bir cesaretle deri eldivenini çıkardı ve en yakınındaki parçaya dokundu. Yumuşak, esnek bir yapısı vardı. İpek olmaydı bu. Bir an sevindi. Noel'i bir daha ziyaret ettiğinde ipeği başka şeylerle takas edebilirdi. Genellikle takas için elinde ancak hayvan postları olurdu. Normal faaliyetlerinin yanında zaman zaman avcılık yapıp etrafa kapanlar kurduğu için yığınla post geçiyordu eline. İhtiyaç duyduğu malzemeleri bunların takasını yaparak kıt kanaat de olsa sağlayabiliyordu. Fakat ipek bu gezegende nadir rastlanan bir üründü; hayvan postundan çok daha değerliydi. Karşılığında bir miktar bornit alabilirdi belki.

Derken sol yanında bir kıpırtı hissetti.

Bulundukları düzlüğün ay ışığında parıltı veren yüzeyinde kimsecikler yoktu. Öndeki ağaçlar gölgeli bir tiyatro perdesi, arkalarındaki dal kümeleriye gece renginde yaprakların oluşturduğu sessiz bir labirent gibiydi.

“Yalala,” diye homurdandı. “Burada bekle.”

Kızın solgun yüzü yorganların arasından belirdiğinde, Tiberius kürk çoraplı ayaklarına kar ayakkabılarını geçiriyordu. Ardından karın üzerinde ağır adımlarla ilerlemeye koyuldu.

Yalala söz dinlerdi. Kendini bildi bileli babasının kısa ve öz talimatlarına göre hareket ediyordu. Hayatta kalabilmek için böyle yapması şarttı. Bu soğuk topraklarda yalnızca en dayanıklı, en kurnaz canlılara yer vardı. Noel halkı buralara ancak zorunda kalınca, özenle seçilmiş küçük gruplar halinde gelirdi. O zaman bile geri dönemedikleri olurdu. Fırtınada kaybolur, kar birikintilerine batır, yerdeki gizli çukurlara düşerlerdi. Yalala ve babası zaman zaman onların yürek burkan cesetleriyle karşılaşırldı. Bu kazazedelerin bedenleri genellikle buz tutmuş olur, üzerlerinde Yalala'nın en korkunç kâbuslarında dahi rastlamadığı yaralar taşırlardı.

Böylesi felaketler onun da başına gelmesin diye babasının her lafını dinlerdi. Fakat Tiberius yaklaşık iki saat-tir ortalarda yoktu. Fırtına şimdi tamamen dinmiş, yerini büyümlü bir sessizliğe bırakmıştı. Ay ışığı bu yoğun, taptaze beyazlığın üzerinde ışıldıyor, çam ağaçlarının karanlık örgüleri arasından usulca süzölüyordu.

Howzi ve Mowki birbirilerine sarılmış, kızın yanında uzanıyorlardı. Yalala kızağın arka tarafında doğrulup dikkat kesilince meraklı gözlerle onu seyrettiler. Kulaklarını dikmiş, etrafa bakınıyordu Yalala. Ama hâlâ bir kıpırtı yoktu. Duyabildiği tek ses, buzullara çarpan rüzgârın uğultusuydu. Babasına seslenmeyi düşündü, ancak gözlerinden başka her yerini kapatmıştı. Ağzını saran atkıyı çıkarmak istemiyordu; aksi halde dudakları hızla kuruyup çatlayabilirdi.

Bir süre sonra kendi kar ayakkabılarını giydi ve kızaktan indi. Babasından azar işitmekten hiç de çekinmiyordu artık. Daha büyük korkuları vardı.

Ya başına bir şey geldiyse? Ya bir yerlerde mahsur kaldıysa?

Henüz beş metre gitmişti ki köpekler hırıldamaya başladı. Aynı anda sağ taraftan bir şey çıkageldi. Dönüp bakınca gözleri yuvalarından fırladı. Karşısında yaklaşık iki metre boyunda, kalınca bir kar kütlesi duruyordu. Yalala henüz bir tepki veremeden kütlenin üzerindeki karlar ufalanıp döküldü, geriye bir insan silueti kaldı. Her ne kadar kaba bir şekli olsa da gövdesi, uzuvları ve bir kafası vardı. Nihayet hantal adımlarla harekete geçti. Buzlu zemini çatlatacak kadar sert vuruyordu yere ayaklarını. Yürüdükçe üzerinde son kalan karlar da döküldü, altındaki yüz açığa çıktı.

Yalala ağzından atkıyı hâlâ çekmemişti. Fakat yüzüne sımsıkı sarılı atkının altından attığı korku dolu çığlıklar karlı tepeler boyunca yankılandı.

2. Bölüm

“Trenzalore’da yabancılar mı?” dedi Doktor. “Hem de Uzak Topraklarda?” Takma bacağı gıcırdayarak Saat Kulesi’nin merdivenlerinden yavaşça aşağı iniyordu. “Bu tam olarak ne anlama geliyor?”

“Kızın ne dediğini anlamak güç,” diye cevapladı Caleb kulenin dibinden. Zayıf yüzlü, sıska bir delikanlıydı. Yün şapkasının altından taşan kızıl saçları süpürgeyi andırıyordu. “Şoka girmiş; Becca öyle diyor. Önce anlamsız bir şeyler sayıkladı, sonra sustu kaldı. Bir de sen konuşmayı denesen?”

“Kim bu kız?”

“İsmi Yalala Gluck. Bizim de pek tanıdığımız söylemez. Babası Tiberius Gluck. İnsanlardan uzakta yaşar. Karısı öldükten sonra Uzak Topraklar’a taşınmış. Gün boyu altın ve gümüş arar durur. Zaman zaman uğrar buraya. Bize hayvan postu, kehribar falan getirir, biz de karşılığında yiyecek ve giyecek veririz.”

“Avcılık mı yapıyor?” dedi Doktor çocukça bir keyifle. “Çok havalı.”

“Sen de tanıyor olmalısın.”

“Öyle mi?” Doktor boynuna bir atkı doladı. “Rakun kürkü şapka? Tüfekte attığını vuruyor, değil mi? Yok, hayır... Davy Crockett’le karıştırdım. Daniel Boone muy-

du yoksa? Pardon...” Omuz silkti. “Çıkaramadım. Bunca yüzyıl yaşayınca sabah ne yediğini bile unutuyor insan.”

“Beş altı sene kadar oluyor.”

“Ben de öyle dedim.” Doktor çalışma tezgâhına döndü. “Sen ne düşünüyorsun, Handles? Uzak Topraklar’da yabancılar varmış. Ne dersin bu işe?”

Yıpranmış, eski püskü sibernetik kafaya birden can geldi. “Varlığı öne sürülen bu yabancılarla ilişkin sağlıklı analiz gerçekleştirebilecek yeterli veri yok. Uzak Topraklar yalnızca en dayanaklı boreal bitki türlerinin barınabildiği yarı arktik bir bölge. Dolayısıyla–”

“Evet, evet,” diye lafını kesti Doktor. “Hepimiz biliyoruz onu!”

“Trenzalore fauna katalogunda bölgenin yerlisi hiçbir iki ayaklı canlı türü bulunmamaktadır. Fakat yeni keşifler ışığında katalog güncellenebilir–”

“Gerek yok, sağ ol!” Doktor kocaman bir kürk geçirdi sırtına. “Trenzalore’u keşfetmek bizim işimiz değil. Tiberius Gluck gibiler yapıyor onu zaten. Ne diye orada duruyorsun, Caleb? Kaybedecek vaktimiz yok.”

“Özür dilerim, Doktor.”

“Bastonumu uzatır mısın rica etsem?”

Caleb, Doktor’un özenle işlenmiş bastonunu ona uzattı.

“Bu esrarengiz çocuk kaç yabancıyla karşılaşmış?”

Caleb biraz düşündü. “Dört ya da beş diyor.”

“Babası kaç görmüş peki?”

“Sorun da bu ya. Babası yanında değil.”

“Demek öyle...” Doktor’un yüzü buruştu, kaşları çatıldı. Dışarı çıktı. Kürkü o kadar büyüktü ki peşinden yerleri süpürüyordu. “İşte bu tam benim dişime göre. Ba-

balık görevini savsaklıyor demek, ha? İsterse Kızılderili savaşçısı olsun, ona edecek iki çift lafım var.”

Saat Kulesi'nin önünde durup kendisini bekleyen beş iri yarı delikanlıya baktı. Hepsi sakallıydı; çetin hava şartlarından nasiplerini almış görünüyorlardı. Giydikleri rengârenk köylü kıyafetleri yapılı hatlarını ortaya koyuyordu.

“Kimler varmış burada?” Doktor bir başçavuş edasıyla herkesi tek tek süzdü. “Yoshua... Rubin... Josef... Jerema... Luca...?” Kaşını kaldırıp Caleb'e sorgulayan bir bakış attı. “Yanılmıyorsam hepsi de Cankurtaran Teknesi'nde mürettebat. Bir yerlere yelken mi açıyoruz?”

“Gerek olabilir diye düşündük,” dedi Caleb.

“Macera vakti geldi, öyle mi?” Doktor karlı yola atılıp Münazara Salonu'na yöneldi. Tekne mürettebatı da peşinden geliyordu.

“Sence öyle değil mi?” diye sordu Caleb.

“Benim fikrimi sorarsan, ebeveyn ihmalkârlığı Dünya üzerinde üzücü ama sık rastlanan bir durumdu,” diye yanıtladı Doktor. “İnsanlar er ya da geç uzayın diğer kısımlarına da yayacaktı bunu. Gluck yaşamını Uzak Topraklar'da sürdürüyor. Böyle şeyler yanına kâr kalır sanıyor.”

“Peki ya yabancılar?”

“Tiberius Gluck'ın onlara yabancı olduğunu nereden bileceğiz?”

“Kız ellerinden kurtulmak için altmış kilometre kaçmış. Pek dost canlısı gelmediler bana.”

Doktor bastonun ucunda döndü; kaşları birbirine yapışmıştı. “Altmış kilometre mi?”

“İki kızak köpeği varmış. Daha güçsüz hayvanlar dayanamazdı zaten buna.”

“Altmış kilometre olduğuna emin misin, Caleb?”

“Vald Tundrası’ndan yola çıkmış, Şeytan Dirsekleri’nden geçip buraya kadar gelmiş. Hesaplarımıza göre en az altmış kilometre olmalı.”

Münazara Salonu’na girerken Doktor bunu bir süre kafasında evirip çevirdi. Salon her zamanki gibi kalabalıktı; ancak normalde olduğundan daha keyifsiz bir ortam vardı. Köylüler kenara çekilip Doktor’a yol verdiler. Salonun orta yerinde bir taburede el örgüsü kıyafetler giyen genç bir kız oturuyordu. Ellerinde sargılar vardı, her parmağı ayrı ayrı sarılmıştı. Kasabanın en hünerli sağlık personeli Hemşire Becca kızın yanına çöktü, beyaz, ufalcık ayaklarını ılık su dolu bir leğene sokup ovalamaya başladı. Buna rağmen kız titriyor, şömine ateşinin sıcak ışığında bile solgun yüzüyle bir meleği andırıyordu. Dudakları ince ve kül rengiydi, nemli gözlerini kırıştırdı, boşluğa bakmaya devam etti. Açık renk saçları ıslanmış, bukle bukle önüne düşüyordu.

“Hafif hipotermi ve birinci derece soğuk ısırması var,” diye cevapladı Becca Doktor’un ilk sorusunu. “Onun dışında ilginçtir ki sağlığı gayet iyi.”

“Belki Tiberius Gluck o kadar da ihmalkâr bir ebeveyn değildir.” Doktor yanağını kemiriyordu. “Zavallı Tiberius...”

“Sence başına ne gelmiş olabilir, Doktor?”

“Kusura bakmazsan bu soruyu kızın önünde cevaplamak istemiyorum.”

“Geçirdiği travma yüzünden nerede olduğunun bile farkında değil,” dedi Becca. Hastasının gözlerinin önünde elini salladı, kız tepki vermedi.

Doktor yine de cevap vermekten kaçındı. Suskunluğunu anlayışla karşıladılar. Doğruluk Alanı nedeniy-

le Noel'de yaşam oldukça şeffaftı. Eğer Doktor Tiberius Glock'un katledildiğinden şüpheleniyor, 8 yaşındaki kızının canını kıl payı kurtardığına inanıyorsa, bu düşüncelerini dile getirmesi kasabanın telaşlı bireylerinin morali açısından hiç de iyi olmazdı.

Caleb'in en küçük kardeşi Felix, örneğin, Doktor'a yakın duruyor, sözlerini dehşet içinde dinliyordu. Tabi kızın kendisi vardı bir de.

Doktor eğilip kızla yüz yüze geldi. "İsmi Yalala mı demiştiniz?"

"Öyle biliyoruz," dedi Becca. "Tiberius ailevi konular-da ağzı sıkı biriydi."

"Yalala?" dedi Doktor yumuşak bir sesle.

Kızın bakışları Doktor'u delip geçiyordu.

"Korkacak bir şey yok. Güvendesin artık. Ama tek başına çok yol kat etmişsin. Rica etsem nedenini söyler misin bize?"

Güçlkle kaşlarını kaldırdı kız, ağır ağır.

"Kimdi o yabancılar, Yalala?" diye sordu Doktor. "Neye benziyorlardı?"

Doktor'un varlığını idrak etmesi bir dakika kadar sürmüştü. Bitmek bilmeyen bu bir dakikanın sonunda gözleri nihayet odaklanabildi. Solgun ve çatlak dudakları büzüldü, yusyuvarlak bir "O" şeklini aldı. Ürkek hareketlerle elini kaldırıp sargılı parmağıyla Doktor'u gösterdi. Ve çığlığı bastı.

Kulak tırmalayan, şiddetli bir sesle uzun uzun çığlık attı. Hemşire Becca, kasabanın diğer birkaç hemşiresiyle beraber kızı sakinleştirmeye uğraştı. Ama Yalala'nın hay-kırışları susmak bilmedi. Feryat figan Doktor'u işaret ediyordu. En sonunda Doktor çareyi kendini dışarı atmakta buldu.

Caleb ve diğer cankurtaran tayfası da peşinden gitti. Hepsi şaşkınlık içindeydi.

Doktor onlar için yalnızca bir başkan, bir lider değildi. Başları sıkışınca danıştıkları bir akıl hocasından çok daha fazlasıydı. Doktor, onların kurtarıcısıydı. Bu sıralar kayıtsız tavırları ve sabırsız halleri biraz rahatsızlık veriyor da olsa, gezegenin soğuk iklimi kadar kökleşmiş bir saygı besliyorlardı Doktor'a karşı.

"Doktor?" dedi Caleb sonunda. "Bu ne anlama geliyor?"

"Cevap bence gayet açık," dedi Doktor kendinden emin bir sesle. "Yalala'nın gördüğü her kimse ya da her neyse, tıpatıp bana benziyormuş."

3. Bölüm

Trenzalore Cankurtaran Teknesi, Doktor Noel'e yerleşmeden çok önce inşa edilmişti. Uzak Topraklar'da şartlar öylesine zorluydu ki ahır andıran kayıkhanesinden gerekmedikçe çıkarmazlardı. Ama gerçekten iyi yapılmış bir tekne olduğundan yine de iş görüyordu.

Eskiden Dünya'da kullanılan yelkenlilerin minyatür bir versiyonu gibiydi Cankurtaran Teknesi. Baş tarafından kıç tarafına yirmi metre kadar vardı. Bir adet üst güvertesi, iki kabasorta direği, bir floku, ön tarafta da bir kontra floku bulunuyordu. Tabi ki bunların hepsine yelken çekilmişti. Tekenin tayfası, direkler arasına gerilmiş örümcek ağını andıran halatları yukarı çekerek rahatlıkla ayarlayabiliyordu bu yelkenleri. İçindeki depo yeterince odun ve çalı çırpı alacak kadar büyüktü hatta üstüne post ve hayvan leşleri bile sığardı. Normalde Cankurtaran Teknesi'nin amacı bu tür şeyler toplamak olsa da acil durumlar için de son derece kullanışlıydı. Tüm bunlara ek olarak, deposu aynı zamanda tayfa için bir kamara işlevi görür, uzun yolculuklarda onları sıcak tutardı. Tabi bu Cankurtaran Teknesi Dünya'da bilinen anlamıyla cankurtaranlık yapmıyordu. Trenzalore'un yüzeyindeki bütün sular devamlı surette buz tutmuş olurdu. Noel'e en yakın su birikintisi, yaklaşık elli metre karelik bir bu-

zun altında gömülü olan Lagda Gölü'ydü. Ama tekne için bu hiç sorun teşkil etmiyordu. Altındaki özel tasarlanmış kocaman yaylı kızaklar sayesinde yelkenlerine dolan rüzgârlarla birlikte karlı arazilerde yağ gibi kayar giderdi.

Cankurtaran Teknesi'ni kasabadan alıp doğuya, Halva Vadisi'ne doğru yola koymak için her biri altı köpekten oluşan iki takım kızak köpeği gerekliydi. Bu vadi, Noel'i çember içine almış Halva Sıradağları'ndan tek çıkış yoluydu. Yazları güneşin ufukta belirdiği o nadir anlarda tepeleri ıslıl ıslıl olurdu bu dağların. Köpekler teknenin önüne değil, yarısı sancak tarafına, yarısı da iskele tarafına koşulurdu. Bunun nedeni, iki yanda dağlar düzleştikçe açık arazinin dairesel rüzgârlarının yelkenlere dolacak olmasıydı. Böyle olunca koşumlar çözülecek, köpekler fırtınada ilerleyen Cankurtaran Teknesi'nden rahatlıkla uzaklaşabileceklerdi.

Ondan sonrası dümenciye kalmıştı.

"Kuzey rüzgârı tam karşımızda," diye bağırdı Caleb mürettebata. Köprüde durmuş, iki eliyle dümeni sımsıkı kavramıştı. Dokuma atkısının altından yalnızca gözleri görünüyordu. "Yelkenleri iskeleye çevirin!"

Mürettebat derhal ıskalaryalara atılıp yelkenler üzerinde gerekli ayarlamaları yaptı. Depoya inip kömür ateşinde köpüren kahvelerini yudumlayabilmek için önce rüzgârın yön değiştirmesi gerekliydi. Uzak Topraklar'da sık sık yön değiştirirdi rüzgâr. Caleb'in sağ tarafında asılı cam çerçeveli rüzgâr haritası sayesinde bu değişimleri öngörmek mümkündü.

Tüm bunlar olurken Doktor pruvada düşüncelere dalmıştı. Yüzüne ok gibi saplanan kar tanelerine aldırış etmiyordu. Yine de son zamanlarda havaya uygun giyinmeye başlamıştı. Kafasına yün bir şapka takmış, boynuna atkı

sarıp ellerine eldiven geçirmişti. Tabii bir de o muazzam kürkü vardı. Evet, Uzak Topraklar'a yolculuk eden diğer insanlar kadar sarıp sarmalamamıştı kendini, şimdi bile kürkünün önü açık olduğundan esintiyle birlikte uçuşuyordu etekleri. Ama bir zamanlar Trenzalore'un buz gibi soğuşuna rağmen hiç bana mısın demezdi.

"Doktor, zatürre olacaksın!" diye seslendi Caleb. Dümeni rüzgâra karşı çevirip tekneyi yavaşlattı.

Doktor pek duymuşa benzemiyordu. Halatların ve yelkenlerin düzenli çırpınışları eşliğinde karların üzerinden keskin bir vızıltıyla ilerlerlerken, hızla geçip giden beyaz manzaraları izliyordu Doktor. Suskunluğa bürünmüştü.

Buz tutmuş zeminin yatay direnci sayesinde yağ gibi kayıyor olsalar da otuz deniz mili hızla gittiklerinden epey sarsıntılı bir yolculuk geçiriyorlardı. Tekne durmadan sallanıyor, esintilerin yönüne göre oradan oraya yalpalıyordu. Bazen etrafta azap çeken ruhları andıran devrik ay çamları belirliyordu. Başka engeller de yok değildi; çukurlar, tümsekler, devasa kayalıklar... Ama Caleb işinin erbabıydı. En ufak bir pürüz olmadan atlattılar bütün bu engelleri. Peşlerinden karlar püskürterek yollarına devam ettiler.

"Şahane bir yer şu Trenzalore," dedi Doktor bir süre sonra. Topallayarak geri geldi güverteden. "Bir elle aldığını öteki elle veriyor."

"Anlamadım," diye haykırdı Caleb.

"Yani... İnsanın bunu görmesi için her şeyi anlamasına gerek yok. Yin ile yang prensibi. Negatif ve pozitif, karanlık ve aydınlık." Doktor ay ışığında uzanan hiçliğe baktı. "Burada her şey olağanüstü bir denge içinde."

"Ne dengesi? Günyüzü gördüğümüz mü var?"

“Ben de tam onu diyorum.” Doktor eldivenli parmağıyla Caleb’in omzunu dürttü. “Güneşığı nadiren ortaya çıkıyor. Peki, Doğa Ana bunun için ne yapmış? İki adet uydu vermiş. Soror ve Frater. Ay sentezi oluşturup bitki ve hayvanlar için uygun bir yaşam alanı sağlıyorlar. Şu soğuğa bir bak...” Termometrenin camından kalınca bir buz katmanı kazıdı. “İnsanlık tarihine bakacak olursak, bundan az daha soğuk bir iklimde yaşamak mümkün olmazdı... Ama gel gör ki ataların dağların ortasında sıcacık bir yuva bulmuş kendilerine. Sırf o da değil. Bak nasıl da dümdüz arazileriniz var, yelkenlerinizi doldurup sizi gideceğiniz yere kadar rahat rahat götüren rüzgâr dalgaları da cabası.” Cankurtaran Teknesi görünmez bir engele çarpıp sarsıldı. “Belki o kadar da rahat değil. Gerçi hiç tökezlemeden yolculuk etmek sıkıcı olurdu. Demeye çalıştığım şu ki burada yaşamınızı sürdürebiliyorsunuz, seyahat edebiliyorsunuz, ihtiyacınız olan her şeye sahipsiniz. Ama pek hoş bir yer de sayılmaz. Dolayısıyla kimse gelip de burayı, şey...” Bir anlık duraksadı.

“Elimizden almaya çalışmaz, değil mi?” dedi Caleb. “Öyle mi diyecektin?”

Doktor kasvetli bir ifade takındı. “Evet, doğru.”

“Gezeğenin böyle bir dengesi var. Akli olan kimse burada yaşamaya kalkışmaz. Ama uzaklarda bir yerlerde çeşit çeşit düşman toplanıp hazırlık yapıyor... Bize öyle diyorsun ya.”

Doktor, adamın kolunu sıvazladı. “Beni endişelendiren o uzaktaki düşmanlar değil, Caleb. Buradaki yabancılar...”

Caleb dümeni döndürüp teknenin ucunu doğrulttu. “Kim olduklarına dair bir fikrin var mı?”

“Çok net bir fikrim var aslında.” Doktor’un yüzünde

yine karamsarlık vardı. “Ama hiç de iç açıcı değil. Kor-
karım mızraklarınız ve arbaletleriniz pek bir işe yarama-
yacak.”

Tekne mürettebatı depoya doldurdukları ilkyardım
çantaları, kayak takımları, kar ayakkabıları, düdük gibi
şeylerin yanı sıra, birkaç tane de silah almışlardı yanları-
na. Bunların çoğu tarım aletlerinden bozma, oyuncak gibi
silahlardı. Hiçbiri savaşıma elverişli değildi. Doktor’un
bahsettiği arbaletlerden iki tane vardı. Aslen avcılık için
tasarlanmış küçük, hafif şeylerdi, kendilerini bekleyen
tehlikeler karşısında etkisiz kalacakları kesindi.

“Umarım onlar da bizden farklı değillerdir,” dedi Ca-
leb kaygılı bir sesle.

“Tabii ki farklılar, Caleb.” Doktor zorlama bir neşeyle
elini adamın omzuna koydu. “Bir tekneleri olduğunu hiç
sanmıyorum mesela.”

“Neyi kastettiğimi biliyorsun... Silahlar açısından di-
yorum.”

“Ondan emin değilim ama avantajlı konumda olduk-
ları kesin.”

“Eh, bekleyip göreceğiz. Karşıya baksana.”

Fafnir Sırtı adı verilen kayalıklar ufku ikiye ayırıyor-
du. Kademeli şekilde yükselen, buz kaplı taş ve kaya-
lardan oluşan bir duvardı bu, üst kısmı mor bulutların
önünde beyaz bir çizgi halinde iki yöne de göz alabildi-
ğine uzanıyordu. Etrafindan dolaşmanın mümkün olup
olmadığını Doktor dahil hiçbiri bilmiyordu. Daha önce
hiç o kadar uzağa açılmamışlardı. Hep dosdoğru içinden
geçmeyi tercih etmişlerdi. Doğu yönünde, epey uzaklar-
da Keçi Yolu denen zikzaklı bir patika vardı. Sırt’ın üze-
rinden kestirme geçit sağlayan bu patikaya cüret etmek
için ya akılsız olmak lazımdı ya da son derece gözü kara.

Onun yerine Şeytan Dirsekleri kullanılırdı Sırt'ı aşmak için. Uzaktan bakıldığında kayalıkların orta yerinde “v” şeklinde bir çentikten ibaret olsa da yakına gelince muazzam görünürdü. Eskiden meşhur Vahşi Yol üzerinde seyahat eden kâşiflerin Kuzey Amerika'nın Apalaş Dağlarını aşmak için kullandıkları kadim Cumberland Geçidi kadar vardı boyu.

Doktor farkında olmadan bir şeyler mırıldanmaya başladı. “Da-vy... Da-vy Crockett, vahşi toprakların kralı...” Derin bir iç çekti. “Zavallı Tiberius.” Tabii eğer durum korktuğu gibiyse, “Zavallı Noel” demek daha doğru olurdu.

4. Bölüm

Bir saatin ardından tam da Caleb'in haritasında belirtildiği gibi rüzgâr yön değiştirdi, Şeytan Dirsekleri'ne doğru daha da hızlandılar.

"S" şeklindeki kanyonda ilerlerlerken bütün mürettebat güvertede toplanmıştı. Orada işi olmayanlar bile gelmiş, iki yanda uzanan inişli çıkışlı kayalıkları seyrediyordu hayranlıkla. Karlı yüzeyleri üzerinde sadece ay çamlarının karaltıları vardı. Sonunda Boğuk'a ulaştılar. Bir kilometre kadar dümdüz giden, en derin yerinde bile ancak kırk metre genişliğinde bir geçitti bu. Tepedeki çıkıntılarının üstünü karla kaplı yoğun bir ot tabakası sarmıştı. Burada rüzgârın hızı kesildiğinden, teknenin seyri de oldukça yavaşladı.

Şimdi de olduğu gibi bazı anlar Boğuk'ta seyir hızı öyle düşerdi ki mürettebat kar ayakkabılarını giyip karaya iner, halatlarla tekneyi önden çekerdi. Görüldüğü kadar zor bir iş değildi bu; zemin kaygan, tekne de hareket halinde olduğundan fazla güç gerektirmiyordu.

Boğuk'u aştıktan sonra halatlar geri çekildi, mürettebat da kendini tekneye geri attı. Tam da rüzgâr güneyden esmeye başlamıştı. Sirt'in yassı kuzey yamaçlarını dövyör, yelkenleri doldurup tekneyi önüne katmış, Vald

Tundrası'nın birkaç kilometre ileride zuhur eden karanlık çeperine doğru sürüklüyordu.

Yalala Gluck'ın arkasında bıraktığı izleri dosdoğru takip ediyorlardı. İzler her ne kadar yağan kar yüzünden yer yer bozulmuş olsa da Cankurtaran Teknesi'nin pruvasından bakıldığında ay ışığında kolayca seçiliyordu. Ormana yaklaştıklarında kuyruk rüzgârı hafiflemişti. Son birkaç metreyi de kat ederlerken teknenin hızı epeyce düşmüştü.

“Yakında duracağız,” diye bildirdi Caleb, rüzgâr haritasını kontrol ederek. “Bir saat boyunca ölü yağış yaşanacak. Buradan sonrasını yayan gitmemiz gerek.”

“Sorun olmaz,” diye karşılık verdi Doktor. Tekneyi çevreleyen karanlık ağaçları inceliyordu. Kısık bir sesle de ekledi: “Çok yol gideceğimizi sanmam.”

“Camadan vurun!” diye bağırdı Caleb. Mürettebat emri hızla yerine getirdi.

Tam karşılarında Vald Tundrası siyah-yeşil bir çift perde gibi aralanıp, yerini karla kaplı, futbol sahası kadar bir açıklığa bıraktı. Tekne oraya doğru ağır ağır ilerlerken, Doktor bir şeylerin ters gittiğini fark etti.

Yelkenlerin de sarılmasıyla, tekne nihayet durma noktasına geldi. Ellerinde depodan kaptıkları silahlarla güvertede toplandı mürettebat. Iskele tarafından borda iskelesi sürüldü, sıra olup teker teker karaya indiler. Gözleri her yanı sarmış bembeyaz manzarayı taradı. Nasıl ki Vald Tundrası ile Fafnir Sırtı arasındaki düzlükte Yalala'nın kaçarken bıraktığı izler duruyorsa, bu açıklıkta da uzun süren bir boğuşmaya işaret eden çukurlar göze çarpıyordu. Yerdeki belli belirsiz kavisli izlere göre, Tiberius'un kızağı tam tersi yöne keskin bir dönüş yapmıştı. Büyük ihtimalle Yalala'nın kaçma girişimi sırasında olmuştu bu.

Doktor Şimdi g  zlerini aĝa lardaki tuhaf cisimlere dikmişti. Ta uzaklardan fark ettiĝi bu Şeyler, yırtık birkaç ipek parçası ile dallardan sarkan bir adet tel yumaĝıydı. Arazinin daha da ilerilerine baktıĝında, aĝa ların üzerinde benzer başka kumaş parçaları g  z ne ilişti.

“Bunlar ne?” diye sordu Luca. Sesinde hem heyecan, hem korku vardı.

Sarı saçlı, toy yüzlü Luca, Cankurtaran Teknesi mürettebatının en genç üyesiydi. Göreve baŐlayalı henüz bir yıl olmuş, Noel dışında hayatın nasıl y r d ĝ n  hiç deneyimlememiŐti.

“ParaŐüt parçaları,” diye açıkladı Doktor. Mürettebat etrafında toplanmıştı. “Dahice.” BaŐparmaĝıyla çenesini kaşıdı. “Yıldızlararası motorlarıyla Papalık bariyerini delemeyeceklerinden, onun yerine atlamayı tercih etmiŐler. Kimin aklına gelirdi ki? Hatırlatmak isterim, Trenzalore’un ekzosferinden gezegen yüzeyine altı yüz elli kilometre var. Epey uzun bir mesafe bu. Büyük kısmı serbest düŐüŐte geçiyor. Ben olsam böyle bir Şeye kalkıŐmazdım. Hah...”

Solda birkaç metre ötede g  z ne bir Şey iliŐmiŐti. Hemen topallayarak oraya gitti. Yalnızca bir kısmı dışarıdaydı, geri kalanı karın altına gömülüydü. Ancak etrafa bakındıklarında bunun gibi yarı gömülü başka parçalar da göze çarpıyordu. Üzerleri kararıp çatlamıŐ seramik levhalarla kaplı olduĝundan, solgun ay ıŐıĝı altında dev bir yumurtanın kabuklarını andırıyorlardı. Doktor eĝilip üzerindeki karların birazını daha temizledi.

“Kırılmadan önce bir buçuk metre boyunda, aŐaĝı yuvarı bir metre enindeymiŐ...” Daha da yere çöküp içine göz attı; temiz, metalik bir i  yüzeyden başka Şeye rastlamadı.

“Düğme yok, yahtım yok... Hiç konforlu görünmüyor.” Havayı kokladı. “Gece soğuk ama burnuma kimyasal veya biyolojik bileşenlere ait en ufak bir koku gelmiyor. O halde ateşe dayanıklı bir konteynır olması lazım. Buralarda görmek istemeyeceğimiz türden kozmik bir postacının teslim ettiği basit bir posta...”

“Burada başka bir tane daha var!” diye seslendi birisi.

“Tahminime göre daha da vardır,” dedi Doktor. “Başta yörüngeye oturdukları kapsüllerden biri bu.”

“Kim oturmuş yörüngeye?” diye sordu Caleb.

Doktor ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “Buraya kim inmişse, o. Zorunda kalmışlar belli ki... Yörüngede çürümeye başlayınca yanıp kül olmamak için iyonosferden geçmeye kalkışmışlar. Yine de epey hasar almışlardır bana kalırsa. Kapsüller termosfere girerken kırılıp dökülmüş olmalı, o zaman da tamamen korunmasız kalmışlardır.”

“Yani demek istediğin, bu canlılar ciddi ciddi uzaydan mı düştüler?” dedi Caleb.

Doktor başıyla onayladı. “İnanılmaz, değil mi? En basit yöntemler bazen nasıl da işe yarıyor. Rotadan nasıl bu derece saptıklarını da açıklar bu durum. Trenzalore’un rüzgârlarına alışmak zordur.”

“Ama bu imkânsız.”

“Senin benim için belki öyle. Ama acı hissin yoksa neler neler yaparsın, bir bilsen...”

Küçük kalabalık sus pus olmuş, Doktor’u dinliyordu.

“Yani... Kim olduklarını biliyor musun onların?” diye sordu Caleb nihayet.

“Kafamda bazı teoriler var,” diye yanıtladı Doktor. “Ama konudan sapmayalım. Buraya Tiberius Gluck’ı bulmaya geldik, tahminlerimizle birbirimizi ürpertmeye

değil. Şimdi... Güneyden geldiğimize göre o tarafta davetsiz bir misafir olmadığını biliyoruz. O halde geriye pusulanın diğer üç yönü kalıyor. Yani... Yoshua ve Rubin, siz kuzeye gidin. Josef ve Jerema, siz de batıya. Caleb ve ben de doğuya gideriz. Luca, Cankurtaran Teknesi'ni korumak sana kaldı. İyisi mi borda iskelesinden ayrılma. Böylece birileri tekneye binmeye çalışırsa avantajlı konumda olursun.”

Tek silahı buzda balık tutarken kullandığı oltadan bozma mızrağı olduğundan, epey tedirgin görünüyordu çocuk. “Doktor... O dediğin kişiler, artık her kimse... Acı hissetmediklerine göre?”

“Kulağa hoş gelmiyor, haklısın,” dedi Doktor. “Fakat Luca, yaygın inanışın aksine hiçbir direniş boşuna değildir.”

“Yani... Demeye çalıştığım...” Çocuk kekeliyordu. “Ya tıpatıp sana benziyorlarsa?”

“Onu hiç dert etme.” Doktor çocukça bir gülümseme takındı. “Adamlar birkaç yüz kilometrelik son derece yoğun ve radyoaktif gaz tabakalarından balıklama atlamışlar. Her biri ayrı curcunalı onlarca fırtına sisteminden bahsetmiyorum bile. O yüzden şundan emin olabilirsin Luca: Hiçbiri tıpatıp bana benzeyemez. Bu mümkün değil. Pekâlâ...” Ellerini ovuşturdu. “Arama çemberimizi gittikçe genişleteceğiz, ancak olur da birbirimizin görüş mesafesinden çıkarsak düdüklelerimizle iletişim kuracağız. Anlaşıldı mı?”

Asık suratlı mürettebat kafa salladı.

“Ölü yağış durup da bizi eve kadar bırakacak akşam rüzgârının başlamasına yaklaşık kırk dokuz dakika var. Bu fırsatı kaçırmak istemeyiz, değil mi?”

Başlarını iki yana salladılar.

“O zaman ne bekliyoruz? Hadi gidip Tiberius Gluck’ı bulalım.”

Buldular da.

Tam on dakika sonra.

Hemen bir sonraki açıklıkta.

Bir çamın gövdesine yaslanmış oturuyordu. Üzerini yer yer kar kaplamış, çantası birkaç adım ilerisine düşmüştü. Onu bulan, mürettebatın en yaşlı ve en dayanıklı üyesi Yoshua’ydı. Sıksa madenciyi kendine getirmek için omzundan tutup sarsmış, bunun sonucunda Tiberius’un boynu lastik gibi kıvrılıp kafası yana düşmüş, tanınmaz hale gelmiş yüzü açığa çıkmıştı.

Yüzünde ekşi, kızgın bir ifadeyle en başta Doktor olmak üzere herkes Tiberius’un etrafında toplanmıştı ki başka bir cesede daha rastladılar. Parmağıyla yandaki ağacı gösteren Luca’dan tiz bir çığlık yükseldi.

Bu ikinci ceset yetişkin bir adamın hatlarına sahipti ve giyinikti. Sırtındaki deri yeleğe birtakım halatlar bağlanmıştı. Ancak görünüşe göre ağaçlara çarpıp parçalanmış, vücudu dört bir yana saçılmıştı. Gövdesinin sağ üst kısmı kafası ve koluyla birlikte kopmuş, dallardan baş aşağı sallanıyor, oldukça tüyler ürperten bir görüntü sergiliyordu. Kafası ters dönmüş, yanık derisi üzerinde saç kalmamıştı.

Doktor öne doğru bir adım atıp adamın yüzüne yakından baktı. Gözleri yuvalarından fırlamış, koca bir yarısı baştan sona su toplamış bu korkunç yüz, Doktor’un kendi simasını andırıyordu.

“Bu... onlardan biri mi?” dedi Caleb dehşet içinde.

“Korkarım öyle,” diye cevapladı Doktor.

“Çok... Yapay görünüyor.”

“Yapay da ondan,” dedi Doktor. “Normal zamanlarda sevimsiz ve kindar bir yaşam formunun telekinetik

güçleri aracılığıyla canice eylemlere zorlanan bu soğuk, duygusuz mankenleri tanımlayacak en güzel kelime bu sanırım.”

“Ama ne bunlar?”

“Yayıldıkları güneş sistemlerinin her birinde farklı adla anılırlar, Caleb. Atalarının gezegeninde onlara Aultonlar derdik.”

5. Bölüm

“Bu kadar kaygılanmana gerek yok, Caleb,” dedi Doktor, bir yandan Tiberius Gluck’ın çantasını karıştırarak. İçinden sefer tasları, katlanabilir kürekler, olta iğneleri, birkaç kutu kibrit ve ne idüğü belirsiz daha pek çok nesne çıktı.

“Söyledim ya, Nestene Bilinci’nin doğal bir formu yoktur. Muhtemelen kendine bir uzay gemisini mesken edinmiş, yörüngede dönüp duruyordur. Hatta o uzay gemisini de başka Autonların yardımıyla ele geçirdiğine eminim. Ama karşımıza çıkabilecek Autonların hepsi bundan ibaret.

Caleb’in pek de içi rahatlamışa benzemiyordu. Ağaçta sallanan o paramparça şeye bir bakış daha attı. Rubin arbaletini kaldırmış, ürkek bakışlarla başında nöbet bekliyorken, Yoshua açıklığın çevresini arşınıyor, Josef ile Jerema ise Tiberius’un vücudunu battaniyelere sarıp Cankurtaran Teknesi’ne yüklüyorlardı.

“Öldüğünden emin misin?” diye sordu Caleb.

“Doğrusunu söylemek gerekirse zaten yaşamıyordu. Ama belli ki artık kullanışlılığını yitirmiş, o nedenle de kaderine terk edilmiş. Bir polimer yığınının fazlası değil artık.”

“Bu şeylerin paha biçilemez olduğunu söylememiş miydin?”

Doktor dikkatini Gluck'ın çantasından çıkardığı solgun, yumuşak tüpe vermişti. Yağlı bir yüzeyi olan ince, kahverengi bir kâğıda sarılmıştı. Kokladığında amonyum nitrat ve bir parça da nitrogliserin tespit etti. “Bornit, öyle mi?”

Bu, Dünya'nın uzak kolonilerinde yaygın kullanılan sanayi tipi bir patlayıcıydı. Sıradan bir dinamitten yaklaşıklık dokuz kat daha güçlü olup, yanıcılığını törpülemek için daha düşük miktarda nitrogliserin barındırıyordu. Hayatında devamlı surette kötü tercihler yapan Tiberius Gluck gibi biri bile güvenle kullanabilirdi bunu.

“Kasaba ilk kurulduğu zamanlar bir yığın bornitimiz vardı,” dedi Caleb. “Kasabanın altındaki kaya yataklarını delip sıcak kaynak sularına erişmek için kullanılırdı. Artakalanları bir kenarda depoladık. Sonradan Tiberius kendi kullanmak için aldı onları.”

“Çok bomba bir maddedir bornit.” Doktor patlayıcıyı ceketinin içine tıkip çantayı didiklemeye devam etti; toplam uzunluğu üç, üç buçuk metreyi bulan sarılı halde bir fünüreye rastladı. “Autonlar demişken, Caleb... Bu şeylerin yok edilmez olduğunu söylemedim tabii. Ama kabul etmek gerekir ki gezegenin atmosferinden yere çakılırsan bir miktar hasar görmeyen gayet normal. İlginç bir durum aslında...” Düşünceli bir tavırla gökyüzüne baktı. “Belki de güç bariyeri etki ediyordur bir şekilde. Trenzalore'un hava şartlarıyla da birleşince Nestene'in güçlerini kısıtlıyor olabilir. Hayatım boyunca çok Auton'a rastladım. Hemen hepsi de ayaküstü şekil değiştirebiliyor, ağır fiziksel hasar gördüklerinde kendilerini onarabiliyordu.”

“Bu yaratık neden onarmıyor şimdi kendini?” diye sordu Caleb.

“Ben de onu diyorum! Sanırım bu iyi haber.”

“Kötü bir haberin de varmış gibi söyledin.”

“Tabii var.” Doktor ayağa kalktı. “Yin ve yang demiş-tim, hatırlasana. Biri olmadan öbürü olmaz... Ya da bana hep öyle oluyor.” Yeniden duraksadı. “Kötü haber şu ki genç Yalala Gluck haklıydı. Autonlar genellikle bölge-nin otorite figürlerinin kılığına girerler. Çok havalı bir özellik gerçekten. Bir de kötüye kullanmasalar... Sızmayı planladıkları topluluğun başındaki kişilerin yerine geçer-ler. Bir kez işe koyuldular mı, yıkım potansiyelleri tah-min edebileceğin üzere oldukça yüksektir. Anlayacağın, eğer buraya iniş yapan ekipten biri bile benim kılığında Noel’e ulaşırsa, büyük sorunlara yol açacaktır.”

“Peki sence oraya mı gidiyorlar?”

“Hemen hemen eminim bundan. Ama asıl sorunumuz başka... Toplamda kaç kişiler acaba?”

“Beşten fazla değildir bana kalırsa,” diye lafa girdi Yos-hua. Ağır adımlarla onlara doğru geliyordu. “Şurada izler var.” Yoshua’nın peşinden açıklığın uzak tarafına kadar gittiler. Burada çok da taze olmayan izler duruyordu. Yu-varlak oluklardan ibaret bu izler, ağaçlığın içinden gelip Fafnir Sırtı’na giden yokuşa doğru uzanıyordu.

“Beş kişi olduklarını buna bakıp mı anladın?” dedi Doktor.

Yoshua onayladı. Cankurtaran Teknesi’nin en yapılı üyesiydi, en etkileyici sakal da onunkiydi. Tekne göre-vinin yanı sıra, baş avcı olan babasının hünelerini de devralmıştı. Yiyecek kıtlığı olduğu zamanlar, kar tavşanı ve uzun kulaklı tundra geyiği avlasın diye Yoshua’yı Uzak Topraklar’a gönderirlerdi. Eğer bu izlerin beş kişi

tarafından bırakıldığını söylüyorsa, ona inanmamak için ortada hiçbir neden yoktu. Aslında düşününce mantıklı geliyordu kulağa.

“Eğer Nestene’in manipölasyon becerileri bu gezegenle sınırlıysa, yönetebileceği maksimum Auton sayısı da kısıtlı olmalı,” dedi Doktor. “Şartların iyi olduğu gezegenlerde bile durum böyleydi. Bugüne dek hiç Autonlardan oluşan bir orduyla karşılaşmadım. Gerçi karşılaştığım Autonlardan biri askerdi sanırım... Öyle miydi?” Kafası karışmış halde kaşlarını çatı. “Hatalar yitip gidiyor maalesef. Her neyse, sen ve Yalala Gluck doğruyu söylüyorsunuz, Yoshua. Karşımızda yalnızca bir avuç Auton var. Bu iyi bir şey, değil mi? Bir sonraki rüzgâra ne kadar kaldı Caleb?”

Caleb saatine göz attı. “On iki dakika.”

“Bu kötü. Ucu ucuna yetişeceğiz demektir.”

“Neden dosdoğru güneye gidiyorlar?” diye sordu Luca, izleri göstererek. Parlak ay ışığı altında bir kurdeleyi andıran izler, ne batıdaki Şeytan Dirsekleri’ne, ne de doğudaki Keçi Yolu’na sapmaksızın karşıdaki yokuşa ilerliyordu.

“Yanlış tarafa mı gidiyorlar?”

“Hayır, Noel’e en kestirme yoldan gidiyorlar,” dedi Doktor, açıklıktan topallayarak geri dönerken.

Diğerleri de onu takip etti. “Ama o zaman Fafnir Sırtı’nı tırmanmaları gerekir!” diye karşı çıktı Luca.

“Autonlarla ilgili onca şey söyledim, Luca. Nesini anlamadın?” diye yanıtladı Doktor. “Dedim ki asla yorulmazlar ve duyguları da yoktur. Önerine koyduğun bütün engelleri tırmanır aşarlar.”

Caleb ve Yoshua tedirginlik içinde birbirlerine baktı. İkisinin de kafasında aynı şey vardı: Her biri zedelenmiş,

kırılıp dökülmüş, yer yer erimiş beş adet uzun boylu, yapılı adam, üzerlerinde lime lime olmuş kıyafetlerle dizlerine hatta belki kalçalarına kadar gelen karların içinden durmak bilmeksizin ilerliyor, kayalıklara varınca da asla yorulmayan uzuvlarıyla tırmanmaya koyuluyor, yavaş yavaş en tepeye kadar çıkıyordu.

“Ne tip silahları var?” diye sordu Yoshua.

“Normalde öldürmek için konsantre enerji ışınları kullanırlar,” dedi Doktor. “Tabii Trenzalore’da bu özelliklerini kullanmaları mümkün değil. Papalık Merkezi Sistemi’nin radarlarına yakalanırlardı yoksa.”

“Gluck’ın haline bakılırsa darp edip iple boğmuşlar adamı,” dedi Caleb.

“Evet, doğru...” Doktor sesindeki rahatsızlığı gizlemeye çalıştı. “Hiç değilse bu onlara karşı koyabileceğiniz anlamına geliyor. Kasabaya döndüğünüzde millete söyleyin kapıyı pencereyi kilitlesinler. Çıplak plastikle kapı kırmak zordur.”

“Biz kasabaya dönünce mi?” dedi Luca. “Sen bizimle gelmiyor musun?”

Doktor dönüp onlara baktı. “Tabii ki geliyorum.” Yüzünde yarım bir tebessüm vardı. “Er ya da geç. Öncelikle Cankurtaran Teknesi’ni sürmeyi deneyeceğim. Bunu hep istemişimdir.” Yola koyuldu.

Peşinden giden mürettebat birbirlerine şaşkın bakışlar attılar.

“Peki nerede, ne zaman ayrılacağız?” diye sordu Caleb.

“Fafnir Sırtı’na varınca,” diye cevapladı Doktor. “Teknenin dümenine ben geçip sizi Keçi Yolu’nun başında bırakacağım. Oradan itibaren yayansınız.”

Caleb’in omzuna bir şaplak attı. “Turp gibi delikanlı-

larsınız. Başınızda size öncülük edecek Yoshua gibi biri var. Üstünüzdeki yalıtımlı giysiler sizi sıcak tutar hem. Kasabaya kendi başınıza gidebilirsiniz. Bu arada tekneye bindiğimizde sadece ana yelkeni çekeceksiniz, anlaşıldı mı?”

“Ya yolda kalırsak?” dedi Caleb.

“Eh...” Doktor’un suratı düştü. “Korkarım ki öyle bir lüksünüz yok. Açık konuşmak gerekirse, kasabanın tek umudu sizlersiniz.”

Yüzlerinde kaygılı bakışlar vardı. Mürettebat, Doktor’un dediklerinin sorgulanmaması gerektiğini biliyordu. Çocukluktan beri böyle yetiştirilmişti her biri. Arada deliliği tuttuğunda bile Doktor’un sözünü hep dinlerlerdi. Peki şimdi neden onları yüz üstü bırakıyordu?

“Autonlar bir adım önde başladılar,” dedi Yoshua. “Hemen yola koyulsak bile Keçi Yolu epey uzakta. Aradaki mesafeyi kapatmamız pek mümkün görünmüyor. Hem Autonlar asla yorulmaz demiştin bize. Hiç şansımız yok, Noel’e bizden önce ulaşacaklar.”

“Hiç de öyle olmayacak, Yoshua,” diye karşılık verdi Doktor. “Bunun için elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

“Yani bizi kaderimize terk etmiyor musun?” diye sordu Luca sitemkâr bir sesle. “Kaçıp gitmiyor musun?”

“Ben asla kaçmam, Luca. Asla.”

Luca gülümsedi, ardından tedirgince yutkundu.

“Anlamıyorum,” dedi Caleb, Doktor’a sorgular bir bakış yönelterek. “Senin deyiminle bizi ‘bıraktıktan’ sonra nereye gideceksin tekneyle?”

Doktor omuz silkti. “Nereye olacak? Şeytan Dirsekleri’ne.”

“Tek yelkenle Boğuk’u geçmenin imkânı yok. Güçlü bir güney rüzgârıyla bile yerinden zor kıpırdarsın.”

“Biliyorum.” Doktor’un yüzünde mutlu bir tebessüm belirdi, dirseğiyle karamsar dümencinin kaburgalarını dürttü. “İşin en zekice kısmı da bu ya!”

6. Bölüm

Bir saatin ardından güney rüzgârı tüm gücüyle ulumaya başlayınca mürettebatın cesareti iyice kırılmıştı. Cankurtaran Teknesi'nden inmek gözlerinde büyüyordu.

Aslında hak vermemek mümkün değildi. Keçi Yolu denen eğreti patikada kendilerine önderlik edecek Yoshua gibi birine de sahip olsalar, hepsi de iyi donanımlı, enerjik gençler olmasına rağmen iki veya üç günlük zorlu bir mücadele onları bekliyordu kasaba yolu boyunca. Tabii bir de Noel'e döndüklerinde neyle karşılaşacaklarını kestiremiyordu hiçbirisi.

Doktor dümenin başına geçmiş, Cankurtaran Teknesi'ni Fafnir Sırtı'nın güney kıyısı doğrultusunda batıya sürüyordu. Kürkü cereyana kapılmış gibi uçuşuyor, tekne ise devamlı sarsılıyordu. Kayalıkları siper aldığından rüzgârın gücü büyük ölçüde kırılmıştı. Hızları on sekiz deniz miline kadar düşmüşken, kürklere ve hayvan postlarına sarılmış mürettebat kayak takımları ile ilkyardım çantalarını sancak tarafından aşağı bıraktı, peşinden de kendileri atladi. Dizlerini karınlarına kadar çekip, kara çarpınca yuvarlanarak düşüşlerini yavaşlattılar.

Hepsi de sağ salim görünüyordu. Hemen ayağa fırladılar, yerden ekipmanlarını toplamaya koyuldular.

En son atlayan Caleb'di. Bir bacağına küpeşteden at-

miştı ki son anda dönüp sordu: “Kimse olmadan bu tekneyle başa çıkabileceğinden emin misin, Doktor?”

Doktor dümene iki elle sarılmıştı. İdare etmenin bu kadar zor olacağını hiç beklemiyordu. Bu basit düzeneğin muazzam kuvvetlere yön verdiğini yeni anlamıştı. Güverte altındaki o karmakarışık mekanizmaların titreşimleri gemi boyunca yankılanıyordu. Çıkrıklar, kasnaklar, dümen pedalları ile dümen halatları, ön kızakların aksının bağlı olduğu dümen mili... “Sen beni merak etme!” diye bağırdı Caleb’e.

“Seni iyi tanırım, Doktor,” diye karşılık verdi Caleb. “Yaya gitmek çok daha güvenli olmasa bizi tekneden indirip yürütmezdin kasabaya kadar.”

“Ne yapın edin kasabaya ulaşın, Caleb! Beni de tekneyi de unutun... Sırt üzerinden Şeytan Dirsekleri’ne gitmeyi ise aklınızdan bile geçirmeyin. Köşe bucak sakının oradan, duydu mu beni?”

“Autonlarla kasaba yerine burada çarpışsak daha iyi olmaz mı sence?”

“Eğer her şey planladığım gibi giderse, çarpışma falan olmayacak... Ama herkes üzerine düşeni yapmazsa en özenli planlar bile başarısızlığa uğrayabilir. Atla hadi!”

Caleb önce çantasıyla kayak takımlarını attı, ardından kar tanelerinden oluşan dümen suyunda gözden kayboldu.

Her ne kadar sağ tarafı Sırt’ın gölgesinde kalsa da Doktor karşısındaki ışıltılı beyaz manzaraya dikkat kesildi. Şeytan Dirsekleri’ni gözden kaçırmamayı umuyordu. Caleb’in hesaplarına göre yirmi dakikalık yolu kalmış olmalıydı. Hedefine vardığında dahi bu dar, “Z” şeklinde geçitte sorunsuzca ilerleyebilmesi için ustaca hamlelerden ziyade şansa ihtiyacı vardı. Ama hiç değilse yarısına

kadar gelmesi yeterliydi, Boğuk yolun tam ortasındaydı çünkü. Pusuya yatmış düşmanları tam da bu noktada tekneye saldıracaktı.

Doktor burukça gülümsedi.

Neyle karşı karşıya olduklarını anlar anlamaz düşmanın planlarını da çözmüştü.

Trenzalore gezegeninin Nestene için bir değeri yoktu. Neredeyse baştan sona tertemiz, el değmemiş bir doğal ortamdan ibaretti. Atmosferinde toksinlere, kimyasallara, asitlere, metallere ya da dumana rastlanmazdı. Aynı şekilde, Nestene'in Noel sakinleriyle de bir işi olmazdı. Bu Auton suikast ekibinin de amacı, geçen üç yüz yıl boyunca kasabaya saldırı düzenlemiş diğer onca istilacıdan farklı değildi.

Hedefleri Doktor'un ta kendisiydi.

İlk başta Nestene'in planı, bilinç yoksunu Autonlarını paraşütle Noel'e indirmekti. Tek yapmaları gereken, Doktor'u kısıkvrak yakalayıp ölüme götürmekti. Çiftlik gereçlerinden bozma silahlar Autonların kılına dahi zarar veremeyeceğinden buna kimse engel olamazdı. Ancak gönderdiği ekip öfkeli rüzgârlar yüzünden rotadan sapınca, doğaçlama becerisi yüksek Nestene başka bir plan tasarladı. Doktor'un ortalığı kolağan edeceğini bildiği için ona kurnazca bir tuzak hazırladı.

Kanyona giriş yaparken aklı karmakarışıkta. Beklediğinden daha kolay olmuştu; ustalıkla tasarlanmış tekne geçidin içinden salınarak ilerliyor, kazboynu üzerinde firdönen ana yelkene dolan güney rüzgârıyla birlikte son sürat sürükleniyordu.

"Harika bir teknesin," dedi Doktor, cilalı dümeni okşayarak. "Çooook üzgünüm senin için."

Bir an için kanyonun geniş yokuşları, Soror ve

Frater'in çifte ısıltısı altında apaydınlık göründü. Gitgide yükselen yokuşlardaki ay çamları karlı külahlara benziyordu. Karşısına çıkacaklardan endişe duyuyor olmasa manzaranın tadını daha iyi çıkarabilirdi belki. Tam da bunlar aklından geçerken etrafını saran tepeler yüzünden kanyon rüzgârları zayıfladı, Cankurtaran Teknesi'nin hızı kesildi. İlk "dirsekten" itibaren on dakika kadar mesafedeki Boğuk'a varana dek oldukça yavaş ilerledi tekne. Pusudaki düşmanlar burada saldırıya geçecek olmalıydılar. Kasaba ile Vald Tundrası arasında insan ebatlarında iki ayaklı canlıların tekneye tırmanabilecekleri bir burası vardı.

"Eh, bakalım elinizden ne gelecek," dedi Doktor. "Daha da önemlisi, bakalım benim elimden ne gelecek." Çünkü her şeyden önce oraya sağ salım ulaşması gerekti.

Kanyonun ultra keskin dönemeçlerinin ilkinde Cankurtaran Teknesi bir anlığına kontrolden çıktı. Doktor dümeni biraz fazla kırmış, ön kızaklar yatay konuma geldiği için tekne iskele tarafına kaykılmıştı. Toparlamayı başarıp tekrar yola koyuldu Doktor. Bu sefer en iç kanaldan gidiyordu. Vadi iki yandan basıyor, çevredeki tüm sesi kesiyordu. Üstüne üstüne gelen vadi duvarları bir anda sarp kayalıklara döndü, üzerlerinde içi buz dolu yarıklar ve karla kaplı ay çamları göze çarpıyordu. İki ayın ışığı çok geçmeden söndü; geriye karanlık, tünel gibi bir yol kaldı. Yine de teknenin on iki deniz mili hızla gitmesine yetecek kadar alan vardı ana yelken için.

Dar da olsa, buradan itibaren bir kilometre kadar yol dümdüzdü. Buna rağmen Doktor çabuk davranması gerektiğinin farkındaydı.

"Takıl sen kafana göre..." diyerek dümeni kilitledi Doktor. Ardından bastonunu kapıp köprüden aşağı, ön

kapagın oraya seğırtti. Topallayarak basamakları inmeden önce arkasından deponun kapagını kapattı, sürgüyü çekti.

Deponun içi çok daha sıcaktı. Ranzaların üstüne bataniyeler yığılmış, ocaktan hararet yayılıyordu. Burnuna buram buram kahve kokusu gelse de şu an tadına bakmaya vakti yoktu. Solundaki kapı Kasara Altı'na açılıyordu. Burası, dökme demirden yapılmış geniş, çan şeklinde bir boşluktu. Tam ortasından ana dümen mili geçiyor, aşağıda bir yerlerde Cankurtaran Teknesi'nin alt takımlarını oluşturan karmaşık aksan, rot ve yay düzeneklerine bağlanıyordu. Tüm bunlardan şimdi buza sürtünmekten kaynaklanan bir gıcırta yükseliyor, iç duvarların her yanına devamlı surette kar püskürüyordu. Doktor içeri girer girmez üzeri tepeden tırnağa kar olmuştu.

Karların içinden tel çerçeveli platforma kadar ilerledi. Buradan milin üst kısmına erişmek mümkündü. Kalın eldivenlerine rağmen parmakları uyuştüğundan, ceketinin iç cebinden bornit tüpünü çıkarırken ekstra dikkatli olmalıydı Doktor. Bu, elindeki tek bornitti; parmaklarından kayıp teknenin altına düşürürse sonu felaket olurdu. Keşke daha çok olsaydı diye geçirdi içinden, fitilin iğneli ucunu tüpün yumuşak yüzeyine batırırken. Gerçi yarım düzine bornit Dünya üzerinde koca bir apartmanı bile yerle bir edebilecek güçte de olsa, burada biraz fazla kaçabilirdi. Ama eğer tek bir patlayıcı kullanırsa, Kasara Altı'nın çan şeklinde demirden duvarları tahribatın büyük kısmını emip aşağıya yönlendirirdi.

Doktor'un başarıya ulaşması ancak böyle mümkündü. En azından öyle umuyordu.

Platformdan aşağı eğilip patlayıcıyı metal şafta dayadı, ardından fitili etrafına sararak oraya tutturdu. Fitilin

öbür ucunu bastonuna bağladı, uzanıp şaftın tepesindeki dar, dairesel yarığa zor da olsa sokuşturabildi. Bastonunu geri çektiğinde fitil bir çorap gibi sıyrıldı, yarığa takılı kaldı.

Saatine baktı, Boğuk'a varmış olmalıydı. Sendeleyerek depoya geri döndü, derhal ranzalardaki yorgan ve battanileri insan silüetini andıracak şekilde katlamaya koyuldu. Üzerlerini örtmeyi de ihmal etmedi.

Autonlar bu numarayı yerler miydi acaba?

"Şuursuz plastik yığınları hepsi de... Tabii ki yerler!" diye yanıtladı kendi sorusunu.

Ama içinde hep bir şüphe vardı. Nestene'in nüfuzu o kadar da zayıf değildi. Doktor işi olurla bırakarak risk aldığını fark etti. Geçmişte de hep yaptığı gibi... Ancak doğrusunu söylemek gerekirse bu onun *tek* şansydı. Noel halkının da öyle. Nestene Doktor'u ortadan kaldırmayı başarsa, acımasız askerleriyle kasabayı istila eder, kadın, erkek, çocuk demeden herkesi öldürürdü, kimse de buna karşı koyamazdı.

Hiçbir direniş boşuna değildir demişti Luca'ya. Ama bazı durumlarda kaçınılmaz olanı birazcık ertelemekten başka bir işe yaramıyordu belki de.

Cankurtaran Teknesi'nin yavaşladığını hissetti, pruva rüzgârının ıslığı kesilmişti. Hızlı olsa üzerinden kayıp geçeceği engellere çarpıp sarsılmaya başlamıştı tekne. Belli ki Boğuk'a giriş yapmışlardı. Tepelerini sarmış kalın, karlı bitki örtüsünü hayal edebiliyordu. Neyse ki Cankurtaran Teknesi yoluna devam etti. Sanki kaymıyor da bir yılan gibi sürünüyordu. Yine de hareket halindeydi.

Karşı konulmaz bir hedefti artık tekne.

"Vakti geldi çocuklar," dedi. Ön kapagın merdivenine vardı. "Vakti geldi."

Komandolar gibi birbiri ardına teknenin üstüne atladıklarını, dal ve yaprakların içinden karlar saçarak iniş yaptıklarını gözünde canlandırabiliyordu.

Gerçekten de güverteye inen ağır, kansız vücutların tok sesleri birer birer duyulmaya başlamıştı.

7. Bölüm

“Bir, iki, üç...” Doktor’un gözleri kemerli tavanı baştan sona taradı. “Dört...”

Başka da ses duyulmadı.

İçini huzursuzluk kapladı. Yalnızca dört tane mi? Yoshua’ya göre beş olması gerekiyordu.

Güm...

Doktor arkasını döndü. Son ses pruvadan gelmişti, belli ki düşerken tekne teçhizatına çarpmıştı bu sakar Auton.

Takip eden anlarda neler olduğunu anlamak güçtü: Autonların ağır ayaklarını sürüyerek yürümesi, durup ıssız güverteyi kolaçan etmeleri, gözlerine hâlâ açık olan tek kapağı yani arka depo kapağını kestirmeleri... Hantal ve cansız adımlarla bu kapağa doğru ilerlediler.

Üst basamağa ağırlıkları binince tahtalardan gıcırtilar yükseldi. Doktor hemen kendi merdiveninden ön kapağa tırmandı. Bu sırada deponun öte tarafından çıkagelen çarpık ve hırpani bir şey gözüne çarptı. Benzeri bir başka şey de onu takip ediyordu.

Elinden geldiğince çevik hareketlerle sürgüleri çekti, kapağı açtı ve kendini dışarı attı, ardından kapağı sessizce geri kapatıp çıt çıkarmadan öylece durdu. Buradan bakınca aradaki köprü yüzünden arka kapak zor görü-

nüyor olsa da suikast ekibinin son üyesini seçebiliyordu. Buzulların loş ışığında kırık, şekilsiz hatları belli olan bu şey, depoya inmek için yere eğilmişti. Gözden en son kaybolan uzvu, budaklı, düğüm düğüm bir dal taşıyan sol eliydi.

Bir sopa.

Eli sopalı Autonlar.

Bir an için lazer silahlı Autonlardan daha ürkünç geldi bu fikir Doktor'a.

Ayağa kalkmadan nefesini tutup bekledi. Nihayet güvertenin altından bir patırtı koptu. Autonlar ranzalardaki battaniyelere saldırıyordu.

Hemen harekete geçip ilk iş olarak ön kapağı kapattı. Yukarıdan kilit vurmak mümkün değildi fakat üzerinde iki adet çekme halkası bulunuyordu. Doktor bunların arasından çelik bir çubuk geçirdi. Ne olur ne olmaz diye de iskele tarafında rafta duran erzak fiçilerinden birini çözdü. Bunlar Cankurtaran Teknesi mahsur kalırsa diye bulundurulmuş acil durum erzakıydı. Ağızlarına kadar tuzlanmış domuz, balık ve peksimet dolu olduklarından böylesi bir yükü güverte boyunca sürükleyip kapağın üstüne yerleştirmek için büyük çaba ve kararlılık gerekliydi.

Aşağıda kulakları sağır edecek cinsten bir kargaşa sürüyordu. Hiçbir şey hissetmeyen plastik yaratıklar olmalarına karşın Autonlar kurbanlarına şeytani bir öfkeyle saldırıyorlardı. Bu, Doktor'u oldukça kaygılandırdı. Güverte boyu topallayarak arka kapağın başına varıp onu da kapattı. Yukarıdaki bumbadan bir halat kapıp halkalara doladı, elinden geldigince düğüm attı. Sonra halatı sancak küpeştesinde bir lombardan geçirdi ve oraya düğümledi.

Elbette depo kapakları tahtadan yapılmıştı, Autonların gücüne fazla dayanmazdı. Güverte er ya da geç suikastçılarla dolacaktı. Bunun ne kadar zaman alacağını ise kimse bilemezdi.

Doktor aksayarak köprüye çıktı ve dümeni serbest bıraktı.

Ne kadar yavaş gittiklerini henüz yeni fark etmişti. En fazla birkaç deniz mili yapıyorlardı. Ana yelken neredeyse kıpırdamıyordu. Ama hiç değilse ay ışığı ortaya çıkmaya başlamış, Boğuk'un ucu görünmüştü. Katlanıp kenara konmuş diğer tüm yelkenlere kıskançlık dolu bir bakış attı. Nasıl fora edeceğini bilse bile tek başına bunu başarması mümkün olmazdı.

Onun yerine dişlerini sıkıp dümeni kavradı.

Aşağıda curcuna devam etse de Autonlar kandırıldıklarını anladıklarından biraz olsun durulmuştu. Yaklaşık bir dakika sonra sopalarıyla depo kapaklarını dövmeye başladılar.

Yine de tekne var gücüyle ilerliyordu.

"Hadi göreyim seni," diye seslendi Doktor, başını kaldırıp cansız ana yelkene bakarak.

Fakat bir elli metre kadar sürdü kayalıkların açılması. Ardından ana yelken tekrar dalgalanıp şişmeye başladı. Doktor sevinç çığlıklarını sonraya sakladı. Cankurtaran Teknesi ivme kazanıyor olsa da hâlâ yavaştı. Bu sırada kapaklara indirilen darbelerin sonu gelmiyor, gitgide şiddetleniyor, daha vahşi bir hal alıyordu. Neyse ki dümen mekanizmasının kökünde başlayan titreşimler keyfini yerine getirdi. Dümen sancağa kırılınca tüm gücüyle asılmak zorunda kaldı. Teknenin hızı artıyor, önünde kar taneleri uçuşan manzara akıp gidiyordu. Hesaplarına göre on iki ila on beş deniz mili hız yapıyorlardı. Kısa süre

sonra on beş, yirmi mile çıktılar. Bu iyiye işaretti.

Sûrat kesmeden ikinci dirseğin etrafından döndüler. Tekne yine savruldu, bumba şiddetle iki yana sallandı; Doktor var gücüyle iskele yönüne asılmıştı. Şeytan Dirsekleri kanyonunun güney ucundaki “V” şeklinde kocaman aralık bir buçuk kilometreden az bir mesafeden şimdi ona göz kırpyordu.

Hemen ardında açık araziler uzanıyor, bunların da ötesinde, elli kilometre kadar uzaklıkta kasaba görünüyordu. Ama o kadar yol kat etmeyecekleri gibi, bambaşka bir yönde ilerleyeceklerdi.

Aralarında kılık değiştirmiş Autonlar olabileceğinden Doktor bunu diğerlerine söylememiş olsa da gidecekleri yön dosdoğru batıydı. Tekne açıklığa çıkar çıkmaz Doktor hemen onu gördü: üzerinde yıldızların dans ettiği, kuzeye ve güneye doğru göz alabildiğince uzanan pürüzsüz, ıslıl ıslıl bir yüzey.

Lagda Gölü.

Arada hâlâ birkaç dakikalık mesafe vardı ancak güney rüzgârı güçleniyor, tekneyi şiddetle sürüklüyordu. Doktor dümenden aşağı baktı. Üzerindeki fıçıya rağmen ön kapak çatırıyor, menteşeleri yerinden oynuyordu. En sonunda kapkara bir yumruk deldi geçti kapağı.

“Sağ ol, ben almayayım!” diye bağırdı Doktor. Köprüden atlayıp mürettebatın el yapımı mızraklarından birini kaptığı gibi kapaktaki deliğe tekrar tekrar sapladı. Düşmanına herhangi bir acı veremese de hiç olmazsa yavaşlatmak için bütün gücüyle sokup çıkarıyordu. Yalnızca birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardı, hepsi bu. Ama bantla tutturulmuş bıçak karşısında düşmanı bana mısın demedi. İnsanüstü bir gayretle mücadele edip nihayet silahı yakaladı, tek hamlede kıldı sapını.

Arka kapaktan da benzeri çatırtılar yükseliyordu. Doktor etrafına bakındı. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Nedeniyse Cankurtaran Teknesi'nin kızaklarından gelen ıslığın şimdi şiddetli bir takırtıya dönüşüp, tüm sarsıntıların bir anda durmasıydı. Müthiş bir hızla yağ gibi kayıyorlardı şimdi.

Doktor küpeşteye yanaştı. Pırl pırl, ayna gibi bir zemin uzanıyordu dört yana. Arkaya bakınca gördü ki ay ışığının aydınlatığı kıyı hızla gözden uzaklaşıyordu.

Doktor yüksek sesle bir kahkaha atıp dümene geri döndü, eğilip dümenin altındaki boşluktan yukarı sarkıttığı fitili yakaladı. Sonra Tiberius Gluck'tan aşırıldığı bir kutu kibriti cebinden çıkardı fakat bu fırtınada çakmak mümkün değildi. Üç kibrit birbiri ardına alev almadan kırıldı gitti. Dört, beş, altı... Şimdi de büyük bir patırtıyla fıçı devrilmişti ve iri yarı birisi çelik çubuğu aşıp güverteye çıkmaya uğraşıyordu.

"Hadi bakalım, hadi bakalım!" diye mırıldandı Doktor.

Yedinci, sekizinci ve dokuzuncu kibrit de ziyan olmuştu ve şimdi elinde bir avuç kalmıştı. Neyse ki onuncu kibrit mavi bir kıvılcımla tutuştu. Doktor bunu fitilin ucuna değdirince keskin bir tıslama duyuldu. Ayağa kalkıp sendeleyerek sancak küpeştesine gitti, sağlam ayağını öbür tarafa attı ve çılgınca bir "Geronimooooo!" narasıyla tahta bacağını da beraberinde sürükledi.

Böylesi bir hızla giderken buzun üzerine çakılmaya hiç hazır değildi.

Balyoz yemiş gibi oldu. Midesi bulanıyor, vücudunun her zerresi acı içinde kıvranıyordu. Eli ayağı tutmaz halde kaya gibi sert zemin üzerinde sekerek belki otuz metre yuvarlandı. Bir yirmi metre de yüzükoyun sürüklen-

di. Nihayet sersemlemiş vaziyette kafasını kaldırıp hızla uzaklaşan Cankurtaran Teknesi'ne baktı.

Gözleri kör eden kuvvetli bir parlamayla alt güverte havaya uçtu.

Gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu, yanan tah-ta parçaları dört bir yana savruldu, kollarıyla kafasını koruyan Doktor'un üzerine döküldü. Altındaki donmuş göl titredi ve çatırdamaya başladı. Her tarafta kırıklar oluşuyordu. Öyle ki göz açıp kapayıncaya kadar Doktor büyükçe bir buz kütesinin üzerinde yüzerken buldu kendini. Kütle yana kaykıldı, Doktor'un sol koluna buz gibi sular sıçradı. Bunun üzerine Doktor sımsıkı tutunup sallantının geçmesini bekledi.

Etrafında buzdan tabakalardan oluşan bir deniz vardı, Cankurtaran Teknesi'nin kül olmuş iskeletini saran alevlerin ışığında her biri tupturuncu görünüyordu. Tekne seksen metre ötede durmuş, pruvası yere bakar halde öylece bekliyordu.

Doktor endişe içinde izledi olan biteni. Dibe batmasını umuyordu.

Dibe batmaması gibi bir ihtimal var mıydı?

Teknenin altındaki tüm o düzeneklerin, birbirine girmiş bütün o çelik yığınının ağırlığı illa ki aşağı çekecekti enkazı.

Şiddetli bir gürüldeme eşliğinde tekne adamakıllı batmaya başladı. Kıç tarafı havaya kalkmış, eskiden karinanın olduğu yerde şimdi için için yanan keresteler meydana çıkmıştı.

Doktor'un göğsü umutla doldu ama şimdi aklını kurcalayan başka bir soru vardı. Autonlar yüzme biliyorlar mıydı? Patlamadan ne kadar etkilendiklerine göre değişirdi cevap. Gerçi hasarsız bile atlatmış olsalar, yekpare

plastikten bu yaratıklar kendi ağırlıklarından batır giderlerdi. Hem Lagda Gölü muazzam derinlikte bir göldü. Su basmış bir vadiden ziyade jeolojik bir fay üzerinde bulunan Lagda'nın çamurlu zemini binlerce metre derinliğe ulaşıyordu. İçine dolan dalgalar gözleri önünde enkazın alevlerini söndürdü, geriye yalnızca teknenin dumanı tüten iskeleti kaldı. Hâlâ tek ışık kaynağı gümüş rengi ay ışığıydı.

Doktor dizlerinin üzerinde doğruldu; Cankurtaran Teknesi'nin kıcı bir süre havada sabit durunca tüyleri diken diken olmuştu. Üzerinde durduğu buz kütlesi sağa sola yalpalamaya başlasa da birkaç saniye bunu fark etmedi. Sonra enkaz kaldığı yerden devam etti batmaya.

Tam rahat bir nefes alıyordu ki başka bir şey gözüne ilişti.

Arka küpeşteye maymun gibi tünemiş bir silüet belirmişti teknede.

Enkazın son kalıntıları da sulara gömülürken bu sıkı silüet sıçrayıp en yakınındaki buz kütlesinin üzerine zarif bir iniş yaptı. Kütlenin sarsıntısı durduktan sonra bir kez daha sıçradı. Kurbağa gibi çevik hareketlerle dört ayağı üzerinde ikinci bir buz kütlesine kondu.

“Ciddi olamazsın,” diye mırıldandı Doktor.

Üç sıçramada neredeyse otuz metre yakına gelmişti.

Dördüncü sıçramasında yine başarıyla hedefine ulaştı. Şimdi daha da yaklaşmıştı. Yüzü ne haldeydi acaba kendisinin kılığına girmiş bu korkunç kâbusun? Atmosferden düşüp, az önce de alevler içinde havaya uçtuğuna göre Gallifreylileri andıran bir yanı kalmış olmazdı.

Olağanüstü bir beşinci atlayışın ardından başka bir kütleye kondu, bu kez donmuş yüzeyden tok bir ses yükseldi. Buzu tam ortalayamadığından kütle yana dev-

rildi. Bir karaltıdan ibaret olan Auton, kollarını iyice açıp sımsıkı tutundu ancak buz kütlesi dengesini sağlayamadı. Bir an için dimdik durdu, hemen sonra alabora oldu. Pürüzlü, kahverengi alt yüzeyi yıldızların ışığıyla parılıyordu şimdi.

“Ne yazık...” Doktor bastonuna dayanarak ayağa kalktı. “Buzun üzerinde dans etmek zordur. Evdeki hesap, çarşı falan...”

Arkasını döndü, çetin bir rüzgâr yüzünü dövüyor, kürkünün sırlıslıkla olmuş sol kolunda tel tel buzlar meydana geliyordu. Sol eli uyuşmuş, derisi kurumuştur. Soğuk şişlikleri, diye aklından geçirdi hayret içinde. Trenzalore’da her şeyin bir ilki vardı. Işın iyi tarafı, havanın bu kadar soğuk olması kırılan yüzeyin kısa sürede tekrar donacağı anlamına geliyordu. Böylece kıyıya kadar yürüyerek gidebilirdi. Yere birkaç kez ayağıyla vurdu, bastonuyla yokladı. Belli ki şimdi daha sağlamdı.

Tam bu esnada suların içinden Auton çıkageldi.

Aradaki son elli metreyi yüzmeyi nasıl başarmıştı acaba? Muhtemelen hissiz parmaklarını suyun altındaki buz parçalarının kir kaplı yüzeylerine geçirmiş, ondan ona tutunarak gelmişti. Her ne şekilde olursa olsun, etrafa pislik ve çamur sıçratarak Doktor’un şahsi adacığına tırmanmış, kollarını açmış bekliyordu. Ağırılığı yüzünden buz kütlesi yana yatınca, Doktor kendini sırtüstü yere atıp dengelemek zorunda kaldı.

Yakından bakınca manken tam da hayal ettiği gibi çarpık, kırık dökük bir heykelden ibaretti. Ne üzerinde tek parça giysi kalmıştı, ne kafasında tek tel saç. Yanmış plastikten suratında, ağız ve burundan eser yoktu. Kalan tek gözü de yuvasından bir parça dışarı taşımış, buna rağmen lazer gibi keskin bir bakışla Doktor’a kilitlenmişti.

Nestene'in gözüydü bu.

Autonlarla girdiği diğer mücadelelerde Nestene'in gözüyü yüze geldiği olmuştu Doktor'un. Genellikle suni bir göz olsa da arkasında yatan ruhsuz kötülüğe açılan berrak bir pencere işlevi görüyordu.

Doktor tam da bu göze saldırdı.

Doğrusunu söylemek gerekirse bu yapma organın ne işe yaradığından emin değildi. Göstermelik miydi, yoksa gerçekten de ötelerdeki o iğrenç bilince görsel veri mi sağlıyordu? Yine de saldırmaya en uygun nokta burası olduğundan, Doktor dizlerinin üzerinde öne atılıp bastonunu bir kılıç gibi savurdu, organ yerinden fırlayıp sentetik bir telin ucunda sallanmaya başladı. Hâlâ iki eliyle tutunmakta olan Auton karşılık veremedi. Bunun üzerine, Doktor ikinci bir darbe indirdi. Göz bu sefer tamamen koptu gitti. Fakat bu bile Auton'un sağ diziyi buz kütlelerinin üzerine çıkmasına engel olamadı. Aldığı dayanakla uzanıp bastonu yakaladı, tüm gücüyle kavradı.

Bastonun üzerinde buzdan bir kılıf olduğundan, Doktor geri çekince Auton'un elinden sıyrıldı. Sonraki darbelerini iki elle indirdi Doktor. Yaratığın kafasına bir soldan vurdu, bir de sağdan.

Ama Doktor, o şeyler acı hissetmiyor ki.

İki dizini de buza çıkarmayı başaran Auton, yerden kalkıp doğruldu. Buz kütlesi yeniden yalpaladı. Doktor yana kaydı. Bu buz ile bir yandaki buz arasında az bir mesafe olsa da gölün simsiyah sularının Doktor'u bütün halinde yutabileceği kadar uzaklık vardı yine de.

Önce kendini geri attı, sonra da sağlam bacağıyla destek alıp bütün gücüyle düşmanının üstüne atıldı.

Auton bu saldırıya rahatlıkla karşı koyar, Doktor'u

kafakola alarak boğabilirdi. Ancak buz bu sefer de öbür tarafa yattığından ikisi birden yere yuvarlanmıştı.

Auton Doktor'u bırakmaya kalktı ama artık çok geçti. Doktor sıçrayıp yandaki buz kütesine boylu boyunca serildi, bastonunu yere saplayarak kendini sağlama aldı. Sıçramanın etkisiyle iki kütle arasındaki mesafe daha da açılmıştı. Auton, büyük bir gürültüyle bu boşluğun içine düştü.

Yine de hâlâ Doktor'a tutunuyordu.

Şekilsiz pençesi sol bacağı boyunca kayıp nihayet bileğini kavradı. Panik içinde geçen birkaç saniye boyunca birbirlerine kenetlenmiş halde çırpındılar. Auton gölün dondurucu sularına beline kadar batmış, Doktor ise buzun üzerinde yanlamasına yatıyordu. Buz kütlesi devrilir gibi olunca Doktor da yavaşça kaymaya başladı.

“Ne kadar da harika!” dedi nefes nefese. Bir yandan da sağ elini kat kat giysisinin içine daldırmıştı. “Bir bu eksikti.”

Aynı anda boştaki ayağını tekrar tekrar Auton'un yanmış yüzüne geçirdi. Yaratığı oyalayarak üzerindeki bazı düğümleri bulup çözmeye yetecek kadar zaman kazanmayı umuyordu. Sonunda başardı da.

Takma bacağı eklem yerinden ayrılıp pantolonunun paçasından sıyrıldı.

Tutunmaya devam eden Auton ise onunla beraber suyun dibini boyladı.

Doktor buzun kenarından uzaklaştı. Birkaç adet deri kayış suyun içinde çırpınıyor, yan yatmış zemini dövüyordu. Bir an sonra buz kütleleri üzerine kapandı.

“Ben çok mu memnunum sanıyorsun?” diye homurdandı Doktor. İkiz kalpleri göğsünün altında hiddetle

 arpıyordu. " imdi oturup sıfırdan yeni bir bacak yapmam lazım kendime."

Karnının  zerine yatıp buzun kenarına kadar sürüne-
rek geldi, tekrar açılmış olan bo lu a baktı. Belki saçma
bir fikirdi ama g l n derinlerine gömülen Auton'un kel
kafasını son bir kez görebilmeyi ummu tu. Hiçbir şey
göremedi. G l n üzerinde hızla oluşmaya ba layan yeni
kristal tabakası yüzünden su şimdi daha bile kararmı tı.

Etrafını çevreleyen arazi donuyor, kutup rüzgârı g -
l n bu taze yüzeyine kar taneleri serperek onu beyaza
boyuyordu. Eve kadar yürüyecek, daha doğrusu sekecek,
epey bir yolu vardı.

Kaderine boyun e mi  halde oturup i  geçirdi. Noel
aşkına ne  ilelere katlanıyordu böyle...

RÜYALAR

Mark Morris

1. Bölüm

Gırtlaklanıyordu sanki. Boynunun etrafında bir şey dolmuş, gitgide daha da güçlü sıkıyordu. Ama elleriyle boğazını yokladığında, derisini tırmalayan tırnaklarından başka hiçbir şey yoktu orada.

Neredeydi? Tek bildiği karanlık bir yerde olduğuydu. Gaz yağı gibi yoğun, soğuk bir karanlık sarmıştı etrafını. Hızla hareket ederse her yanına vıcık vıcık bulaşacak gibiydi.

Ancak hızlı hareket etmesi mümkün değildi. Yerinden zor kıpırdıyordu. Baş zonkluyor, yüzü şişmiş, gözleri yanıyor, ciğerleri bir parça hava için çırpınıyordu.

Tekrar boynunu tırmaladı, hemen sonra dizlerinin üzerine çöktü. Buranın korkunç bir yer olduğu hissine kapılmıştı. Her şeyin yitip gittiği, korku dolu, delilik dolu, sancılı, acımasız bir yerdi.

Ensesinde bir nefes mi sezmişti? Yoksa parmak uçları mı sürünüyordu tenine? İmdat, diye haykırmaya kalkıştı fakat düğüm düğüm olmuş boğazından bir hırıltı dahi çıkaramadı.

Baş dönüyor, bilincini yitiriyordu. Vücudunu çevreleyen karanlık içine işlemeye başlamıştı, düşüncelerini sekteye uğratıyordu.

Birden boğazındaki baskı kalktı. Boynuna sarılan her

neyse, çözülp yılan gibi sürünerek uzaklaşmıştı sanki. Soluk soluğa öne düştü, öksürüklere boğuldu. Sevinç içinde yeniden nefes alabildiğini fark etti.

“Birinin sana ne kadar kırılğan olduğunu hatırlatması hoş bir his değil, ha? Aslında nasıl koca bir hiç olduğunu...”

Öfke dolu, buz gibi bir sestir bu. Nahoş bir metalik tınısı vardı, her bir kelimeye cam kırıkları eşlik ediyor gibiydi.

Sızlayan boğazını ovaladı. Ayağa kalkmadan çekingen hareketlerle başını çevirip baktı.

Bir adam duruyordu karşısında. Beyaz tenliydi. Hortlağı andıran kasvetli bir görünümü vardı. Gözleri çakmak çakmaktı.

Siyah kıyafetleri içinde bir mezarcıya benziyordu.

“Kimsin sen?”

Soruyu hırıltılı bir fısıltıyla sormuştu ancak soluk yüzlü adam uzun bacaklı bir örümcek gibi öne atıldı, gelip yanına çöktü.

“Önemli olan benim kim olduğum değil, senin kim olduğun. Adın ne?”

“Aliganza.” Zonklayan gırtlığını temizlemeye uğraştı. “Aliganza Torp.”

Beyaz yüzlü adam kaşlarını kaldırdı. “Bundan emin misin?”

Aliganza tereddüde düştü. Şu anda hiçbir şeyden tam olarak emin değildi. “Ben... Evet.”

“İlginç,” dedi soluk yüzlü adam.

“Nedir ilginç olan?”

“İsmin. Yani sana bu isimle hitap ettiğini hiç sanmıyorum.”

“Kimin?”

“Biliyorsun kim olduğunu!”

Soluk yüzlü adamın ani hiddeti karşısında Aliganza korkudan sindi. Adamın gözleri ateşler saçıyordu. Sert bir sesle, “O!” dedi. “Tüm emirlerine itaat edilmesi gereken kişi. Yüksek kulesinde keyif çatan kişi. Noel’in *kurtarıcısı*...”

“Doktor’u mu kastediyorsun?”

“*Doktor’u*, evet.”

Adamın yüzü buruştu, bir anlığına çirkin bir ifadeye büründü. Ama Aliganza’nın hafızasına kazınamadan silindi görüntü.

Adam ağzını tekrar açtığında sesi ipeksişti; yüzünde de kulaklarına varan bir gülümseme belirmişti.

“Nasıl hitap ediyor sana?” diye sordu. “Ya da nasıl hitap ediyordun mu demeliydim? Sen henüz küçükken?”

Anıları canlanan Aliganza tebessüm etti. “Barnable derdi bana. 43’üncü Barnable.”

“Neden peki?”

“Çünkü... Beni severdi.” İçinde bulunduğu duruma karşın Aliganza’nın göğsü kabardı. “Sevdiği, gözdesi olan bütün çocuklara böyle hitap ederdi...”

Duraksadı. Beyaz yüzlü adam kafasını sallıyordu.

“Hayır. Barnable demesinin nedeni seni sevmesi değildi. Gerçek ismini *hatırlayamamasıydı*. Anlamadın mı hâlâ? Sen onun için bir hiçsin. Bir böcekten ibaretsin. Göz açıp kapayıncaya kadar unuttur seni. O öyle yaşlı, öyle ruhsuz biri ki umurunda bile değilsin. Kendi kibirinden, ihtişamından başka şey önemli değil onun için.”

“Hayır,” diye mırıldandı Aliganza. “Onu tanımıyorsun. İyi biri o. *Harika* biri. Hem kibar, hem de—”

“Adı ne?” diye sordu soluk yüzlü adam.

“Nasıl?”

“Adı diyorum. Adı ne?”

“Şey... Doktor işte.”

Soluk yüzünde alaycı bir ifade belirdi. “İsim değil ki o. Yalnızca bir unvan. Görüyor musun? Senin onun umurunda değilsin. Öyle ki adını bile söylememiş sana. İçinde bulunduğunuz tehlikenin sebebi de bu değil mi? Sürekli korku içinde yaşamazın? Çünkü size ismini bahşede-meyecek kadar yüce biri o. Öyle kibirli, öyle küstah...”

Aliganza başını iki yana salladı. “Hayır... Öyle biri değil o.”

“Nasıl biri o zaman?”

Ancak Aliganza’nın aklına söyleyecek bir şey gelmedi. Adamın sesi, o buz gibi sözleri, kilise avlularındaki dikili taşlara çöken sis bulutları gibi bulandırıyordu düşüncelerini.

Biraz olsun mantıklı değil miydi söyledikleri? Belki de nesiller önce hem kendinin, hem de tüm kasaba halkının yüzleşmesi gereken bir gerçeğe işaret ediyordu.

“Sana bir şey vereceğim,” dedi beyaz yüzlü adam.

“Nedir o?”

“Bir hediye. Elini uzat.”

Aliganza tereddüt etti. Adam gülümsedi. İki yana gerilmiş dudakları kırmızı ve nemliydi.

“Canını acıtmaz,” dedi ipeksi sesiyle. “Elini uzat.”

Aliganza, adamın sözünü dinledi.

“Baba!”

Adam kükreyerek doğrulunca ufaklık yataktan geri sıçradı. Bir an dehşete kapılmıştı. Normalde son derece uysal biri olan babası şimdi bir canavarı andırıyordu.

Pericles Torp, canavarlara epey aşinaydı. Öldürmek ve yok etmek maksadıyla Noel'i sık sık ziyaret ederlerdi. Korkunç anlar yaşatsalar da genelde Doktor ne yapıp edip canlarına okur, her şey yine normale dönerdi.

Ancak Pericles, Doktor'un bile herkesi kurtaramayacağına farkındaydı. Pericles daha bebekken adına Kroton denen bazı yaratıklar Noel'i işgal etmiş, içinde insanların sakladığı bir tahıl ambarını yok edip bazı ölümlere sebebiyet vermişlerdi.

İnsanların yaşamlarını yitirmesi üzerine Doktor hem üzölmüş, hem öfkelenmişti. Kurbanların ailelerini tek tek ziyaret edip sanki kendi suçuymuş gibi özürler dilemişti ancak kimse onu suçlamıyordu. Biliyorlardı ki Doktor olmasa daha çok insan ölecekti. Biliyorlardı ki Doktor olmasa Noel binlerce defa yerle bir edilmiş olacaktı.

İnsanların inanışına göre Doktor yüzlerce yaşındaydı. Yüzlerce, yüzlerce yıldır hayattaydı... Pericles bunun ne derece gerçek olduğunu bilmesede Doktor'un şimdi ihtiyarlamış olduğu ortadaydı. Vaktinin büyük kısmını Saat Kulesi'ndeki tuhaf çatlağın başında nöbet tutarak geçiriyordu. Ve biliyordu ki Noel halkı endişelenmeye başlamıştı. Ya olur da Doktor...

"Ne istiyorsun?"

Pericles'ın babasının sesi hiç normal değildi. Sert, soğuk ve mesafeli geliyordu kulağa. Kasvetli gözleri de bir tuhaftı, sanki sarı bir ışık saçıyorlardı.

İçgüdüsel olarak Pericles elinde sallanan gaz lambasını kaldırıp babasının yüzüne tuttu. Babası geri çekilip, "Ne yaptığını sanıyorsun? Uzak dur!" diye hırladı. Ama Pericles'ın içi rahatlamıştı. Babasının gözlerinde bir acayiplik yoktu, ona öyle gelmişti.

"Özür dilerim, baba," dedi Pericles. "Bağırdığımı duy-

dum da gelip bir bakayım dedim. Şey... Kâbus mu görüyordun?”

Aliganza Torp bir anlığına oğluna öfkeyle baktı, sonra ifadesi yumuşadı.

“Kâbus mu?” diye mırıldandı. “Evet... Sanırım öyle.”

“Şimdi iyi misin?”

Aliganza kafa salladı. “Evet, gayet iyiyim. Hadi sen yatağına geri dön. Uyuman lazım. Sabah okulun var.”

Pericles lambayı indirdi. Rahatlamıştı. “Peki, baba. İyi geceler.”

Sakallı çehresini saran gölgelerin içinden Aliganza’nın hırıltılı sesi duyuldu. “İyi geceler, oğlum.”

Pericles’in uyuduğundan emin olunca Aliganza ayaklarını sürüyerek banyoya gitti. Lavabonun üzerinde, aynanın hemen yanında bir gaz lambası asılıydı. Lambayı yaktı ve aynadaki yansımasına baktı.

Kendi gözleri değildi bunlar. Sarı renkteydiler, gözbebeklerinin yerinde kapkara dikey çizgiler vardı. Nutku tutulmuş halde geri çekildi. Gözlerini kırıştıtırıp tekrar baktı. Bu sefer rahat bir nefes aldı.

Yanılmıştı. Kendi gözleriydi. Az önce gördüğü şeyin sebebi büyük ihtimalle rüyasının etkisi altında kalmış olmasıydı. Ufak bir buz parçası gibi hâlâ zihninin bir köşesinde dönüp duruyordu o rüya.

Bir kez daha ürperdi. Hava soğuktu bu gece. Normalde olduğundan çok daha soğuk. Yine de kolunu sıcak basmıştı. Kaşınıyordu da hem. Kaldırıp ışığa tuttu.

Sağ kolunda dirseği ile bileği arasındaki deri kızarıp kabarmış, pütür pütür olmuştu. Bir çeşit döküntüydü

bu. Tırnağıyla kaşımayı denedi ancak daha da kötü yaptı. Damarlarında tuhaf bir karıncalanma hissetti. Kolundan başlayıp omzuna, oradan da boynuna, gözlerinin arkasına, beynine kadar yayılıyordu.

Soğuk, metalik bir kahkaha duydu. Nereden geliyordu acaba?

Aynaya baktı tekrardan.

“Benim adım Aliganza Torp,” diye fısıldadı.

Yatağına döndü.

2. Bölüm

Doktor oturmuş, elindeki tahta parçasını yontuyordu. Kafa toplamak için idealdi tahta yontmak. Arada sırada gözleri duvarda parlayan çatlağa ilişse de herhangi bir değişiklik göremiyordu. Yedi yüz elli yıl önce Noel'e ilk vardığında nasılsa, hâlâ öyleydi.

Bedeni, bu son bedeni (ki doğrusunu söylemek gerekirse favorilerinden biriydi) o zamanlar henüz gençti. Dinç ve coşku doluydu.

"Dinç ve coşku dolu," diye mırıldandı. Kulağına hoş gelmişti. "Dinç. Ve coşku."

İki bacağı da sağlamdı tabii o yıllarda. Kör bir Tsunami Yılanı'yla kapışmasına daha vardı. Biraz çarpık da olsalar, birbirlerine yakışıyordu bacakları. Kafası da iyi çalışırdı. Şey gibi... Ne denirdi ona? Zehir gibi mi?

Elindeki bıçağa baktı. Şaşkınlıktan kaşlarını çatı. Bıçaklardan hiç hoşlanmazdı ki. Pis, kesici şeylerdi onlar. Ama tereyağı sürmede üstlerine yoktu. Bir de reçel. Kızarmış ekmeğin üzerine. Bir işe daha yarıyorlardı. Şeye...

Hah! Yontmaya! Tabii ya, tahta yontuyordu.

Kafa toplamak için idealdi...

"Doktor?"

Doktor başını kaldırdı. Yanında bir kız duruyordu. Çatlağa yaklaşan çoğu insan gibi o da oldukça gergin gö-

r n yordu. Gerçi yetişkinler buraya pek uğramazdı. Yalnızca  ocuklar arada sırada gelir, oturup muhabbet eder, kakao içer, kırık oyuncuklarını tamire getirirlerdi.

Kızın tedirgin gözlerine, kırmızı renkli y n şapkasına ve dizlerine kadar uzanan, kalın, kenarları simli paltosuna baktı.

“Merhaba, Amelia,” dedi usulca.

“Adım Mellandine, Doktor,” diye düzeltti kız.

“Mellandine. Tabii ya. Senin için ne yapabilirim? Oyuncak bebeğine roket mi takmamı istiyorsun?” Birden elini kaldırdı, parmağını sallayarak kızı ikaz etti. “Eğer X-ışını gözlüklerin için geldiysen korkarım cevabım hayır. Onlar yüzünden Bayan Pilke’le epey bir takıştık.”

“Kasabada olay var, Doktor,” dedi. “Handa.”

“Yapma yahu. Buz Savaşçılarının işi mi yine? İri yarılar ama şarap içince sapıtıyorlar.”

“Sorun  ıkaran Sylvian Capple, Doktor. şey... Bir tuhaf olmuş. Babam git Doktor’u çağır dedi.”

Doktor’un birden aklı başına geldi. Son zamanlarda hep böyle oluyordu. Zihni bulanık halde günler geçip gitse de tehlike sezdi mi şak diye kendine gelirdi hemen. Her zamanki haline döner, yine Doktor olurdu. Kasabanın muhteşem koruyucusu. Noel’i hedef alacak her türlü işgalciye karşı hazır ve nazır.

Böyle anlarda yerinden fırlayıp, sonik tornavidasını çekip merdivenlerden aşağı koşturmak isterdi. Ama maalesef aklından geçenlere yetecek gücü kalmamıştı bedeninin.

Ayağa kalkmaya çalışırken bir yandan da Mellandine’e döndü, yaşlı yüzüne buruşuk bir gülümseme yerleşti. Başındaki seyrek beyaz saçları örümcek ağını andırıyordu.

“şu çantanın içine bir bakar mısın, Mellandine?” dedi,

tahta direğin yanında duran eski püskü bavulu işaret ederek. Kapağı ağzına kadar açtı. "Sanırım bu seferlik özel şerif şapkama ihtiyacım olacak."

Kasabanın sağını solunu patlatan istilacılar yokken Noel neşeli bir yerdi. Mellandine'in babası Fergin Eggleton tarafından işletilen Noel Hanı ise kasabanın en neşeli duragıydı. Duvarlarında kahkahalar çınlayan, leziz dedikodularla dolu bir yerdi; abartılı hikâyeler, kaba saba espriler hiç eksik olmazdı. Her gece kasaba halkının büyük bir kısmı burada toplanıp şarap içer (sıcak ya da soğuk), havadan sudan muhabbet ederlerdi.

Fakat üzeri lazer yanıklarıyla dolu Stetson şapkasıyla içeri adım attığında coşkulu bir ortam karşılamadı Doktor'u. Çıt çıkmıyordu. İki kişi hariç handaki herkes sol yandaki duvara yığılmış, kaygılı hatta ürkek bakışlarla olan biteni seyreliyordu.

Duvara yanaşmamış iki kişi Fergin Eggleton ile Sylvian Capple'dı. Kel kafası ve kızıl renkli heybetli bıyığıyla bir zepline benzeyen Fergin, hanın orta yerinde durup ellerini kaldırmış, karşısındakini sakinleştirmeye çalışıyordu. Paspas saçlı Sylvian Capple ise sağ yandaki duvara sinmişti, bir deri bir kemik bedeniyle uzun bacaklı bir örümceği andırıyordu.

Çömelmiş olmasına rağmen Sylvian hiç de uysal görünmüyordu. Aksine, sıkıştırılmış bir yay gibiydi. İnce uzuvlarındaki kaslar gerilmiş, kızarık gözleri fırl fırlıdı; bir yandan da dişlerini sıkıyor, vahşi bir hayvan gibi hırıliyordu. Elllerinde küçük bir buz kıracağı vardı. Metal kısmı lambanın ışığında soluk bir parıltı saçıyordu.

Doktor içeri girince Fergin ona minnet ve ikaz karışımı bir bakış fırlattı.

Doktor başını sallayıp Sylvian'a tebessüm etti.

"Sylvian," dedi sakın bir sesle. "Neler oluyor bakalım burada?" Temkinli adımlarla adama yaklaştı ve yanına oturdu, sağlam dizi çıtlayınca acı içinde yüzünü buruşturdu. Adamın elindeki buz kıracağını göstererek, "Oyuncak değil o. Başına bir iş açacaksın," dedi.

Buna karşılık Sylvian daha da içine kapandı. Gırtlığındaki hayvansı hırlama şiddetleniyordu.

Doktor gözlerini kısıtı. "Neyden korkuyorsun? Ne gördün?"

"O da kötü rüyalar görmeye başladı, Doktor," diye homurdandı Fergin arkadan.

"Kötü rüyalar mı?"

"Son birkaç gündür çok kişi bu dertten muzdarip. Korkunç rüyalar görüyorlar. Hepsinde bir acayiplik var."

"Demek öyle?" dedi Doktor düşünceli bir tavırla. Bastonunu yere koydu, elini yamalı ve tozlu paltosunun cebine daldırıp sonik tornavidasını çıkardı. Düğmesine basıp hafif bir ısıltı yayacak şekilde ayarıyla oynadı. Sylvian'ın gözlerini aydınlatsın diye adamın yüzüne iyice yaklaştırdı.

"İşte böyle, Sylvian," diye mırıldandı. "Ne kadar güzel bir ışık değil mi? Sıkıntıların sona ersin istiyorsan gözlerini sakın ayırma bundan." Omzunun üstünden arkaya baktı; Fergin gözlerini dikmiş, durduğu yerde sallanıyordu. "Sana demedim, Fergin."

Tekrar Sylvian'a döndü Doktor. Adamın çukur yanaklı yüzü şimdi daha da rahatlamıştı.

"Aferin sana," diye fısıldadı. "Şimdi... Şu gördüğün rüyalardan bana biraz bahseder misin, Sylvian?"

Birden Sylvian'm gözleri fal taşı gibi açıldı, o an sanki sapsarı kesilmişlerdi. Kükreyerek öne atıldı, buz kıracağını Doktor'un yüzüne salladı.

Zayıf görünüşüne karşın Doktor büyük bir çeviklikle geri sıçradı. Stetson'ı başından düşüp bacaklarının arasına yuvarlanmıştı. Buz kıracağının eğimli ucu saplanıp şapkayı yere çiviledi. Salya akıtarak hırlayan Sylvian, kıracağı çekip çıkarmaya uğraştı ama yere sağlam gömül-müştü. Ne yaptıysa çıkaramadı. Birden doğruldu. Parmaklarını pençe gibi kıvrımıştı, sanki Doktor'u çıplak elleriyle parçalamaya niyetliydi.

Doktor sonik tornavidasını doğrultup ayarlarıyla oynayınca tiz bir ses odayı sardı. Kasabalılar elleriyle kulak-larını kaparken, Sylvian acı içinde yüzünü ekşitti. Şiddet-li bir ulumayla Doktor'un üstünden atladı, aralık kalmış kapıya koşup karlı sokaklara attı kendini.

Doktor tornavidasını kapadı. Bir an için kimse kı-pırdamadı. Ardından kasaba halkı yardım etmek için Doktor'un başına üşüştü. İçlerinden biri bastonunu yer-den alıp ona uzattı. Diğerleriyse paltosunun tozlarını sil-keliyordu.

Doktor, buz kırıcıyla yere çakılı duran Stetson şapka-sına kederli bir bakış attı. Sonra kaşlarını çattı ve ellini kolunu sallamaya başladı.

"Size çok kızgıyım!" diye bağırdı. "Hem de çok, çok kızgıyım." Suçlayıcı bir şekilde parmağını Fergin'e doğ-rulttu. "Son birkaç gündür, ha? Neden kimse bana bu rü-yalardan bahsetmedi?"

Kasabalılar geri çekildi. Bir kısmı yüzlerinde mahcup ifadelerle yere bakıyordu.

"Seni rahatsız etmek istemedik, Doktor. Önemli biri-sin sonuçta," diye ağzında bir şeyler geveledi Fergin.

Doktor gözlerini devirdi. “Önemli mi? Ben önemli falan değilim. Ben bu kasabadaki en önemsiz kişiyim.” Bastonunu etrafında toplanan kalabalığa doğru salladı. “Önemli olan sizlersiniz. Garip bir olayla karşılaşırsanız hemen gelip bana haber verin diye milyar kere söylemedim mi size?”

Kasabahılar sus pus halde kafa salladılar.

“Güzel.” Doktor Stetson’ına bir kez daha hüzünlü gözlerle baktı. “Eskiden olayların nabzını ben tutardım. Şimdi kendi nabzımı zor tutuyorum.” Tornavidasını cebe attı, kırışık elini Fergin’in omzuna koydu. “İyice ihtiyarladım, Fergin.”

Fergin gülmeye çalıştı ama gözlerinde kaygılı bir ifade vardı. “Saçmalamayı bırak, Doktor. Önünde daha uzun yıllar var. Hepimizi gömersin.”

Doktor burukça gülümsedi.

Aliganza’nın kolu kaşınıyordu. Yataktan kalktuğundan beri durmadan kaşıyordu ancak tırnaklarını kızarık derisine sürtmenin hiçbir faydası yoktu. Hatta her kaşımada buz gibi, iç gıcıklayan bir acı kolundan yukarı tırmanıyor, vücuduna yayılıyordu. Sanki damarlarında kan yerine cam kırıkları dolaşıyor gibiydi.

Ama ilginçtir ki camlar beynine ulaşınca acı vermiyor da *fikir* veriyordu sanki. Kendi fikirleri değildi bunlar ama öyle de gibiydi. Sanki o eski hantal, sıkıcı, hırsız Aliganza gidiyor, yerine acımasız, gözüpek, özgüven dolu yeni bir Aliganza geliyordu.

Yataktan kalktuğunda kuş gibi hafiflemişti. Gençleşmiş

gibiydi. Gerinip derin derin nefes aldı; yeniden doğmuş gibi hissetti.

Yapması gereken bir şey vardı. Acilen hem de. Ne olduğunu bilmiyordu ama aklını kurcalıyordu devamlı. Birilerinin elinde kukla gibi hissetti kendini. Ama bir yandan da güzel bir histi bu, olması gereken buydu sanki. Günlük kaygılarını bir kenara bırakmak içini rahatlatmıştı Aliganza'nın. Normalde sürekli yemek hazırlaması gerekiyordu, sorumlulukları vardı şeye karşı... Şeye...

Pericles'a.

Bir an için bu kelime ona oldukça yabancı geldi. Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonra hatırladı. Pericles onun oğluydu. Tabii ya.

Buz gibi soğudu. Küçümser bir duygu kapladı içini. Odadan çıkarken vücudunun kontrolünü yitirmiş gibiydi. Ufak evinin gıcırdayan parkeleri üzerinde ayaklarını sürüyerek koridorun sonundaki kapıya vardı.

Elini kapının koluna koydu. Kapıyı açtı.

Sarı saçları yastığının üzerine saçılmış halde derin bir uykuya dalmıştı çocuk.

Aliganza duygusuz gözlerle onu izledi bir süre. Ardından kapıyı çekip alt kata indi.

Alet takımını burada, mutfak girişindeki küçük dolapta saklıyordu. Dolabı açtı, elini uzatıp bahçe küreğinin sapını kavradı.

Birden nereye gitmesi, ne yapması gerektiğini hatırladı Aliganza.

Kolu kaşındıkça kaşınıyor, beynine yeni fikirler gönderiyordu.

Evinin kapısını açıp karlara adım attı.

Doktor Saat Kulesi'nin tepesinde durmuş, gözünde

eksi tip pirinç bir teleskopla uzakları seyrediyordu. Kasabalıların birer birer evlerinden çıkıp ellerinde kazma küreklerle yola koyulduklarını gördü. Kadın erkek sokaklara dökülmüşlerdi ama aralarında hiç çocuk yoktu. Bu durumu bir süre kafasında evirip çevirdi. Eğer bu insanlar kötü niyetli bir güç tarafından kontrol ediliyorsa, ya çocuklar bu güçten etkilenmiyordu (Çok mu özgür ruhlular? Hayal güçleri çok mu yüksek? Çok mu asiler?) ya da fiziksel güçleri zayıf olduğundan istilacı onlara ilişmemişti. Tabii bu durum sadece bir tesadüf de olabilirdi, henüz sokağa dökülmemiş pek çok yetişkin vardı sonuçta. Yine de Doktor tesadüflere pek inanmazdı.

Gücün etkisi altındaki bütün kasabalılar aynı yöne ilerliyordu: Kasabanın kuzeyindeki o gür ormana. Yerden ne kazıp çıkaracaklardı acaba? Bir meteor mu? Uzay gemisi mi yoksa? Ya da bir silah?

Cevabı öğrenmenin tek yolu vardı.

“Durun!”

Ormanın girişinde bekleyen adam, okul öğretmenininin oğlu Tomalin Pilke’ti. Noel’in eteklerinde kasabalılar için yiyecek ve sebze üreten büyük seralardan birinde çalışırdı. Doktor Tomalin’i küçüklüğünden beri tanırdı. Zaten Noel’deki herkes elinde büyümüştü. Kasabanın en yaşlı sakini Vida Clatterly için bile bu geçerliydi.

“Merhaba!” diye seslendi Doktor, elindeki küçük malayı havada sallayarak. “Ben de kazıya katılmak istiyorum.”

Tomalin normalde neşeli bir delikanlıydı ancak şimdi pek de neşeli görünmüyordu. Dudakları ipinceydi. Tır-

nugını bir pençe gibi kaldırıp Doktor'a doğrultması ise hiç dostane bir hareket değildi.

"Kazıyla ilgili ne biliyorsun?" diye sordu.

"İnan bana çok şey," diye blöf yaptı Doktor. "Şu an gerçekleştiğini biliyorum. Ormanın içinde. Bir de önemli olduğunu. Çok, çok önemli olduğunu. Hayati derecede önemli hem de."

Tomalin bir an durup Doktor'un sözleri üzerine kafa yordu. Nihayet, "Sen... Doktor'sun," dedi.

"Gözlem yeteneğine benden on puan. Hep zeki bir çocuktun sen. Annene bir sefer demiştim ki, 'Bayan Pilke, sizin şu oğlunuz ileride çok başarılı olacak. Bir bakışta tanıyor insanları.' Şey gibi çocuksun... Tadı kötü olan neydi o, zehir mi? Neyse işte... Geçebilirim, değil mi?"

Doktor ilerlemeye kalktı ama Tomalin tırmığını daha da saldırgan bir tavırla salladı.

"Burada istenmiyorsun," dedi.

Doktor gözlerini kıstı. "Kim demiş?"

Bir an için Tomalin özür diler gibi baktı sanki gerçek benliği ortaya çıkıyordu. Sonra yüzü yeniden taş kesildi. "Git buradan, yoksa pişman olursun."

Doktor yavaşça bastonunu kaldırıp genç adama doğrulttu. "Neden gerçek yüzünü göstermiyorsun?" dedi. "Çok mu korkuyorsun? Korkağın tekisin, değil mi? Başkalarının arkasına saklanmayı tercih ediyorsun."

"Senden korkmuyorum, Doktor," diye tısladı Tomalin.

"Öyle mi? *Korkmalısın* ama."

"Yaşlandın. Güçten düştün. Artık bizim için bir tehdit oluşturmuyorsun."

Doktor gözlerini devirdi. "Gevezeliği bırak. Çok duyduk bunları. Kitabını okuduk, filmine gittik, tişörtünü

bile aldık. Laftan anlayacağını sanmam ama yine de sana tavsiyem şu: Bu gezegeni terk et. Uzuvlarının bütün kuvvetiyle kaç, sürün, uç git. Yaşlanmış olabilirim ama sana bir şey söyleyeyim mi? Bu beni iki katı tehlikeli yapıyor. Çünkü artık hiçbir şey umurumda değil. Az vaktim kaldı. Madem gidiciyim, savaşıarak giderim ben de.”

Bastonunu indirdi.

Tomalin kıpırdamadı.

“Bunu iyice bir düşün, koca adam,” dedi Doktor usulca. “Adamakıllı bir düşün.”

Ardından son bir kez malasını sallayıp arkasını döndü ve ağır adımlarla yola koyuldu.

3. Bölüm

Birkaç saat sonra uzaktaki dağlarda doğan altın renkli güneşi seyretmek için kasaba halkı dışarı çıktıklarında, yağın karın her zamanki fısıltısının yanı sıra Saat Kulesi'nden metalik tıngırtılar ile Gallifreyce olduğunu tahmin ettikleri küfürler yükseliyordu.

Sesler çoğu kişinin dikkatini çekti; daha güneş bile batmamışken dönüp kuleyi izlemeye başladılar. Beş dakika sonra hâlâ yerinden ayrılmamış olanlar, Doktor'un sırtında ağır bir çantayla balkona çıkıp, bir anlık yalpalamanın ardından "Geronimo!" narasıyla kendini uzaya fırlattığına şahit oldular.

Kasabalılar çılgık çılgıla bakakaldı. Birkaçı öne atılıp kollarını açarak Doktor'u yakalamaya bile kalkıştı.

Fakat Doktor düşmedi. En azından birkaç saniyelğine havada kaldı. Sonik tornavidasının kendine özgü sesi çalındı yerdekilerin kulağına. Sonra birden Doktor'un tepesinde bir çift devasa kanat, daha doğrusu bir pervane belirdi, vızıldamaya başladı. İnsanların hepten nutku tutulmuştu.

"Yavaş!" diye bağırdı Doktor, az önce düşmekte olan bedeni şimdi tekrar yükselirken. Bir dakika boyunca kuklacısının elinde kontrolden çıkmış bir kukla gibi oradan oraya savruldu Noellilerin tepesinde.

Neyse ki aracının hâkimiyetini sağlamayı başardı, hareketleri düzene girdi, daha bir ustalık kazandı. Önce biraz yükseldi, kendine güveni yerine gelince de zarif ve ince manevralarla havada sekizler çizmeye başladı. Bir yandan da keyif çılgınlıkları atıyordu. Sonunda yavaşlayıp havada durdu, sonra da gökten inen kutsal bir haberci edasıyla yere kondu.

Yere değer değmez pervaneler gece vakti bir çiçeğin yaprakları gibi içe kıvrıldı. Çocuklar başına üşüşmüş, hepsi de ya bu düzenneğin nasıl çalıştığını merak ediyor ya da Doktor'un sırtında bir tur uçmak için yalvarıyordu. Doktor gülererek çocukları oradan kovaladı. Bu sırada karşıdan Fergin geliyordu.

"O şey de ne öyle, Doktor?" Fergin katlanmış "kanatları" iyice bir süzdü.

"Helikopter yaptım kendime," diye cevap verdi Doktor iftiharla. "Beğendin mi?"

Fergin kaşlarını çattı. "Ne işe yarayacak?"

"Oyuncak mı o?" diye lafa karıştı çocuklardan biri.

Doktor çocuğun saçlarını karıştırdı. "Hayır, oyuncak değil." Yüzünde ciddi bir ifadeyle etrafında toplanmış yetişkinleri süzdü.

"Biliyorum ki pek çoğunuz sevdikleriniz için endişeleniyorsunuz," dedi. "Neden böyle garip davrandıklarını, neden sabah kalktığınızda yanınızda olmadıklarını merak ediyorsunuzdur."

Şaşkınlık dolu fısıltılar duyuldu. İnsanlar birbirlerine baktı. Birkaçı kafa salladı.

"Yoksa yine mi?" diye sordu birisi.

Yine mi... Sesinde hem korku, hem de devamlı işgal tehlikesiyle yüz yüze olan birinin bitkin teslimiyeti vardı.

Doktor mahcup bir tavırla onayladı. “Evet, maalesef öyle.”

“Bu sefer kim?” diye sordu Fergin.

“Henüz emin değilim. Ama hiç hoş olmayan bir tahminim var.” Alnında kırışıklıklar belirdi. “Bu işin arkasında her kim varsa, oldukça sinsi hareket ediyorlar. Bir avuç ödleğ hepsi de. İçeriden saldırıyorlar. Parazit gibi aramıza sızıyorlar.”

“Peki şu... helikopterin bize nasıl bir faydası olacak?” Fergin katlanmış halde duran kanatlara temkinli bir bakış daha fırlattı. Sanki her an canlanıp milleti kesip biçmeye başlamasından korkuyordu.

Doktor’un gözleri parladı. “Oh, şey, bu benim oyunbozanlık yapmama yardımcı olacak.”

Çocukların bir kısmı kıkırdadı. İçlerinden biri, “Oyunbozan ne demek?” diye sordu.

“Oyunbozan, başkalarının oyunlarına burnunu sokup keyiflerini kaçıran demektir.” Gülümseyince Doktor’un yüzü buruş buruş oldu. “Ve söylemeliyim ki bu işte oldukça iyiyimdir.”

Ne kadar çocukça da olsa, helikopteriyle üstünden aşır giderken Tomalin Pilke’in (daha doğrusu Tomalin Pilke’i kontrol eden şeyin) yüzündeki hayret ve öfke karışımı ifade Doktor’a delice bir zevk vermişti.

“Kusura bakma,” diye seslendi, bir yandan da neşeyle el sallıyordu. “Kalır laflamak isterdim ama acelem var.”

Sonik tornavidasında ufak bir ayarlama yaptı, yıllar boyu gizli gizli biriktirdiği uzaylı yapıları parçalardan inşa ettiği motorun çıkardığı ses daha da tizleşti. Bunun so-

nucunda tepesindeki pervane hafif bir açıyla eğilip daha hızlı dönmeye başladı, Doktor ormanın en uzun ağaçlarından bile yükseğe havalandı, kendini parlak ay ışığına karşı salınırken buldu:

Tornavidasını ısı sensörü niyetine kullanarak rüya görenlerin nerede toplandığını çoktan tespit etmişti. O tarafa doğru yola koyuldu. Gizlice yaklaşması mümkün değildi, pervaneler çok gürültü yapıyordu. Ama aynı zamanda biliyordu ki rüyacıların elinde onu düşürebilecek ekipman yoktu. Gördüğü kadarıyla yalnızca kazı aletleri almışlardı yanlarına.

Hayır, önündeki en büyük engel ağaçlardı. Eğer rüyacılar ormanın özellikle sıklaştığı bir yerindelerse, kazı yerindeki dallardan kendine yol bulamayabilirdi. Ama bunlara kafa yormak için henüz erkendi. Önce oraya varması gerekiyordu.

Sonradan gördü ki kafa yorulacak yanı yoktu. Ormandaki kozalaklar ve ay çamları yer yer oldukça sıklaştı da Trenzalore'un sıfırın altında hava şartları ve kısıtlı güneşi nedeniyle ağaçlar çoğunlukla zayıf, cılız ve seyrek. Bitki örtüsünü daha ziyade yerde yetişen, sert iklim koşullarına dayanıklı bitkiler oluşturuyordu: yosunlar, eğreltiotları, mantarlar gibi. Bunlar ormanın zeminini baştan sona kaplıyor, yürümeyi epey güçleştiriyordu. Bundan dolayı kasabalılar bir sebepten ormana girmeleri gerekirse herkesin kullandığı güvenli patikalardan şaşmazlardı.

Rüyacıların toplandığı yer, Tomalin Pilke'in nöbet tuttuğu noktadan yaklaşık üç kilometre uzaktaydı. Ormanın bu ücra köşesinde yaprakları dökülmüş, seyrek ve bodur ağaçlar bulunuyordu. Tepesindeki pervane dönmeye devam eden Doktor yerdeki rüyacıları izledi. Onlar da başlarını kaldırmış, ellerinde kazma küreklerle

gözlerini Doktor'a dikmişlerdi. İlginç bir şekilde donuk bakışlı bu insanların hepsinde aynı ifade vardı: Hiç de insani olmayan, cayır cayır bir nefret. Sanki bir an için kasabalarının yüzleri saydamlaşmış, altındaki uzaylı istilacı ortaya çıkmıştı.

Tomalin'e yaptığı gibi yine neşeyle el salladı.

"Merhabalar!"

Rüyacılar hep birden dişlerini gösterip gaz kaçıran bir vana gibi tısladılar.

"Hiç arkadaş canlısı değilsiniz," diye mırıldandı Doktor. Ancak verdikleri bu tepki onu ne şaşırtmış ne de kaygılandırmıştı. Bir yandan araziye ölçüp biçiyor, gözleri rüyacıların kazdığı yeri tarıyordu.

Yerde dikdörtgen şeklinde kocaman bir delik vardı. Etrafını çevreleyen otlardan daha karanlık bu deliğin içinde ne olduğunu göremedi. "İyice bozulmuş gözlerim," diye homurdandı. Sonik tornavidasının ayarını değiştirerek pervanesini yavaşlattı, usulca inişe geçti. Gecenin karanlığına yükselen tek tük ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla alçalırken, rüyacılar harekete geçti. Doktor'un ineceği yere toplandılar; içlerinden çevik olanları, havada sallanan bir yün yumağına pençe atan kediler gibi sıçramaya başladı.

Ne yaptılarsa Doktor'a yetişemediler. Kazdıkları çukurun içini görece kadar alçalmış, o yükseklikte durmuştu Doktor.

Karanlık toprağın içinde beyaz bir şey parlıyordu. İnsan iskeletiydi bu, lekeli kemiklerinin üzerinde hâlâ kumaş parçaları duruyordu. Görünüşe bakılırsa yıllardır orada yatıyordu. Uzaylı bir istilacının eski bir cesetle ne işi olurdu ki?

Fakat Doktor duruma şaşırmaktan çok, tedirgin ol-

muştı. Seyahatleri ona ölümlülerden arta kalan şeylerin her zaman göründükleri kadar masum olmayabileceğini öğretmişti. İçinde kuvvetli uzaylı enerjilerin depolandığı çok sayıda kadavraya, birkaç da kurukafaya rastladığı olmuştı.

“Kim bu arkadaşınız?” diye seslendi aşağıya. Cevap vermelerini beklemiyordu.

Vermediler de. Rüyacılar elleri Doktor'a uzanmış halde tıslamaya devam ettiler.

Doktor rüyacıları hitap etmek, onları kontrol altında tutan uzaylı gücü aralayıp asıl benliklerine ulaşmak, ormanın derinliklerine gömülü gizemli bir iskeletin hiçbir zaman hayra alamet olmadığını anlatmak istedi bir an için.

Ama sonra vazgeçti. Bir işe yaramazdı. Onun yerine alaylı bir tavırla kasabalıların gözlerindeki o istilacıya hitap etmeyi seçti.

“Benimle yüzleşecek cesareti bulamadın mı hâlâ? Demek ormanda sinsi sinsi dolaşıp kuklalarıyla oynamayı, yaşlı kemikleri kurcalamayı tercih ediyorsun.” Omuz silkti. “Açıkçası hayal kırıklığına uğradım. Hatta sana bir şey diyeyim, öyle dandik bir rakipsin ki seninle konuşuyor olmak bile beni utandırıyor.” Saatine göz attı. “Şuna baksana, çay vakti gelmiş bile. Senin için çay keyfimden vazgeçecek değilim. Saklandığın yerden çıkacak olursan gel beni bul, oturur laflarız. Ama seni uyarıyorum, bisküviler–”

Tam bu anda aşağıdan ilk taşı atıldılar.

Doktor kimin attığını göremedi. Kalabalığın içinden fırlayıp bacağına çarpmıştı.

Neyse ki tahta bacağıydı, taş tok bir ses çıkarıp sekti gitti.

“Hey!” diye bağırdı kızgın bir tavırla. “Dikkat edin. Cilasını bozacaksınız.”

Bir taş daha havada vızıldayarak üzerine gelirken çevik bir manevrayla savuşturdu Doktor. Sağa sola yalpalayarak tekrar kontrolü sağlamaya uğraştı. Bu ikinci taş öyle yakınından geçmişti ki rüzgârını burnunda hissetti.

Gitme vakti, diye düşündü, biliyordu ki kafasına bir taş isabet eder de bayılırsa olduğu gibi yere çakılırdı. Maalesef helikopter çok da kullanışlı bir araç sayılmazdı. Tekrar yükselebilmek için önce Doktor’un yalpalamayı kesmesi gerekiyordu. Bunun için de sonik tornavidasında bazı ayarlamalar yapmalıydı. Bu esnada üzerine fırlatılan cisimlerin sayısı artmış, taşların yanı sıra kürekler, çapalar ve kazmalar işin içine girmişti.

Çoğu ıskalasa da bazıları isabet ediyordu. Metal bir cisim çarpıp tahta bacağına. Ardından bir taş veya bir tahta parçası omzundan sekti, üstündeki kalm kıyafetlere karşı epey acı verdi.

Ama bunlar basit sıyrıklardan ibaretti. Asıl kötüsü, bir mızrak gibi fırlatılan çapanın Doktor’u ıskalayıp tepesinde dönen pervaneye takılması oldu.

Korkunç bir çıtırtıyla pervane yavaşladı, titredi ve takılı kaldı. “Hop!” diye bağırdı Doktor yere düşerken. Sonra pervane tahta ve metal parçacıklarını ufalayıp tükürdü, tekrar dönmeye başladı. Doktor sanki bir trambolindeymiş gibi yeniden havalandı.

Sonik tornavidasıyla makinenin dengesini sağlamaya çalıştı ve başardı da fakat helikopter yine de ağır hasar görmüştü. Endişe verici bir ses çıkartıyor (metalik bir vızıltı ile hafif bir pat-pat-pat karışımı), yükselmeye devam edip az çok doğru yöne ilerliyor olsa da sanki havada uçmuyor da topallıyordu.

“Hadi kızım,” diye mırıldandı, yıllar önce TARDIS’ini

sürerken kullandığı yumuşak ses tonuyla. “Bunu başara-bilirsin.”

Tornavidasını sımsıkı kavradı, yeşil ısıltılar yayan ucunu sırtındaki motorun bağlı olduğu kemerine bastırıldı. Helikopter ağaçların üzerinden ağır ağır, tekleye tekleye devam etti Noel’in göz kırpan ışıklarına doğru.

Ormanı geride bırakınca Doktor nihayet rahat bir nefes aldı. Helikopter gitgide yavaşlayıp irtifa kaybediyor da olsa, buradan sonra kasabayla arasında üç beş tarla kalmıştı. Makine yere altı metre kadar yaklaşmış, benzini bitmiş bir araba gibi ite kaka yol alıyordu. Sonunda metalik bir iniltiyle beraber ruhunu teslim etti.

Yere çakıldığı söylenemezdi ama Doktor’un beklediğinden daha sert bir iniş oldu. Düşerken ihtiyar kemiklerini sakındı, bir an sonra otların arasında yuvarlanır halde buldu kendini. Taklalar atıp boylu boyunca yere serildi. Sırtına astığı ev yapımı helikopter de paramparça olmuştu.

Darmadağın olmuş sırt çantası, düşüşünü bir parça yavaşlatmıştı. Şimdi yüzü geldiği yöne dönük halde yerde yatıyordu. Vücudu yer yer sızlıyordu ama çok da hasar almış sayılmazdı. Döndüğünde paltosu ile pantolonunu iyice bir silkelemesi lazımdı yine de.

İnleyerek yerinden doğruldu. Tam o anda üzerine doğru gelen bir şey gördü. Hava kararmıştı fakat hızla yaklaşmakta olduğu belliydi. İyi niyetli gibi de görünmüyordu. Doktor sonik tornavidasını çalıştırıp el feneri niyetine kullandı.

Tornavidanın yeşil ışığında Tomalin’in bakışlarıyla karşılaştı. Genç adamın gözleri sapsarıydı, ortalarındaysa bir çift dikey çizgi vardı. Dudakları gerilmiş, dişleri açığa çıkmıştı, ağzından salyalar akıtıyordu. Elindeki tırpanı öyle sıkı tutuyordu ki neredeyse elinin kemikleri belli oluyordu.

Örselenmiş vücudunun izin verdiği ölçüde otoriter bir tavırla, “Dur!” diye kükredi Doktor.

Ama Tomalin durmadı. Gelmeye devam etti. Doktor ayağa kalmaya çalışırken, gözü dönmüş delikanlı tırpanını kaldırıp ölümcül bir darbe vurmaya hazırlandı.

Doktor’un arkasındaki karanlığın içinden bir ses yankılandı:

“Doktor’u duydun, evlat. Uzak dur!”

Hemen sonra birisi Doktor’u tutup kaldırdı, bir sürü insan Tomalin’e hücum etti. Doktor kafasını kaldırıncı Fergin Eggleton’ın yuvarlak, bıyıklı suratıyla yüz yüze geldi.

“Üç beş adam topladım. Yardıma ihtiyacın olabilir diye düşündüm.”

Doktor başıyla teşekkür etti ve bir grup kasabalının eğreti silahlarıyla burun buruna gelmiş Tomalin’e döndü.

“Sakın bir zarar vermeyin,” diye seslendi Doktor. “Kendinde değil.”

Tomalin bir hışımla başını çevirip Doktor’a baktı. Gözleri hâlâ sarıydı.

“Tomalin,” diye lafa başladı Doktor neredeyse sohbet havasında. “Bize kolunu gösterir misin?”

Tomalin bir yerini arı sokmuş gibi yüzünü ekşitti, tıslayarak geri çekildi.

“Ne olmuş koluna?” diye sordu Fergin.

“Derisinde bir çeşit damga olmalı,” dedi Doktor sesini yükselterek. “Haklı mıyım, Tomalin?”

Genç adam cevap vermek yerine bir kez daha tısladı, ardından dönüp karanlığın içinde kayboldu.

Kasabalıların bir kaçı peşinden kovalamaya kalktı ancak Doktor elini kaldırarak onları durdurdu.

“Bırakın gitsin.”

4. Bölüm

“Bana şu iskeletten bahsetsene.”

Vida Clatterly'nin dağınık kulübesinde şöminenin başına çökmüşlerdi. Doktor öne eğilip çenesini bastonunun başını kavrayan eline dayadı. Kendisinden sonra Noel'in en yaşlı, kasabanın tarihi (ve nesilden nesle aktarılan rivayetleri) hakkında en bilgili sakini Vida, gözlerini Doktor'dan kaçırıyordu. Gergin bir tavırla aralarındaki alçak masada duran içi bitki çayı dolu demliği karıştırıyor, bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu.

Saçları ağarmış, ufak tefek bir kadındı. Kestane rengi bir teni, şefkat dolu, fûme rengi kocaman gözleri vardı. Parlak renkli bir şal ile başörtüsü takmıştı; ikisi de simli, ışıltılıydı. Doktor onun bebekliğini bilirdi. Hatta doğumuna yardımcı bile olmuştu. Kadın, üzerinde tane tane üzümler olan şekilsiz hamur öbekleriyle dolu bir tabağı alıp Doktor'a uzattı.

“Taşkek yer misin?”

“Vida,” dedi Doktor kaygılı bir sesle.

Kadın iç çekti. Bakışları şöminenin yanında sallanan şeye kaydı. Eski püskü bir parça kurdeleye asılı, üzerine harfler kazınmış metal bir disketi bu.

“Hatırlıyor musun, bana onu sen vermiştin?”

“Hatırlamaz mıyım? Kendi ellerimle yapmıştım,” dedi

Doktor. “16 Yaş Altı Noel Buz Pateni Şampiyonu. Hangi yıl olduğunu unuttum ama o Üçlü Salchow’nu asla unutmayacağım. İskelet konusuna dönecek olursak...”

Kadın bu sefer daha da derin iç çekti. “Noel’in en büyük utancı bu...”

“Anlat bana.”

İlk kez Doktor’la göz göze geldi. “Ne zamandır buradasın, Doktor?”

Doktor’un burnu kırıştı. “Yedi yüz senedir. Yarım yüz-yıl kadar bir oynama olabilir.”

“O iskelet dokuz yüz yıldır orada gömülü. Benden başka yalnızca iki kişinin daha bundan haberi vardı.”

“Kimin cesedi peki bu?”

Vida gözlerini ateşe dikti. Sanki anlattığı hikâye orada sahneleniyordu. “İsmi Jalen Fellwood’du. Buraya ilk yerleşenlerdendir. Doğruluk Alanı kurulmadan önce kasabanın celladıydı. Doğrusu kötü kalpli bir adamdı. Rivayete göre karanlık güçlerle işbirliği yapmıştı. Summerly Treece adında yeni evli genç bir kızı kaçırıp taptığı uğursuz tanrılara adak olarak sunmuş, karşılığında akla hayale sığmaz güçler elde etmeyi ummuştu. Summerly’nin babası Rolan, ki o da kasabanın cellatlarından biriydi, bir grup ‘erdemli adamı’ etrafında toplamış, hep beraber Fellwood’un peşine düşmüşlerdi. Ormana kadar kovaladılar katili. Ele geçirince de öldürüp cesedini kimsenin bilmediği o mezara gömdüler. Yere tuz serpmişlerdi ki ruhu sonradan intikam almaya kalkışmasın.”

“Tuz, ha?” diye mırıldandı Doktor.

“Sihirli bir koruma sağlar.”

“Evet, biliyorum.”

Vida gözlerini Doktor’a çevirdi. “Yoksa aklından geçen...”

“Ne?”

Ürkekçe güldü. “Yani... Sihir diye bir şey yoktur, öyle değil mi?”

Doktor homurdanarak arkasına yaslandı. Alçak bir sesle, “Neyi kastettiğine bağlı,” dedi. “Öyle kadim canlı türleri var ki kullandıkları bilim sihirden farksız. Mesela Daemonlar, Osirianlar, Carrionitler, Hervokenler...” Yüzünde nostaljik bir tebessüm vardı. “İnanmak çok önemlidir ayrıca. İnsan beyni oldukça güçlü bir araçtır.”

“Öyle olsa da,” diye söze başladı Vida ama kapı çalınca lafı yarım kaldı.

Kadın henüz bir şey söyleyemeden, “Gel içeri,” diye seslendi Doktor.

Kapı açıldı, Fergin’in toplu yüzü belirdi.

“Böldüysem özür dilerim...”

“Ne oldu, Fergin?”

“Bilmek istersin diye düşündüm, Doktor. Geri döndüler. Ormana gidenleri diyorum. Yanlarında da acayip bir iskelet getirmişler.”

Noel Hanı’na girince gördü ki Fergin’in grubu Doktor’un çağrısı üzerine fire vermeksizin orada toplanmıştı. Bir elinde bastonu, öbür elinde çuvalıyla Doktor insanlara şöyle bir göz gezdirdi. Hepsinin yüzünde ayrı bir ifade vardı: kiminde endişe, korku, kimindeyse azim ve kararlılık...

İyi insanlardı bunlar. Asil insanlardı. Doktor her birini ayrı seviyordu.

Oturdu ve söze başladı.

“Karşımızdaki düşman,” dedi, “orada bir yerde de-

gil..." Bastonuyla pencereyi işaret etti. "İçimizde. Ya da daha doğrusu, sevdiklerinizin içinde. Rüyalara yakalananların içinde. Düşmanımız onların bedenlerinin arkasına saklanıyor. Bu da demek oluyor ki yapmamız gereken şey onu saklandığı yerden çıkarmak. Bunu da başarmamızın tek yolu, kontrolünü ele geçirdiği insanları etkisiz hale getirmek."

Dehşete düşmüş kalabalıktan homurtular yükseldi. Odanın arka tarafından bir soru geldi:

"Nasıl yapacağız onu, Doktor?"

"Bunları kullanarak."

Doktor elinde sımsıkı tuttuğu çuvalı yere attı, içindekiler meydana çıktı. Kasabalılar çuvaldaki tıkırdayan cisimleri dikkatli gözlerle incelediler. Fergin eğilip gümüş rengi, top şeklinde bir süsü yerden aldı. Görünüşte kasabadaki pek çok ağacı süsleyen diğer binlercesinden farksızdı.

"Ne bunlar? Ağaç mı süsleyeceğiz?"

Doktor'un buruşuk dudaklarında bir gülümseme belirir gibi oldu.

"Elindeki şey bir bomba."

Fergin dehşet içinde süse bakakaldı. Her an patlamasından korkuyor gibiydi. Odanın içinde hayret nidaları dolaştı.

"Ne?"

"Ciddi olamazsın!"

"Biricik Tareena'mı havaya uçuracağımı sanıyorsan—"

Doktor ellerini kaldırdı. "Hadi ama millet. Beni hiç mi tanımadınız? Sormanız gereken asıl soru ne?"

Odadaki en kararlı bakışları takman kısa saçlı bir kız öne çıktı. "Ne bombası bunlar, Doktor?"

Doktor pis pis sırıttı. "Aferin! Bir elma şekerini hak

ettin!" Oflayıp puflayarak eğildi, çuvaldaki toplardan birini kapı ve havaya atıp tuttu.

"Uyku bombası. Planımız şu. Gidip üstlerine bunlardan atıyoruz, bombalar kırılıyor, içlerindeki gaz açığa çıkıyor. Herkes uyuyunca da iskeleti kapıp getiriyoruz."

Alkış bekler gibi kollarını açtı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Fergin.

Doktor şaşırdı. "O da ne demek?"

"Yani sanki biraz... basit geldi bana."

Doktor parmağını salladı. "Evreni kurtarmanın ilk kuralı, Fergin: Asla karmaşık bir plan yapma. Öyle yaparsan insanlar bazı detayları atlar, işler sarpa sarar."

"Peki düşmanımız neden bu iskeletin peşinde, Doktor?" diye sordu kısa saçlı kız.

"Hah!" dedi Doktor. "Harika bir soru daha! Bugün tam formundasın Clara!"

Kız gözlerini devirdi. "Benim adım Taskia, Doktor."

"Öyle tabii. Biri aksini iddia ederse inanma sakın." Doktor herkesin dinlediğinden emin olmak için şöyle bir göz gezdirdi. "Jalen Fellwood adında çok kötü bir adamın iskeleti o. Eğer yanılmıyorsam, ki genelde yanılmam, Mara kendine beden olarak Fellwood'un iskeletini seçti."

"Mara mı?" dedi Taskia. "Düşmanımızın adı Mara mı?"

"Evet."

"Kendine beden olarak seçti derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Fergin. "İskelet canlanacak mı yani?"

"Çerçeve olarak onu kullanacak. Kemiklerin üzerine et dokusu saracak. Bir süre sonra da gerçek şeklini alacak kadar güç kazanır."

"Gerçek şekli ne peki?"

Doktor orkestra yönetir gibi elini salladı. "Mara geç-

talt bir varlıktır. Hem çok şekli vardır, hem de şekilsizdir. İçteki karanlıktan geldiğini söylerdi Kindalar.”

“Kindalar mı?”

“Boş ver şimdi onu. Demeye çalıştığım, ihtişamlı görünmek, bütün gözleri üstünde toplamak istediğinde Mara büyük, kırmızı bir yılanı dönüşür. Vişneçürüğü desek daha doğru olur aslında...” Umursamaz bir tavırla kaşlarını kaldırdı. “Bana sorarsanız eziklik kompleksi olabilir.”

Taskia öne eğilip eline dokundu; konudan sapmasına engel olmak ister gibiydi. “İskeleti aldıktan sonra ne yapacağız, Doktor? Mara’dan nasıl kurtulacağız?”

Doktor kaşlarını çatı. “Hep bir sorular... Onu da sonra düşünürüz, olmaz mı?”

“Yani bir planın yok mu?”

“Şey... Henüz yok,” diye itiraf etti. Ardından kırışık yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. “Ama sıra ona gelince *eminim* bir çaresini buluruz.”

5. Bölüm

“İki kişiler,” diye fısıldadı Fergin, Doktor’un kulağına. “Rahat alırız.”

Büyükçe bir ahırın kapısında nöbet tutan bekçilerden bahsediyordu. Birinin elinde çapa, ötekini balta vardı. Ahır, Noel’in batı ucundaki bir çiftlik evine aitti. Etrafını çevreleyen karla kaplı tarlalar nedeniyle kasabadan kopuk bir bölgedeydi. Çiftliğin sahibi Svorsen ailesiydi ve kapıda-ki iki bekçiden biri, çiftçinin üç oğlundan en büyüğü olan Clem Svorsen’di.

Çalılıklara saklanmış, arkasında Fergin’in adamlarıyla ahırı gözlemekte olan Doktor başını iki yana salladı.

“O delikanlılar sizin arkadaşınız. Hepimizin arkadaşları onlar. Ne onların ne de sizin kılına zarar gelsin isterim.”

Kalabalığın içinden kasvetli bir ses duyuldu: “Ama Mara’ya yardım ediyorlar.”

Birileri bu sesi sustursa da ayrı fikirde başka mırıltılar yükseldi. Doktor sert bir tıslamayla karşılık verdi.

“Mara’ya yardım etmiyorlar, Mara tarafından kontrol ediliyorlar. O çocuklar da ahırdakiler de Mara’nın kurbanları. İçinizden herhangi biri onların yerinde olabilirdi. Bunu unutmayın.”

Dönüp öfkeli bir bakış fırlattı. Birkaç kişi utanç içinde gözlerini yere dikti.

“Nasıl aşacağız peki o bekçileri?” diye sordu Fergin. “Dikkatlerini başka yöne mi çekeceğiz?”

Doktor burnunun kenarına dokundu. “İşin o kısmını bana bırakın.”

Bekçiler karların içinden çıkagelen Doktor'u görür görmez silahlarını doğrulttular, bacaklarını açıp, dizlerini kırıp vaziyet aldılar.

Doktor elini kaldırdı. “Sakin olun çocuklar, kötü bir niyetim yok. Patronunuzla görüşmeye geldim.”

Yakından bakınca Mara'nın gücünün iki delikanlıyı nasıl etkisi altına aldığını daha iyi fark etti. Derileri kızarmıştı ve benek benekti. Gözlerinin akı da öyle. Hatta dişleri bile. Giydikleri kalın ceketler yüzünden kollarında Mara'nın damgasını göremese de orada olduklarından emindi. Çizgi çizgi kızarmış, iltihap toplamış kolları zamanla daha da kötüleşecek, yılanı andırır şeritler gitgide büyüyecek, sonunda da derilerini yırtıp dışarı çıkacaktı. Maraların dokundukları herkese bulaştırdıkları fiziksel yavrularıydı bunlar.

Bir anda Clem Svorsen'in gözleri sarardı, gözbebekleri bir yılanın kiler gibi diklemesine uzadı. Ağzını açtı ve kendi sesine hiç benzemeyen, tiz, soğuk bir tıslamayla cevap verdi.

“Konuşacağız, Doktor. Ama henüz değil. Vakti gelince...”

“Yok öyle yağma,” dedi Doktor başını sallayarak. “Gelip burada kafana estiği gibi davranamazsın. Burası *benim* evim, dolayısıyla *benim* kurallarım geçerli.”

Mara duygusuz bir kahkaha attı. “Evrenin en korkulan adamısın ama öyle güçsüz ve acizsin ki... Bana zarar ve-

remezsın, Doktor. Eğer buna kalkışrsan sevdiklerin zarar görür.”

“Sevdiklerim mi?” diye hırladı Doktor. “Sen sevgiden ne anlarsın?”

“Bu yaratığın zihnini okuyup öğrendim. Sana karşı büyük sevgi besliyor. Hepsı öyle. Sen de onları seviyorsun.”

“Eh tabii, hava sıfırın altındayken Twister oynarsak olaçağı bu. İnsanlarla epey içli dışlı oluyorsun.”

“Ağzından çıkan saçmalıklar bir anlam ifade etmiyor, Doktor.”

“Sana bir anlam ifade etmiyor. Bana soracak olursan gayet zekice bir oyalama taktiğı.”

Bu sözünün üzerine Doktor çaktırmadan ceketinin cebine soktuğı elini çıkardı, avucunu açıp var gücüyle üfledi. Kar fırtınasını andıran beyaz bir bulut kapladı ortallığı. İki bekçi bir an için öksürüklere boğuldu, ardından kendilerini toparlayıp nefret dolu bakışlarla silahlarını Doktor’a çevirdiler.

Doktor bir adım geriledi. Dozunu tutturduğunu umuyordu...

Tutturmuştu da. Delikanlıların yüzleri gevşedi, gözleri kapandı ve ikisi de yere yığıldı.

Ahıra giden yolun iki yanında sıralanmış çalılara dönüp kollarını açtı Doktor. “İşte böyle!”

Millet çalılardan fırlayıp yanına koştu. Fergin yerde baygın yatan bekçileri inceledi.

“İyiler mi?”

“Mışıl mışıl uyuyorlar. Bu tozu alelacele hazırladığımı göz önünde bulundurursak hiç fena sayılmaz.”

Bekçileri yolun kenarına taşıdılar, sonra da başta Fergin olmak üzere ahırın devasa çift kanatlı kapılarına omuz atmaya başladılar. Doktor da kenardan onları izli-

yordu. Kapılar sarsılıp çatırdadı ama geçit vermedi. Görünüşe bakılırsa içeriden destek yapmışlardı. İki kapının arasına kalınca bir kereste takılmıştı muhtemelen.

“Acele edin!” dedi Doktor. Ancak kasabalıların elinden geleni yaptıklarının farkındaydı.

Birden muazzam bir çatırtıyla kapılar içeri doğru devrildi.

“Az kaldı,” diye bağırdı Fergin. Söğüşa rağmen yuvarlak yüzü terlemiş, kıpkırmızı olmuştu. “Bir daha! Hep beraber...”

Kasabalılar kapılara akın etti. Bir çatırtı daha duyuldu ve kapılar ardına kadar açıldı. Hızını alamayan bazıları yere yuvarlansa da çabucak geri kalktılar. Kenardan bakan Doktor, ahırın içinde mavi-beyaz bir ışıltı gördü. Bir de zor duyulan, monoton bir çıtırtı vardı. Kasabalıların bir kısmı yüzlerinde korku ve şaşkınlık dolu ifadelerle kendilerini geri atmışlardı. İçeri girmeyi başarmış olsalar da şimdi ne yapmaları gerektiğini kestiremediler. Dönüp Doktor’dan talimat beklediler. Paslanmış eklemleri ve tahta bacağıının imkân verdiği ölçüde yanlarına koşturdu Doktor.

Çoğu ahır gibi bu da saman ve bahçe gereçleriyle dolu kocaman boş bir alandan ibaretti. Öbür ucunda derme çatma bir cenaze arabasının üzerinde Jalen Fellwood’un iskeleti duruyordu. Mara’nın etkisi altındaki kasabalılar etrafında çember olmuş, saatin üzerindeki rakamlar gibi sırtüstü yatıyorlardı. Hep beraber ortak bir rüya görüyor gibiydiler, vücutları ara ara titriyor, gözkapaklarının altında gözbebekleri oynuyordu.

Mavi-beyaz ışığın kaynağı, rüyacıların zihinlerinden doğruca iskelete akan enerji ışınlarıydı. Uzaktan bakınca görüntü ışık saçan bir örümceği andırıyordu; Fellwood’un iskeleti yaratığın gövdesi, enerji ışınlarıysa incecik, kıvrır kıvrır bacaklarıydı sanki.

Fergin şaşkın gözlerle Doktor'a baktı. "Uyku bombalarını atalım mı Doktor?"

"Ne işe yarayacak ki? Artık çok geç!" diye çıkıştı Doktor. Başkasına değil, kendine kızıyordu.

İskeletin yaydığı ışık nabız gibi atıyordu. Doktor sonik tornavidasını çekip düğmesine bastı, enerji dalgalarına müdahale edebilmeyi umuyordu. Ama işe yaramadı. Rüya enerjisi iyice güçlenip kalıcı hale gelmişti. Doktor elini gözlerine siper ederek iskelete doğru yaklaştı, bir yandan da hâlâ tornavidasıyla uğraşıyordu.

Ama ışık gözlerini alsa da ince bir zar halinde kemikleri sarmaya başlayan solucan benzeri dokuları, yoktan var olan kasları, damarları ve organları seçebiliyordu. Biraz daha yaklaşıncı teninde nahoş bir karıncalanma hissetti. Derin bir nefes alıp enerji alanına adım attı, atar atmaz da çılgılığı bastı. Bir çatırtı duyuldu, gözlerinde acı dolu bir şimşek çaktı ve bedeni geriye savruldu.

Bir an sonra kasabalılar başında toplanmış, ayağa kaldırıyorlardı Doktor'u. İyi olup olmadığını sordular. Doktor sabırsız bir tavırla başını salladı, dikkatini tekrar iskelete çevirdi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Kasabalılar nefeslerini tuttular, bir kısmı kaçacak gibi oldu.

Cenaze arabasının üzerinde Jalen Fellwood'un iskeleti ağır ağır doğruldu. Başını kaldırıp insanlara baktı.

Hâlâ eksikleri vardı. Kapaksız gözleri yuvalarından dehşet saçıyor, hortlağı andıran çehresinde henüz tam biçimlenmemiş derisinin altından yüz kasları belli oluyordu. Yine de kemiklerin üzerinde oluşmakta olan beden insan bedeni değildi. Gözleri Mara'nın gözleriydi; sarı ve sürüngenimsi. Etini saran derisi ise pullu ve tırtıklıydı. Rengi koyulaşıp kızgın bir kızıl tonunu aldı.

"Ne yapacağız, Doktor?" diye sordu Fergin yanına sokulup.

Doktor elindeki seçenekleri değerlendirdi, zaten fazla da yoktu. “Mara vücuduna kavuşur kavuşmaz uyku bombalarını fırlatıyoruz. Millete söyle.”

Fergin kafa salladı. “Bu işe yarar mı dersin?”

Doktor kasvetli bir bakış attı. “Denemeye değer.”

Beklemeleri kısa sürdü. İnsan-Mara kırması neredeyse tamamlanmıştı. Cenaze arabasından kalkıp eklemelerini esnetti, yeni vücudunun tadını çıkardı. Kafası yassı, çenesi uzundu; solgun, ırtıklı boğazının iki yanında kobralarınkine benzer yeleler vardı. Tıslarken açılan ağzında kapkara bir çatal dil ve kıvrık iki adet diş göze çarpıyordu.

Rüyacılar ile Mara arasındaki mavi-beyaz enerji ışınları sönüp gidince Doktor, “Şimdi!” diye haykırdı.

Mara’nın tepesine gümüş renkli toplar yağdı. Çarpıp kırılan topların içinden çıkan beyaz toz bulutları yaratığın görüşünü kapattı. Doktor gözlerini kısıp nefesini tuttu, hâlâ umut vardı.

Ama sonra çevik bir sürünme sesi duydu, hemen ardından sol duvara yanlamasına sıçrayan Mara’nın kırmızı silueti gözüne ilişti.

İnsanlar çılglık çılgıca kaçışıyor, parmaklarıyla orayı burayı işaret ediyorlardı. Bir yilandan çok örümceği andıran Mara şimşek gibi tırmandı duvara. Kimse müdahale edemeden duvarı boylu boyunca aşıp açık kapıdan dışarı fırladı.

Doktor tahta bacağı üzerinde dönüp peşinden koşmayı denedi. Ancak kalabalığı yarıp ahırdan çıkana kadar Mara ortadan kaybolmuştu. Göz alabildiğine uzanan karlı manzarayı ne kadar süzse de bir sonuç alamadı Doktor.

“Gelişme var mı?”

Samanda Glyde muayene ettiği hastadan başını kaldırıp baktı. Doktor bastonuna yaslanmış, kapıdan iki sıra halinde dizilmiş hasta yataklarına göz gezdiriyordu.

Noel'in reviri ortalama bir ahır boyutlarında, ahşap bir binaydı. İçindeki tek koğuşun bütün yatakları an itibariyle doluydu. Bu alışılmadık bir durum değildi, hemen her uzaylı istilasından sonra bakıma muhtaç birileri olurdu. Asıl alışılmadık olan, revirdeki hastaların böylesine sessiz durmalarıydı.

Samanda'nın en iyi arkadaşı Taskia, önceki gün Svor-senlerin çiftliğindeki kasabalılardan biriydi. Samanda'ya olan biten her şeyi anlatmıştı. O zamandan beri Mara denen uzaylı bir daha ortaya çıkmamıştı. Kasabada bariz bir gerilim hâkimdi, herkesi endişe bürümüştü. Bu arada Mara'nın kurbanlarının bakımını yapmaksa Samanda'ya düşmüştü.

Bakıma çok da muhtaç oldukları söylenemezdi gerçi. Hepsi de mışıl mışıl uyuyordu. Bunun bir nedeni, Doktor'un onlara Saat Kulesi'nde depoladığı parçaları kullanarak hazırladığı "rüya önleyicilerdi". Eldeki kısıtlı imkânlarla yaptığından "rüya önleyicilerin" her biri görünüşte bir diğerinden farklı olsa da hepsi de özünde aynı işe yarıyordu: Doktor'un sonik tornavidasının bir sinyaliyle düzenli aralıklarla biptlemeye başlıyorlardı. Doktor, Samanda'ya bu biptlemelerin Mara'yı uzak tutacağına dair güvence vermişti.

Doktor'un sorusuna cevap olarak başını iki yana sallayan Samanda, "Hayır, hâlâ uyuyorlar. Bu iyi bir şey, değil mi?" dedi.

"Hem evet, hem hayır." Doktor koğuşun orta yerinde durup yataklarında yatan hastalara baktı teker teker. Mara'nın kurbanlarının yüzleri kızarmış, benek benek olmuştu. Her birinin kolunda yılan şeklinde damgalar vardı.

“Neden hayır?” diye sordu Samanda.

“Çünkü bunlar Mara’nın gözü kulağı. Mara’yı yok edene kadar kimseyi uyandıramam. Bu riski göze alamam. Ama bir yandan da ne kadar çok uyurlarsa o kadar zayıf düşecekler. Ta ki...”

“Ölene kadar,” diye mırıldandı Samanda.

Doktor bir şey söylemedi.

“Nasıl bulacaksın Mara’yı?” dedi Samanda.

Doktor iç çekti. “Bence o beni bulacak. Hava atmak gibi bir niyetim yok ama buralara kadar gelmesinin sebebi benim.”

Bakışları yumuşadı, yüzündeki çizgiler cılız bir tebessüme dönüştü. “Onu bırak da şöyle birer bardak sıcak çikolataya ne dersin? Altı şeker olsun benimkinde.”

Samanda yanıt veremeden koğuşun kapısı tekrar açıldı, Taskia içeri girdi. Gözleri fal taşı gibi açılmış, omuzları tir tir titriyordu. Depar atmış gibiydi.

“Burada,” dedi soluk soluğa. “O şey... Okulun içinde.”

Doktor’un yüzü bir anda ciddileşti. Bastonunu kaldırıp yere öyle bir vurdu ki Samanda parkelerin kırılmasına şaşırdı. “Ne cüretle!” diye kükredi. “Ne cüretle!”

Tahta bacaklı bir ihtiyara göre Doktor damarına basıldığında son derece çevik hareket edebiliyordu. Kasabalıları geride bırakıp anayol boyunca sert adımlarla yola koyuldu. Omuzlarına ve kabarık seyrek saçlarına kar taneleri dökülüyordu. Okul binasının önünde durdu. Dışı beyaza boyanmış, kapısı ve pencere pervazları mavi renkte, tahta bir binaydı bu.

“Saklanmayı bırak, Mara! Çık karşıma!” diye bağırdı, bastonunu sallayarak. “Gücün çocuklara mı yetiyor?”

Bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra on metre kadar geride toplanmış kasabalılar çılgığı bastı.

“Yukarı bak Doktor! Çatıda!”

Doktor dönüp baktı. Gerçekten de Mara-insan kırması okulun çatısına tünemiş, kızıl derisiyle arkada uzanan karlı ağaçlara karşı iyice göze batıyordu. Ağzını açmış, dişlerini gösteren Mara, uzaktan bakınca pis pis sırıtıyor gibiydi.

“Ne oldu, Mara?” diye seslendi Doktor. “Benden korkuyor musun, acemi sürüngen?”

Birden okulun kapısı açıldı ve kabanın bütün çocukları sokağa döküldü. Doktor’un arkasındaki kalabalıktan dehşet dolu haykırışlar yükseldi, binadan akın edenler arasında kendi çocukları da vardı.

Öfkeden Doktor’un suratı taş kesildi, Mara’nın etkisi altına girmiş çocukları inceledi birer birer. Yanakları kıpkırmızı olmuş, hepsi boş boş bakıyorlardı. Kolları görünenlerde Mara’nın damgası göze çarpıyordu.

“Çocukların arkasına mı saklanıyorsun şimdi de?” diye hırladı Doktor, yılanı yaratığa gözlerini dikerek. “Sürüngen de olsan bu kadar alçalabilmene şaşırdım.”

Çocuklar yarım daire halinde dizildiler. İçlerinden biri öne çıktı. Doktor bunun kim olduğunu biliyordu, Aliganza Torp’un oğluydu. İsmi neydi? Barnable mı? Yok... Pericles’ti, evet.

Çocuk gözlerini kırıştırdı, bir anda bakışları sararıp yılanı bir hal aldı.

“Adını söyle Doktor,” dedi buz gibi bir sesle.

“Nedenmiş o?” dedi Doktor gülerek.

“Çünkü söylemezsen sevdiklerine zarar veririm.”

Doktor omuz silkti. “Pek ikna edici olduğun söylemez. Dinle beni, eğer adımlı söylersem kelimenin tam manasıyla kıyamet kopar, sevdiklerim yine ölür. Evrenin

görüp göreceği en büyük kasırgaya tutulup un ufak olurlar.” Bastonunu Pericles’a değil, çatıdaki yılanı yaratığa doğrulttu. “Ama senin de istediğin bu, değil mi Mara? Bundan zevk alıyorsun. Canın barbarlık, pislik ve zulüm çekiyor. Çünkü sen asalak gibi yaşayan, aşağılık bir sürüngensin. Kendinden başka kimseye bir faydan yok. Nereden geldiysen oraya dön, Mara. *Kızmaya başlıyorum bak!*”

Bu son kelimeleri haykırırken bedeni öyle bir hiddetle titriyordu ki arkasındaki kasabalılar birkaç metre gerilediler.

Fakat Mara’nın kılı kıpırdamadı. Sözcüsü olarak belirlendiği çocuğun gözlerinden Doktor’a soğuk bakışlar atmayı sürdürdü.

Nihayet söze başladı. “Hiç değilse savaş onlara acısız bir ölüm getirecek. Ama orada durup anne babalarını katletmelerini izleyebilecek misin?”

Birden tüm çocuklar hareketlendi. Gözleri sarardı, tek vücut halinde ağızlarını açıp tısladılar.

Parmaklarını pençe gibi kıvrarak öne atıldılar. Doktor hemen dönüp bağırdı, “Tabanları yağlayın! Dedğim gibi, hepiniz kar çiftliğine!”

Kasabalılar başka talimata ihtiyaç duymadılar. Pek çoğu koşup çocuklarını kapıp götürmek, onları bir şekilde iyileştirmek istese de Doktor’a güvenleri tamdı. Önceki gün söyledikleri hâlâ kulaklarındaydı.

Kasabanın ucundaki kar çiftliğine sığınacaklardı. Kocaman demir kapılı, kalın duvarlarla çevrili bu bina onlara koruma sağlayacaktı.

Peşlerinden topallayarak gelen Doktor’la birlikte derhal yola koyuldular.

6. Bölüm

“Acele et, Doktor!”

Fergin kar çiftliğinin devasa kapılarından içeri girmiş, metal çubuklarını elleriyle kavramıştı. Kapının bir kanadını yerine oturtmuş, şimdi ikincisine sıra gelmişti. Bu sırada son kalan kasabalılar da kendilerini içeri attılar.

En son giren Doktor oldu. İlerlemiş yaşına karşın herkesten hızlı hareket ediyordu. Karların üzerinde böcek gibi koşturuyor, başını eğmiş, tahta bacağıyla her adımda geniş bir yay çiziyordu. Bastonu ise ekstradan bir uzun görevini görüyordu.

“Kapat, Fergin!” diye bağırdı kapıdan girerken.

Üç beş kişi koşup yüzüstü yere kapaklanmak üzere olan Doktor’u yakalamaya çalışırken, Fergin kapıları vurup kapattı. Elinde ağır bir zincirle Taskia hemen öne atıldı, kapının iki kanadına da iyice sarıp üzerine yumruk kadar bir asma kilit taktı.

Bir grup çocuğa öncülük eden Pericles Torp öfkeli bir tıslamayla kapıya yüklendi, sonra da üzerinden tırmanmaya kalktı ama elleri kayınca yere yuvarlandı.

Kasabalıların tutup ayağa kaldırdığı Doktor, kapıya doğru ilerledi. Parmaklıkların arasından bir anlığına Pericles ile göz göze geldiler. Bunun üzerine Doktor söze başladı.

“Pekâlâ, Mara. Beni iyi dinle. Tehditlere pabuç bırakacak biri değilim ama arkadaşlarımı rahat bırakırsan seninle anlaşmaya varabiliriz. On dakikaya anayola gel. Sen ve ben, teke tek. Ne dersin?”

Pericles'ın yılsansı, sarı gözleri kırıştı. “Yine ne dolap çeviriyorsun?”

“Dolap falan yok. Konuşacağız sadece. Ama çocukları bu işe bulaştırma. Okula geri gönder onları. Bana laternacı lazım, maymunu değil.”

Mara teklifi değerlendirirken küçük çocuk gözlerini kırpmadan öylece durdu. Sonunda, “Pekâlâ,” dedi. “Ama unutma, Doktor. Çocuklar benim elimde. İstedğim an hepsini birbirilerine kırdırırım.”

Doktor gözlerini kıstı. “On dakikaya,” diye tekrarladı.

Sonra başka bir söz söylemeden dönüp topallayarak uzaklaştı.

Doktor karların altında yalnız başına oturuyordu. Saçında ve paltosunun omuzlarında birikmeye başlamış beyazlığı umursuyor görünmüyordu. Geniş sokağın iki yanında sıralanmış evlerden çıt çıkmıyor ancak bazı pencerelerden kehribar rengi ışıklar süzülüyordu.

Doktor'un her zamanki haliydi bu; endişeli veya kararlı değil, sabırlı bir ifadesi vardı. İstese saatlerce bekleyebilecek gibiydi. Eski bir tekerleme geldi aklına: *kimse kıpırdamıyordu, fareler bile...*

Ama bir şeyler kıpırdıyordu. Sokağın sonundaki rüzgârlı, beyaz karanlıkta bir hareketlilik gördü. Kırmızı bir siluetti bu.

Mara geliyordu.

İki bacağı üzerinde yürüyor olsa da karanlıkta sürünüyor izlenimi veriyordu. Doktor'un ahırda gördüğünden daha yassı, daha yıllansıydı ama yine de insan şeklindeydi. Bu iyiye işaretti; yaratığın henüz tam olarak vücuda gelmediğini gösteriyordu. Bu dünyadaki varlığı pamuk ipliğine bağlıydı. Sarı lambalar gibi ışıldayan gözlerini Doktor'a dikti; ince, siyah dilini çıkarıp geri çekti. Kırmızı pulları nabız gibi atıyor, boğazının iki yanında kobra benzeri yeleler kabarıp kabarıp iniyordu.

Doktor kayıtsız bir edayla, "Merhaba, Mara," dedi.

Mara, Doktor'un etrafında döndü. Bir balerininki kadar kıvrak hareketlerle her açıdan iyice inceledi onu. Doktor gözlerini karşıya sabitleyip kıpırdamadan durdu.

Doktor'un etrafındaki turunu tamamlayınca ikisi tekrar yüz yüze geldi. "Benden hâlâ korkmuyor musun, Doktor?" dedi Mara.

"Korkarım ki hayır. Kusura bakma. Korku, uğruna yaşayacak bir şeyleri olanlara özgüdür."

Mara'nın sesinde belli belirsiz bir şaşkınlık vardı. "Hayattan bu kadar mı bıktın?"

"Geleceği gördüm." Doktor pis pis sırtıttı. "Her şey yanıp kül oluyor."

"Kulağa hoş geliyor," diye tısladı Mara. Sesinin rengi değişti, daha ciddi bir hal aldı. "Bana bir teklifin mi vardı?"

Doktor kafa salladı. "Evet. Son şansın. Bu gezegeni terk et, geldiğin yere geri dön, ben de seni yok etmeye yim."

Mara başını kaldırıp kahkaha attı. "Ah, ne yazık. Çok daha fazlasını umuyordum oysaki."

"Hayat böyledir işte," dedi Doktor.

Mara birden ağzını açtı, ışıқта parlayan dişleriyle

Doktor'un üzerine hamle yaptı. Doktor yerinden kıpırdamadı. Burun buruna geldiklerinde Mara durdu, gözlerinin içine baktı. Islık gibi bir sesle, "Bu savaşı kazanamazsın, Doktor," dedi. "Eğer adını güzellikle söylemeyeceksen, ben söyletmesini bilirim. Bu insanlar benim elimde. Rüyalarına girip istediğim gibi kontrol edebiliyorum onları. Çok yakında *senin* de rüyalarına gireceğim. Zihninin derinliklerini didik didik edip ismini öğreneceğim. Ondan sonra kıyamet kopacak..."

Doktor gözlerini devirdi. "Tabii, tabii, hep öyle derler. Çok sıkıcısın." İnce, uzun parmağıyla Mara'nın pullu göğsünü dürttü. "Madem öyle, neden şimdi girmiyorsun rüyama? Ha? Ben söyleyeyim mi? Çünkü giremiyorsun da ondan. Yeterince güçlü değilsin. Sana rakip olamayacak bu insanların bile ancak yarısını ele geçirebildin, değil mi? Elinden bir şey gelmiyor, acizsin."

Doktor'un sözlerinden canı yanan Mara geri adım attı. "Gitgide güçleniyoruz, Doktor. Yakında kimse karşımızda duramayacak."

"Yakında, yakında, yakında... O kadar bekleyemem ben."

"Başka seçeneğin yok. Bizi yok edemezsin. İçinizde yaşıyoruz biz."

"Bunu yapan bir tek siz değilsiniz ki."

Mara gözlerini kıstı. "O da ne demek?"

Doktor cevap vermek yerine elini kaldırdı ve başının üzerinde bir daire çizdi. "Nerede olduğunu biliyor musun? Burası bir kar çiftliği. Gezegen üzerindeki diğer kasabalara göndermek üzere fazladan kar üretir. İnsanlar kara *bayılır*. Hiç kardan adam yaptın mı, Mara? Hiç kartopu savaşı yaptın mı? Dilinle bir kar tanesi yakalayıp tadına baktın mı?"

“Konumuzla bir alakası yok bunun,” diye hırladı Mara.

Buna karşılık Doktor da hırladı. “Alakası yokmuş! Tabii. Hep böyle diyorsunuz. Kafayı güçle bozmuş senin gibi despotların tek derdi bir yerleri fethetmek, yakıp yıkmak. Eğlenceli, sıradan şeylerle ilgilenmezsiniz hiç. Ama bir şey söyleyeyim mi? Bahse girerim, Jalen Fellwood olsa ilgilenirdi.”

Mara bir an için kendini kaptırmıştı. “Jalen Fellwood öldü.”

“Aslında öyle,” dedi Doktor, sesini yükselterek. “Ama hâlâ orada bir yerlerde, değil mi? Senin içinde. Yüzyıllar önce birlik olduğu o iğrenç varlık Fellwood’un bir kısmını muhafaza etmiş. Şu yaşlı kemiklerin içine saklamış. Bir parça nefret. Buraya o şekilde geldin, değil mi? Bu nefrete tutunarak. Birbirinizden çok farklı sayılmazsınız. Jalen Fellwood ölmüş olsa da o senin odak noktan. Atan kalbin.” Duraksadı. Sesi birden alçaldı. “Senin Aşil topuğun.”

Mara bariz şekilde tedirgin oldu. Birkaç adım geriledi, her an bir saldırıya uğrayacakmış gibi sarı gözleriyle etrafı tarıyordu. Doktor bu avantajını kullanarak Mara’nın üzerine gitti. Bir yandan da konuşmasını sürdürdü.

“Fellwood’un cesedini ormana gömdükten sonra Noel halkının ne yaptığını biliyor musun? Toprağın üzerine tuz serptiler. Fellwood’un ruhu geri gelip de intikam alamasın diye.

“Tuz. Oldukça basit bir madde. Son derece masum. Ama yine de Fellwood ve müttefiki olan kötülüğü hapsedmeye yetti. Yüzyıllar boyunca toprağın altında esir kaldılar. Neden, biliyor musun Mara? Neden Fellwood’un hapsedildiğini biliyor musun? Çünkü inanmıştı. Tuzun

güçlü olduğuna, onu yok edebileceğine inanmıştı...”

Doktor’un sesi bir mırıltıya dönüştü.

“Ve *hâlâ* da inanmaya devam ediyorsun, öyle değil mi Jalen? *Hâlâ* inanıyorsun.”

“Jalen Fellwood öldü,” diye tekrarladı Mara bir kez daha ancak bu sefer o kadar da emin değil gibiydi.

Karşılık olarak Doktor başını kaldırıp yağan karları izledi. Dilini dışarı çıkardı.

Üzerine bir kar tanesi kondu. Doktor onu yuttu ve gülümsedi.

“Hiç tadına baktın mı karın?” diye sordu yeniden. “Bir ara denemelisin, Mara. Hayatın *efsen püsten* zevklerinden biridir.” Ağzını şapırdattı. “Doğrusunu söylemek gerekirse bu karın tadı bir tuhaf. Biraz şey sanki... Nasıl desem?” Yüzünde sevinç dolu bir ifade belirdi. “Hah, buldum! Tuzu fazla kaçmış!”

Mara birden panik oldu. Kafasını çevirip gökten lapa lapa yağan karlara baktı.

“Kendi özel tarifim!” diye haykırdı Doktor, zafer kazanmış bir edayla. Bastonuyla uzaktaki bacayı işaret etti. Zaten bulundukları yerden bir tek bacası görünüyordu kar çiftliğinin. “Noel ahalisinin elindeki bütün tuzları kar odalarının içindeki suya boca ettik, üç beş ayar çektik ve işte karşında tuzlu kar!” Pis pis sıırıttı. “Nasıl ama? Tutar mı sence?”

Mara çığlık attı. Karlarla temas eden pullu, kızıl derisi tıslayıp cızırdamaya başladı. Etrafında dört döndü ama kaçacak yeri yoktu. Sarı gözlerinden ateşler saçarak Doktor’un üzerine atıldı.

“Hepsini yok edeceğim! Bütün çocukları! Sevdığın herkesi! Birbirilerini parçalamalarını emredeceğim onlara!”

Doktor kafasını salladı. “Oh, hiç sanmıyorum. Bence o vücudu elinde tutabilmek için tüm enerjini harcıyor-sun. Şu haline bak, Mara. Dikişlerin patlamak üzere.”

Doğru söylüyordu. Mara’ya değen her bir kar tanesi tenini yakıyor, eritiyordu. Çok geçmeden yarattığın yı-lansı bedeni çözölüp şekilsiz bir hal aldı. Sıcağa maruz kalmış kırmızı bir mumu andırıyordu şimdi. Küçüldükçe küçüldü, iyice eriyip gitti; sanki hiç var olmamış, hep bir kâbus olarak kalmıştı.

Mara’nın çırpınışları fayda etmedi. Tıslamaları gitgide zayıfladı, hırılı halini aldı...

En sonunda da hepten yok oldu. Mara’dan geriye tek kalan, taptaze karların üzerinde gri renkte kemik parça-larıydı.

Aliganza Torp nefes nefese uyandı. Hayatındaki en uzun, en derin uykuyu çekmişti sanki. Hayal meyal hatırladığı kadarıyla birtakım garip rüyalar görmüştü. Gözlerini aç-tığında yaşlı bir adam başında durmuş, ona bakıyordu. Tanıyordu bu adamı ama tam olarak çıkarması biraz za-man aldı. Doktor’du bu. Elinde tuhaf bir kolye tutuyordu Doktor. Aliganza’nın boynundan çıkarmıştı sanki.

“Merhaba,” dedi Doktor yumuşak bir sesle. “Tekrar hoşgeldin.”

Aliganza gözlerini kırptırdı. Kendi yatağında yatma-dığı hissine kapıldı. “Bir yere mi gitmiştim?”

“Öyle de denebilir,” dedi Doktor, komik görünümlü kolyeyi paltosunun cebine koyarken.

“O ne?” diye sordu Aliganza.

“Ne ne?” Doktor Aliganza’nın neye baktığını fark etti.
“Oh, bu mu? Rüya önleyici.”

“Rüya önleyici mi? Ne demek o?”

“Şu demek,” dedi Doktor. “Kâbus dolu gecelere son.”

İçgüdüsel olarak koluna baktı Aliganza. Derisinin üzerinde bir şey olması لازمdı sanki ama hiçbir şey yoktu.

Zihninde sarı gözlere dair anılar canlandı. Elini kaldırıp Doktor’un kolunu kavradı.

“Doktor,” dedi soluk soluğa, ne diyeceğini bilemeden.
“Güvende miyiz? Gitti mi?”

“Evet,” dedi Doktor huzur veren bir tavırla. Koluna tutunmuş ele hafifçe vurdu. “Gitti.”

“Sonsuza dek mi?” diye sordu Aliganza.

Doktor duraksadı. Başını yana çevirdi.

“Yani, şey...” diye mırıldandı, kırıksık yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Kim bilir? Sonsuzluk çok uzun bir süre.”